

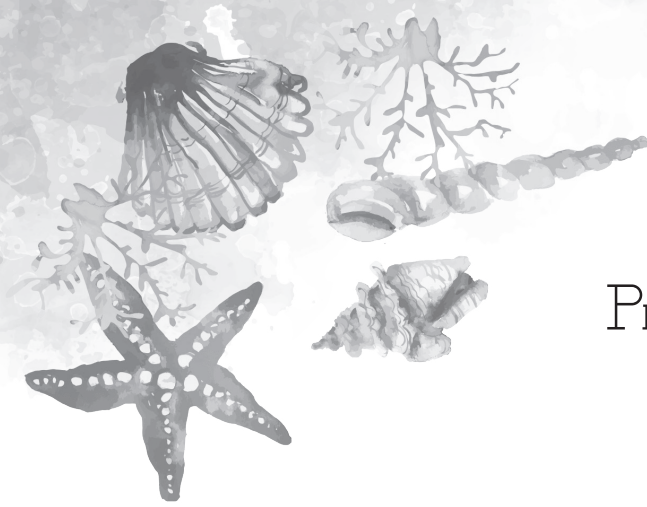
Omegaverse คือ จักรวาลสมมติรูปแบบหนึ่ง ที่มีการแบ่งลำดับชั้นของมนุษย์(หรือสัตว์) ออกเป็นสามประเภท คือ อัลฟา เบต้า และ โอเมก้า ในจักรวาลนี้ผู้ชายสามารถท้องได้ ส่วนผู้หญิงก็สามารถทำให้คนอื่นท้องได้เช่นกัน ขึ้นอยู่กับเพศสภาพของบุคคลนั้น ๆ

อีท คือ อากาศเหมือนติดสัตว์ มีความต้องการทางเพศสูง

Alpha (อัลฟา) เป็นประเภทที่อยู่บนจุดสูงสุดของวรรณะนี้ มีจำนวนไม่มากนัก อัลฟาชายและหญิงสามารถทำให้ทั้งอัลฟา เบต้า และโอเมก้าตั้งท้องได้ ส่วนมากผู้ที่เกิดมาเป็นอัลฟาจะมีความเป็นผู้นำ แข็งแกร่ง มีความสามารถในทุก ๆ ด้าน จนดูเหมือนว่าผู้คนที่ไปอัลฟาจะมีอาการหนึ่งๆที่เรียกว่า "อีท" เป็นภาวะที่ไวต่อกลิ่นหรือสัมผัสต่อฟีโรโมนของโอเมก้าที่อยู่ในช่วงอีท

Beta (เบต้า) เปรียบเสมือนกลุ่มคนธรรมดาทั่ว ๆ ไป ไม่มีลักษณะเด่น ๆ เหมือนอัลฟากับโอเมก้า ชายก็คือชาย หญิงก็คือหญิง ไม่มีฮอร์โมนหรือฟีโรโมนที่โดดเด่น แต่อัลฟาสามารถทำให้เบต้าตั้งท้องได้โดยไม่ต้องคำนึงถึงเพศ (โอกาสท้องต่ำมาก)

Omega (โอเมก้า) เบื้องล่างของฝูงหรือสังคม โอเมก้าชายจะสามารถตั้งท้องได้ ส่วนเพศหญิงก็จะคล้าย ๆ กับผู้หญิงทั่ว ๆ ไป โอเมก้าจะมีช่วงที่เรียกว่า "อีท" เป็นช่วงที่จะปล่อยฟีโรโมนออกมาดึงดูดให้อัลฟา เกิดอาการ "อยาก" ซึ่งช่วงอีทจะยาวนานแค่ไหนก็แล้วแต่สภาพร่างกายของบุคคล โดยโอเมก้าจะมีโอกาสตั้งท้องสูงถ้าอยู่ในช่วงอีท จึงต้องคอยกินยาระงับอาการอีทกับยาคุมกำเนิด เมื่อโอเมก้าเข้าสู่ช่วงอีท จะทำให้ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ความต้องการได้ การจับคู่กับโอเมก้า นั้นอัลฟาต้องแสดงความเป็นเจ้าของผูกมัด โดยการกัดที่หลังต้นคอของโอเมก้าในขณะที่กำลังจะถึงจุดสุดยอด โอเมก้าคนนั้นก็จะเป็นของอัลฟาคนนั้น แต่เพียงผู้เดียว และร่างกายจะเกิดอาการต่อต้านการสัมผัสซึ่งจากคนอื่น อัลฟาสามารถมีคู่ได้หลายคน แต่คู่แข่งโคจรระหว่างอัลฟาและโอเมก้าจะมีได้แค่คู่ครองเดียว เป็นคู่แข่งกันและกันเท่านั้น

Prologue

ผืนน้ำราบเรียบของมหาสมุทรในยามกลางคืนช่างเงียบสงบ แสงจันทร์
สาดส่องสะท้อนเป็นแสงวิบวับ ช่างเป็นภาพที่งดงามจนทำให้ผู้คนซึ่งต้องเดินทาง
ผ่านทะเลยามค่ำคืน อดไม่ได้ที่จะต้องยกโทรศัพท์ขึ้นมาถ่ายรูปเก็บภาพสวยงาม
ตรงหน้าเอาไว้ เรือยอชต์ขนาดใหญ่บรรจุผู้คนเอาไว้ราวห้าร้อยคนกำลังแล่นผ่าน
น่านน้ำ คลื่นน้ำเคลื่อนไหวตัวเป็นระลอกวนเป็นวงกว้าง ต้นหนประจำเรือเป็นชาย
สูงวัยอายุเกือบห้าสิบปี เขาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการขับและทำหน้าที่บังคับเรือ
เหมือนอย่างเช่นทุกที แต่ความรู้สึกบางอย่างในตอนนั้นทำให้ตัวของเขามวมุดมุ่น
เมื่อเขาเห็นน่านน้ำขนาดใหญ่เกิดขึ้นตรงหน้า แต่แล้วจู่ ๆ ก็คลี่ตัวม้วนหายไป
ความมืด เขาชะงักด้วยความตกใจจนผลอชยี่ตาคู่ก่อนจะมองไปยังทะเลอีกครั้ง

“เป็นอะไรไปครับกัปตัน”

“ปะ เปล่า สงสัยตาจะผาดนะ”

“เหนื่อยแล้วก็ไปนอนพักเถอะ ตรงนี้ผมจะดูแลเอง”

“พวกแขกยังปาร์ตี้กันอยู่เลย ฉันไม่อยากออกไปเจอ”

“กลัวจะโดนชวนไปล่านางเงือกอีกหรือไงลุงเบน” เบต้าหนุ่มชื่อทอมในชุด
เครื่องแบบยืมหยอกเย้า เขามีอายุเพียงแค่อายุสิบแปด แต่ได้เข้ามาทำงานในเรือหรู
ของไฮโซที่เป็นอัลฟ่าทั้งลำ เพราะกัปตันชื่อดังตรงหน้าเป็นลุงแท้ ๆ ของเขา เลย
ได้สิทธิพิเศษมากกว่าคนอื่น “มันเป็นเรื่องเล่าของคนแก่เท่านั้นแหละ ผมไม่เชื่อ
หรอก!”

“หุบปากเน่า ๆ ของแกซะไว้เดี๋ยวน้า!” เขาอยากจะฟาดหลานชายตัวแสบสักป้าบ ถึงเขาจะยังไม่เคยเจอเผ่าพันธุ์เสื้อกั๊กตัวเป็น ๆ เลยสักครั้ง แต่ประสบการณ์ในการทำงานกับท้องทะเลมาทั้งชีวิตต่ออย่างเขา กลับพบพูดได้ไม่เต็มปากว่ามันเป็นเพียงเรื่องเล่า

บางทีโลกใบนี้ก็มีความลับมากมายซุกซ่อนอยู่ และความลับบางอย่างมันอันตรายเกินกว่าใครจะล่วงรู้

ภายในเรือยอชต์หรูกำลังมีงานเลี้ยงฉลองของตระกูลใหญ่ ที่วางแผนจะเกี่ยวดองกันในอนาคต เมื่อตระกูลแฮร์ริสและตระกูลวิทราวัตน์ ได้หมั้นหมายกันเมื่อไหร่ อำนาจและความสำเร็จคงจะพุ่งทะยานอย่างจุดไม่อยู่ ธุรกิจที่กำลังครอบครองตลาดจากทั่วโลก ก็เหมือนของเล่นในมือเท่านั้น...

เด็กหนุ่มวัยสิบเจ็ดปีในชุดสูทเต็มยศยืนหน้าบังอยู่ในกลุ่มผู้คนที่ร่ายล้อมคิ้วเข้มดกดำพาดอยู่เหนือดวงตากลมสีดำสนิท จมูกโด่งเป็นสัน เข้ากับริมฝีปากหยักสวยและโครงหน้าได้รูป แม้อายุจะเทียบไม่ได้กับคนอื่นในวัยหนุ่ม แต่รังสีและออร่าเขาโดดเด่นเป็นที่ต้องตาต้องใจของเหล่าอัลฟาหญิงสาวชนชั้นสูงไม่น้อย ราชนันย์ขบกรามแน่นก่อนจะยกไวน์ขึ้นดื่มจนหมดแก้ว และคว้าแก้วไวน์ใบใหม่จากบริการที่เดินเข้าใกล้ ยกดื่มจนหมด

“นะ นายน้อย”

“อย่ามายุ่ง!”

“ดื่มเยอะเกินไปแล้วนะครับ คุณท่านจะไม่พอใจ” ผู้ดูแลและควบตำแหน่งเลขานุการชื่อวิรากรเป็นเบต้า ยืนตัวสั้นอยู่ไม่ห่าง เขาเพิ่งเข้ามารับหน้าที่ดูแลนายน้อยของตระกูลได้ไม่นานก็เจองานใหญ่เสียแล้ว เขารู้ว่าราชนันย์แข็งแกร่งและแข็งในยิ่งกว่าพ่อบังเกิดเกล้าของตัวเองเสียอีก ยิ่งเติบโตขึ้นมาก็มีความสามารถเฉียบคม ย่อมถูกหมายตามองให้เป็นผู้สืบทอดอย่างไม่ต้องสงสัย และหากเขาจะเดาก็คงเป็นเพราะปาร์ตี้จับคู่ ที่คุณท่านสรรหาหญิงสาวจากตระกูลอัลฟามาให้ นายน้อยเลือกนั่นแหละ ทั้ง ๆ ที่รู้ว่านายน้อยฝังใจกับมารดาที่เป็นโอเมก้า

ขนาดไหน

“ถ้าเขาจะไม่พอใจก็บอกให้เขาเลิกจับคู่ฉันสักที ไร้ค่าเลย!”

“ถ้านายน้อยอยากจะพัก ผมว่าเรา...”

“วิน ออย่ามายุ่งกับฉัน ฉันอยากอยู่คนเดียว” เด็กหนุ่มขมวดคิ้ว ฉายออว่าความไม่พอใจอย่างปิดไม่มิด วิศวกรหน้าซีดเผือด จะให้เบต้าไร้พิษสงอย่างเขาไปแข่งข้อบังคับอัลฟาอย่างราชันย์เหมือนเอาไม้ซีกไปงัดไม้ซุงซัด ๆ เขาถอยห่างนายน้อยก่อนที่จะอีกฝ่ายจะออกไปเดินเล่นริมระเบียงดาดฟ้า ไม่วายคว่ำเบียร์กระป๋องติดมือไปด้วย

ถ้าคุณท่านรู้ เขาต้องโดนเชือดแน่...

เขารีบเข้าไปจัดการพูดคุยกับสาว ๆ ที่กำลังมองหาเด็กหนุ่มกันยกใหญ่ โดยใช้ข้ออ้างเรื่องราชันย์เกิดรู้สึกไม่สบายตัวกะทันหันและขอกลับไปพักผ่อนที่ห้องก่อน กว่าเขาจะเคลียร์ได้ลงตัวก็มีสาว ๆ กลุ่มใหม่มาให้เขาจัดการอีกแล้ว... เบต้าหนุ่มร้องไห้ในใจ ดูเหมือนอายุเขาจะสั้นลงอย่างไม่ต้องสงสัย...

ราชันย์เดินออกมารับลมที่ระเบียงดาดฟ้า เขามองดวงจันทร์กลมโตแล้วก็ร้องเหอะออกมา คืบวันที่มารดาเขาจากไปก็มีพระจันทร์เต็มดวงแจ่มเช่นวันนี้ เด็กหนุ่มยกกระป๋องเบียร์ขึ้นดื่มก่อนเงยหน้ารับลมที่ปะทะผิวกาย แล้วดิ่งเงกไท่ ออกก่อนจะขว้างทิ้งไปอีกทาง อาการมึนเบลลเริ่มเข้ามาควบคุมสติ ดวงตาสีดำสนิทปิดลงซึ่งง่าก่อนที่เสียงเพลงจะดังคลอเคลียมากับสายลม เขาเซงักไปครู่หนึ่งเมื่อคิดว่าระเบียงดาดฟ้าที่ไร้ผู้คนจะมีใครมาร้องเพลงได้ แถมยังเป็นช่วงกลางดึกเสียด้วย

สงสัยหูจะฟาด...

เมื่อเบียร์กระป๋องที่สองถูกเปิดกระป๋องแรกก็ไม่มีความหมาย เขาใส่แรงขว้างมันออกไปหมายให้ลงทะเล เสียงมันดังตุ๊บก่อนจะตามด้วยเสียงร้องของใครสักคน เด็กหนุ่มหันขวับ เขาบังคับร่างกายที่เริ่มทรงตัวไม่อยู่ชะงักหน้าออกไปยังทะเลสีดำสนิท เส้นผมสีเงินปลิวไหวและดวงตาสีฟ้าครามติดตรึงอยู่ใน

สายตาเขาอย่างห้ามไม่อยู่

“ทิ้งขยะลงทะเลได้ยังไง!” เสียงพูดเฉื่อยแฉะดั่งขึ้น ก่อนที่ดวงตาจ๋าน้ำจะเงยหน้าขึ้นสบกับเขา ราชนันท์เหมือนตกอยู่ในมนตร์สะกด เขามองเด็กหนุ่มผมยาวที่อยู่กลางทะเลแล้วส่ายหน้าไปมา หรือว่ามันคือความฝัน...

ใครจะมารว่ายน้ำกลางดึกแบบนี้!

“ขอโทษที ฉันลืมไป” ความจริงแล้วเขาตั้งใจเลยแหละ ใครจะไปคิดว่าจะมีคนว่ายน้ำในทะเลตอนนี้นักแล้ว “นายมากับเรือลำนี้ด้วยหรือ” เด็กหนุ่มโบหน้าหวานจัดพยักหน้า อันที่จริงตั้งแต่ได้ยินเสียงเพลงเขาก็ว่ายน้ำตามเรือลำนี้มาได้สักพักแล้ว แม้มอบอกว่าไม่ให้เข้าไปใกล้พวกมนุษย์บนบก เพราะจะถูกจับตัวไปได้ แต่ไม่รู้ทำไม **โรริย์** เห็นเด็กหนุ่มตรงหน้าแล้วรู้สึกแปลกประหลาดอย่างบอกไม่ถูก เขาเป็นเงือกที่อาศัยอยู่ในชนเผ่าใต้ทะเลลึก ช่วงนี้คือเวลาที่จะต้องย้ายถิ่นฐาน เขาจึงสามารถแอบมารดาออกมาเที่ยวเล่นได้ชั่วคราว

“จัน นายมาจากตระกูลอะไรล่ะ” ราชนันท์ถาม หากใครมาได้ยินอัลฟาหนุ่มถามแบบนี้คงตกใจอ้าปากค้างแน่ “บอกฉันหน่อยสิ”

“อ่า ตระกูล ตระกูล มันแปลว่าอะไรนะ” โรริย์ไม่เข้าใจความหมายของอีกฝ่ายมากนัก เพราะชนเผ่าเงือกไม่มีการแบ่งกลุ่มหรือตระกูล แต่เขาเคยอ่านหนังสือมา เต็มวันนะ เขาพยายามนึกอยู่ว่ามันคืออะไร... “ยากจัง ขอเวลาคิดก่อน”

“นายนี่ตลกดี” ราชนันท์หัวเราะ เขารู้สึกผ่อนคลายอย่างบอกไม่ถูกเมื่อได้คุยกับเด็กหนุ่มที่ไม่รู้จักชื่อ ไม่รู้จักตัวตนที่แท้จริงของเขา ไม่ต้องสวมหน้ากากเข้าหาเขา... “นายว่ายน้ำตอนกลางคืนไม่หนาวหรือ”

“ไม่ เห็นจะหนาวเลย” โรริย์ผู้ไม่ค่อยมีเพื่อน ตาเป็นประกายเมื่ออีกฝ่ายไม่รังเกียจหรือกลัวอย่างที่เขาที่เข้าใจ ครีบยาวสะบัดได้ผืนน้ำ ดันตัวเองเข้าไปใกล้มากกว่าที่เคย เหมือนถูกดึงดูดด้วยกลิ่นอายประหลาด เขามองโบหน้าเด็กหนุ่มที่อยู่บนเรือ

“แปลกคน...แถมยังไม่สวมเสื้ออีก” ราชนันท์ลูบตาไม่กล้ามองยอดอกของ

อีกฝ่ายที่เป็นสีชมพูพระเรือตัดกับผิวขาวนํ้านม “ระวังจะไม่สบายเอานะ”

“ขอบคุณที่เป็นห่วงแต่ว่า...ไม่เป็นอะไรหรอก”

“ประหลาดคนจริง” เด็กหนุ่มหัวเราะหึ ดวงตาจําปรีอเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์
เงือกหนุ่มมองใบหน้าคมที่ขึ้นสีแดงเรื่อก่อนจะเอ่ยปากถาม

“นายชื่ออะไร”

“ฉันชื่อราชันย์” เขาตอบไปทันทีโดยไม่คิด หวังลอบดูอาการของอีกฝ่าย
เด็กหนุ่มทำหน้าตาตกใจก่อนจะพูดกับเขาหน้าตาย

“ชื่อแปลกจัง” เผ่าเขาน่ะมีคนชื่อเพราะกว่านี้อีกนะ

“นายไม่รู้จักฉันหรือหรือ”

“ไม่อะ ไม่เห็นรู้จักเลย นายเป็นดาราหรือไง” เขาเกาหัวแกรก แสงจันทร์
สะท้อนเข้ากับกลุ่มผมสีเงินสวยระยิบระยับ ใบหน้างามล้ำมีหยาดน้ำเกลี่ยได้ดู
ลึกลับราวกับปีศาจ

“ฮ่า ๆ เปล่าหรอก ฉันไม่ใช่ดารา” ราชันย์หัวเราะอีกรอบ รู้สึกสนุกที่ได้คุย
กับเพื่อนใหม่คนนี้เหลือเกิน “แล้วนายล่ะชื่ออะไร”

“ไรรีย”

“อะไรนะ มาลี?” เขาเงี่ยหูฟัง

“ไรรีย!”

“มะลิสินะ”

“มะลิกิมะลิลิ!” เด็กหนุ่มทำปากอยู่ แม่เขาตั้งชื่อให้ซะเพราะ อีกฝ่ายดันเรียก
ไม่ถูกซะได้ “นายควรจะรีบกลับไปได้แล้วนะราชันย์ รีบกลับไปซะ”

“ทะ ทำไม”

“คลื่นยักษ์กำลังจะมา”

“ล้อเล่นกันหรือเปล่า จะไปมีคลื่นยักษ์ได้ยังไง” ในเมื่อผืนน้ำเงียบสงบ
และสวยงามขนาดนี้ เด็กหนุ่มจูดยิ้มส่ายหัวก่อนจะขัดเบียร์กระป๋องในมือจน
หมด “นายขึ้นมาได้แล้ว ไม่กลัวป่วยหรือ”

“รีบไป ราชนันท์” ไรรี่ตะโกนเสียงดัง “นายต้องไปบอกพวกเขา”

“บ้านะ มะลิ”

“ไม่ได้บ้า ไช้คนโง่!”

“ไม่เคยมีใครพูดกับฉันแบบนี้มาก่อนเลย” เขานัยกริมฝีปาก “กล้าดีจริง ๆ”

“ไม่เชื่อกันหรือไง!” ไรรี่เริ่มโมโห พอได้พูดคุยเขาก็รู้สึกว่ามันไม่ใช่เรื่อง
ได้น่ากลัวอย่างที่มารดาบอกเสียหน่อย ดูเหมือนคนเสียสติแล้วก็พูดไม่รู้เรื่อง
มากกว่า “ฉันเตือนนายแล้วนะ!”

“เดี๋ยว นั่นนายจะไปไหน” เขาร้องเรียกเด็กหนุ่มที่หายตัวไปในผืนน้ำ เผลอ
ยื่นมือคว้าออกไปทำให้ลำตัวที่ยื่นออกไปเกือบครึ่งอยู่แล้วพลันร่วงตกลงผืนน้ำ
ดังตม อัลฟาหนุ่มล้าล้าน้ำจันหายใจไม่ออก สติที่มีเริ่มเลือนราง ในความมืดได้
ท้องทะเล เจอกหนุ่มมองเห็นอีกฝ่ายตะเกียกตะกายเอาชีวิตรอด เขาขบเม้มริม
ฝีปาก ตวัดครีบทที่เต็มไปด้วยเกล็ดสีเงินยวงเข้าไปหาอย่างรวดเร็ว

ทันทีที่สัมผัสผิวกายเย็นเฉียบของอีกฝ่ายเขาก็รู้สึกแปลกประหลาดขึ้น
มาอย่างรุนแรง หัวใจเต้นกระหน่ำจันแทบจะหลุดออกมาจากอก ลมหายใจขาด
ห้วงเหมือนคนขาดอากาศหายใจ ใบหน้าเห่อร้อน เนื้อกายตั้งแต่หัวจดปลายหาง
สั่นระริก

ฮึท...?

ไม่จริงนะ มันยังไม่ถึงฤดูสืบพันธุ์ของเขาเสียหน่อย...

ไรรี่ประคองประคองเด็กหนุ่มให้โผล่พ้นขึ้นไปยังเหนือน้ำก่อนจะทะยาน
เข้าสู่ฝั่งด้วยความเร็วเท่าที่เจ็อกอ่อนแออย่างเขาจะทำได้ อีกฝ่ายสลบเหมือดไม่รู้
สึกตัวเลยสักนิด กว่าจะแบกร่างหนาขึ้นฝั่งได้ทำเอาเขาเหนื่อยแทบขาดใจ เขา
มองรอบด้านอย่างระมัดระวัง การขึ้นฝั่งเป็นเรื่องต้องห้ามของชนเผ่าเจ็อก เขา
ท่องจำได้ตั้งแต่อายุสามขวบ มาบัดนี้เขาต้องยอมฝ่าฝืนกฎเพื่อช่วยใครบางคน
ที่ดูเหมือนจะมีอิทธิพลกับเขาเหลือเกิน เขาแตะแก้มซากแผ่วเบา ก้มลงกระซิบ
ข้างหู เขามีเวลาอยู่ที่นี้ไม่มาก ทันทีที่คลื่นยักษ์พัดผ่านนั่นหมายถึงการย้าย

ถิ่นฐานของเผ่าอีกครั้ง

“ราชันย์...ฉันมาส่งนายแล้วนะ”

“อะ อีอ”

“ในฐานะที่นายเป็นเพื่อนคนแรกของฉัน ฉันมีของขวัญให้” เจ็อกหนุ่มตัวดี
ทางขึ้นมาพักบนโขดหิน เมื่อถูกลมหนาวเข้ามันทันทีรู้สึกแห้งไม่สบายตัวเอาซะเลย
เขาเลือกเกลือสีเงินแวววาวและดูสวยที่สุดแล้วออกแรงดึงขึ้นมาหนึ่งอัน มันส่อง
แสงสะท้อนกับดวงจันทร์ดูสวยงาม “มันจะช่วยให้หายปวดภัย” เขาคำว่ามีอีก
ฝายขึ้นมาแล้วสอดมันเอาไว้

“อีอ...”

“อย่าลืมบอกคนบนเรือของนายด้วย ไม่เกินพรุ่งนี้มันจะต้องมาแน่”

“มะ...ลิ”

“แล้วฉันก็ไม่ได้ชื่อมะ—ลิ!” ไรรี่ถลึงตาใส่คนที่นอนไม่รู้เรื่องรูปร่าง ก่อน
จะค่อย ๆ จมร่างกายลงสู่ผืนน้ำสีดำสนิท หายไปราวกับไม่เคยมีตัวตนอยู่จริง...

กว่าราชันย์จะตื่นก็อีกเจ็ดชั่วโมงให้หลัง เขารู้สึกร่างกายหนักอึ้งไปหมด
แถมยังเหนียวล้าจนแทบกระดิกตัวไปไหนไม่ได้ ในมือเขากำอะไรบางอย่าง
แน่นสนิท มันเหมือนเกลือดปลาสีเงินสวย แถมยังมีขนาดเกือบเท่าฝ่ามือของเขา
เขา อัลฟาหนุ่มนี้ไล่เรียงเหตุการณ์ในหัว เขาพบกับใครบางคนก่อนที่จะตกลง
สู่ทะเล ท่ามกลางน้ำที่เย็นจนแทบจะแช่แข็งร่างกายให้ตายได้ เขากลับมาโผล่
ที่ชายหาดเสียอย่างนั้น โชคดีที่เขาพอจะเป็นที่รู้จักอยู่บ้าง หลังจากมีชาวบ้าน
เข้ามาพบ เขาจึงถูกพาไปส่งที่โรงพยาบาล ตามด้วยวิรกรที่รีบแจ้งตามมาหา

“นะ นายน้อย” เบต้าหนุ่มอยากจะทำไปลูบคลำนายน้อยใจจะขาด แทบ
จะหลังน้ำตาเมื่อเห็นผู้เป็นนายยังมีชีวิตอยู่ ไม่อย่างนั้นเขาได้โดนคุณท่านฆ่า
กลายเป็นซากผีอยู่กลางทะเลแน่

“เรื่อกลับมาหรือยัง”

“ยังเลยครับ”

“ไปบอกเขาให้เอาเรือกลับเข้าฝั่งเดี๋ยวนี้”

“แต่ว่า”

“**ไปเดี๋ยวนี้!**” วิศวกรตัวหดเหลือสองนิ้ว แต่ก็ต้องพยักหน้ารับคำสั่งของ นายน้อยก่อนจะไปจัดการอธิบายให้คุณท่านทราบ เรือยอชต์ใหญ่ถูกพาเข้าฝั่ง ภายในสามชั่วโมงต่อมา ตามด้วยข่าวการหายตัวไปของทายาทหนุ่มก่อนจะมา พบที่ฝั่งอย่างปริศนา ราชนีย์ถูกพุดเชื่อมโยงไปต่าง ๆ นานา เป็นข่าวที่นักข่าว ไม่รู้จะหาอะไรมาพุดแล้วกระมัง เขาไม่ได้สนใจข่าวที่ระโคมกันอย่างไรสาระ แต่ กลับลุกขึ้นมาเตรียมพร้อมรบกับภัยพิบัติทางทะเล ที่กำลังจะเกิดขึ้นตามคำบอก เล่าของเด็กหนุ่มปริศนาคนนั้น

“นายน้อยจะให้อพยพคนของเกาะเราออกไปหรือครับ”

“ใช่ เอาออกไปให้หมดเลย”

“ละแล้วจะนานเท่าไรครับ”

“สองวันก็พอ” เขาตอบแค่นั้นก่อนจะรีบกลับไปจัดการธุรกิจที่อยู่รอบเกาะ ทั้งหมด โดยอพยพเคลื่อนย้ายชาวบ้านและเรือต่าง ๆ รวมไปถึงสิ่งห้ำหั่นนักท่องเที่ยวเข้าใกล้บริเวณชายหาดเป็นอันขาด ไม่เกินชั่วโมงหลังจากราชนีย์จัดการ เรียบร้อย ชาวที่พักกันเล่นงานเขาเต็มไปหมด รวมไปถึงถูกเพ่งเล็งจากรัฐบาล เรื่องไม่ให้ความร่วมมือ และถูกกันด่าว่าทำแบบนี้มันไร้สาระสิ้นดี ขนาดหน่วยงานที่เชี่ยวชาญด้านภัยพิบัติทางทะเล มีประสบการณ์มากกว่าเด็กหนุ่มหลายสิบปียังมองว่ามันเป็นเรื่องตลกเลย แต่เด็กหนุ่มก็เชื่อ

เขาเชื่อเด็กหนุ่มคนนั้น

“คุณท่านเริ่มจะไม่พอใจแล้วนะครับนายน้อย”

“ปล่อยเขาไปสิ”

“นายน้อย!”

“ไปกันได้แล้ว อยากตายหรือไง” เขาพูดด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง เด็กหนุ่ม สวมสูทเต็มยศและกลืนอายุเต็มไปด้วยอำนาจ เขาวางแผนไปพักผ่อนอีกฝั่งของ

ประเทศ แต่ยังไม่ทันที่เครื่องบินจะร่อนลงจอด ชาวสวนก็ขึ้นหน้าจอพพร้อมกันทุก
ช่องเมื่อสีนามิได้พัดถล่มแนวชายทะเลและหมู่เกาะพังราบเป็นหน้ากลองภายใน
เวลาอย่างรวดเร็ว สื่อรายงานว่าถ้าหากราชนิไม่ได้แจ้งเตือนผู้คนเอาไว้ก่อน
คงจะมีการสูญเสียมากกว่านี้แน่นอน

“นะ นายน้อยทราบได้อย่างไรครับว่าจะ—” วิศวกรตัวขาวาบ ปกติแล้วเขา
จะทำงานอยู่แถบนั้น เพราะต้องติดต่องานให้นายน้อยเหมือนปกติ

“มีนางเงือกกระซิบบอก” เขาหยักยิ้ม ก่อนจะหยิบเกล็ดปลาสีเงินสวย
ขึ้นมามองอีกครั้ง มันส่งกลิ่นหอมหวานจนเขารู้สึกใจสั่นกระตุกทุกครั้ง แทบไม่
อยากให้ห่างกายไปไหน มีไม่กี่คนที่รู้ว่าเขามีสิ่งนี้อยู่กับตัว หนึ่งในนั้นคืออาจารย์
ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับเผ่าเงือกโดยเฉพาะ เพราะความสงสัยเขาถึงได้ต้องการ
พิสูจน์ และเขามั่นใจว่าเด็กหนุ่มที่เขาเจอในทะเลวันนั้นคือ...ชนเผ่าเงือกโบราณ
เงือก มีอยู่จริง

“นะ นายน้อยไปเอามาจากไหนกันครับ!” เสียงตกใจโพล่งออกมาจากริม
ฝีปากที่กระทบกันไม่หยุด วิศวกรชนลูกไปทั้งตัวแล้ว “นะนั่นมัน เกล็ดนางเงือก
จริง ๆ ะ ผมนี่กว่าของปลอมซะอีก”

“คิดว่าไงล่ะ” เขายักคิ้ว วิศวกรหน้าซีดเผือด เรื่องที่นายน้อยตกทะเลจน
หายตัวไปอย่างลึกลับแล้วโผล่ที่ฝั่งก็เป็นเรื่องน่าสะพรึงอยู่แล้ว นี่ยังสามารถ
ทำนายการเกิดสีนามิได้อีก เกล็ดปลาสีเงินในมือจะต้องเป็นของเผ่าเงือกแน่นอน
เบต้าหนุ่มสิ้นระริกก่อนจะคุกเข่าลงกับพื้น เผ่าเงือกเป็นสัตว์วิเศษในตำนาน ราคาไม่
อาจประเมินค่าได้ อัสฟานแห่งท้องทะเลที่ปรากฏเพียงชื่ออยู่ในตำนานเท่านั้น คน
ที่ได้ครอบครองจะต้องถูกปฏิบัติราวกับเป็นกษัตริย์

“อะ ผมเป็นเกียรติที่ได้ดูแลนายน้อยซะ ขอรับ”

“ไม่ต้องทำถึงขนาดนั้น” เขายิ้ม จ้องมองเกล็ดนั้นอย่างหลงใหล “นายยัง
ต้องช่วยเหลือฉันอีกนาน”

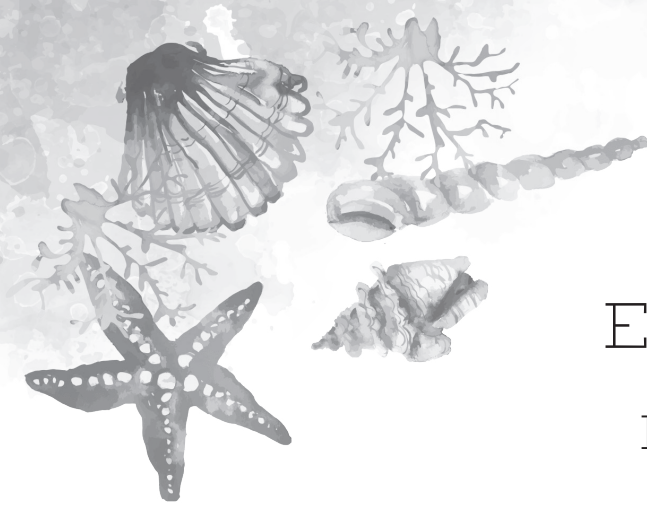
“นะ นายน้อยต้องการอะไรบอกได้เลยครับ”

“หิ” ราชนันย์ไม่ได้ตอบ เขาเพียงแค่แค้นยิ้ม ก่อนจะโยนโทรศัพท์ที่ตั้ง
ไม่หยุดให้เลขาฯ ส่วนตัวที่กำลังหน้าซีดเป็นคนกดรับ “ฉันต้องการตามหาเฝ้า
เงือก” เขาพูดเสียงเรียบแต่สายตาแว่น้ำมันคง เมื่ออัลฟาอย่างเขาตัดสินใจเลือก
คู่แล้ว จะไม่ยอมเปลี่ยนใจอีกเป็นอันขาด

เราจะต้องได้เจอกันอีกแน่...มะลิ

Episode 1

Destiny

10 ปีต่อมา...

ฝนเพิ่งหยุดตกไปได้ไม่นานนัก ท้องฟ้าเริ่มกระจ่างใสและแสงแดดเริ่มสาดส่องให้ความอบอุ่นบนโลก ในตลาดที่คลาคล่ำไปด้วยผู้คนมากมายหลายตา ไม่มีใครรู้จักว่าใครเป็นใคร พื้นที่บางส่วนในตลาดแห่งนี้ถูกหวงห้ามและไม่มีใครสามารถเข้ามาได้

น้ำที่ขังเจ็นงอยู่ทั่วพื้นทำให้ผู้ที่มาใหม่แบ่ปาก ก่อนจะสะดุ้งหน้าด้วยท่าทางหึงงายใสไม่ยอมย่างกรายเข้าไปในย่านการค้าที่ขึ้นชื่อลือชาเรื่องของผิดกฎหมาย ตรอกนี้เป็นตลาดมืดชื่อดังที่รวบรวมของผิดกฎหมายเอาไว้จากทั่วทุกมุมโลก โดยเฉพาะของล้ำค่าที่ไม่สามารถซื้อขายกันได้ ที่นี่มีทุกอย่างให้เศรษฐกิจได้เลือกจับจ่ายในราคาที่สูงลิ่ว

“คุณจะเข้ามาที่นี่ต้องตอบคำถามของเราก่อน”

“ทำไมฉันต้องตอบด้วย” หล่อนเซิดหน้าขึ้นสูง ใบหน้าเรียวสวยพร้อมจมูกโด่งรึ้น เผยให้เห็นหญิงสาวดูสวยสง่าสมกับเป็นทายาทตระกูลดัง แต่ที่นี้ไม่มีใครรู้จักหล่อนสักคน ทั้งที่เธอมีเงินและอำนาจรวยล้นฟ้า เธอเป็นอัลฟาที่สมบูรณ์แบบพร้อมทุกอย่าง!

เพียงแค่นับตากับหญิงสาวปริศนา เบต้าหนุ่มที่เป็นผู้คุมทางเข้าก็ต้องชะงักก่อนจะถอยให้หญิงสาวได้เดินเข้าไปพร้อมกับบอดี้การ์ดอีกสามคน ชายหนุ่มมองจนลับสายตา เขามีหน้าที่ตรวจตราบุคคลที่เข้ามาเลือกซื้อสินค้าใน

ตลาดมืด ในช่วงเวลากลางวันแบบนี้ คนมักจะไม่ใช่เอาช่วงกลางวันและ
ปลอดภัยกว่ามาก แต่กระนั้นของบางอย่างก็ไม่สามารถที่จะเคลื่อนย้ายได้ใน
ช่วงกลางวัน นับว่าเป็นข้อจำกัดที่น่าหงุดหงิดเหลือเกิน เขาเดินสลับตำแหน่งกับ
เบต้าอีกคนที่มาประจำที่ เดินหลบเข้าไปในฝูงชนที่มาซื้อของทั่วไป เมื่อเดินออก
มาจากตรอกคุณก็จะพบกับตลาดที่ขายของธรรมดาทั่วไป หากไม่สังเกตก็จะมี
ทางรู้เลยว่าที่นี่มี... อะไรซ่อนอยู่

“นายน้อย เธอมาที่นี่แล้วนะครับ”

“เธอมาซื้ออะไร”

“ยังไม่ทราบครับ มาพร้อมกับบอดี้การ์ดอีกสามคน”

“ดี ถ้าเธอสนใจของของฉันล่ะก็...” ชายหนุ่มใช้นิ้วชี้เคาะกับโต๊ะ อดไม่
ได้ที่จะผลอเล่นสนุกเมื่อเหยื่อเข้ามาติดกับถึงที่ คราวนี้เขาจะเล่นอะไรกับทายาท
ตระกูลดังอย่างคุณหนูโดโรธีดีล่ะ “ให้เธอไปอย่างที่เธอต้องการ”

“จะดีหรือครับนายน้อย”

“ทำตามที่คุณบอก” เขาพูดแค่นั้นก่อนจะเหลือบมองเกล็ดปลาสีเงิน
แวววาวที่ตั้งตระหง่านอยู่บนโต๊ะ ราชนย์เฝ้ามือไปลูบด้วยความหลงใหล เขา
ตัดสายทิ้งทันที ก่อนจะไปสนใจกองเอกสารตรงหน้า ชายหนุ่มในวัยยี่สิบเจ็ดปี
บัดนี้เป็นทายาทสายตรงและผู้สืบทอดของตระกูล เขาทุ่มเททุกอย่างเพื่อสร้าง
มุมมองของตัวเองขึ้นมา ไต่เต้าจากเด็กหนุ่มชั้นผู้บริหารระดับสูง หญิงสาว
มากมายต่างหมายปอง ไม่ว่าจะเป็นอัลฟา โอเมก้า หรือเบต้า ล้วนตกในมนตร์
เสน่ห์ของอัลฟาหนุ่มผู้เพียบพร้อมอย่างราชันย์ทั้งสิ้น แต่...เขาไม่เคยคิดจะสนใจ

ในโลกที่มีมนุษย์ถูกแบ่งเป็น อัลฟา โอเมก้า เบต้า แม้ภายนอกจะไม่สามารถบอกได้ทันที แต่ทว่ากลิ่นอายและออร่าบางอย่างทำให้รู้ได้ทันทีว่าใคร
เป็นเพศอะไร เด็กที่อายุครบเจ็ดขวบนอกจากจะต้องทำบัตรประชาชนแล้วจะ
ต้องเข้ารับการตรวจเพื่อระบุประเภท แม้มนุษย์ส่วนมากจะเป็นเบต้าที่เหมือนคน
ธรรมดาทั่วไป แต่กระนั้นการตรวจอย่างละเอียดก็สามารถทำให้ควบคุมประชากร

โอมะก้าได้ เพราะหากโอมะก้าชี้ที่จะส่งผลกระทบต่ออัลฟาทันที ดังนั้น รัฐบาลจึงให้ความสำคัญและผลติยาระบบพีโรโมนของโอมะก้า ถึงการขึ้นทะเบียนของโอมะก้า จะเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนก็ตาม แต่ความจำเป็นทำให้ต้องทำ แม้จะก่อให้เกิดคลื่นใต้น้ำของฝูงชนที่ต่อต้านก็ตามที่...

รัฐบาลไม่ได้คิดว่าการทำเช่นนี้จะส่งผลให้ราคาโอมะก้าในตลาดมืดพุ่งขึ้นสูงขนาดไหน ความหายากทำให้การมีโอมะก้าอยู่ในครอบครองเหมือนของเล่นราคาแพงของเศรษฐี เรื่องค่าโอมะก้าเป็นทาสนั้นเป็นที่รู้กันไปทั่ว และมีเงินสะพัดมากมายหลายพันล้านไม่ต่างจากค้ำมนุษย์ เพราะเหล่าผู้นำอัลฟาตัวดีทั้งหลายล้วนชื่นชอบโอมะก้าทั้งนั้น

“หมายความว่ายังงี้ที่บอกว่าไม่มี”

“ตลาดของเราไม่มีของที่คุณต้องการจริง ๆ ครับ”

“ฉันไม่เชื่อ! ไม่อย่างนั้นราชนันย์ อะเอ่อ ฉันหมายถึงจะมีคนครอบครองเกล็ดนางเงือกได้อย่างไร ถ้านางเงือกไม่มีอยู่จริง ฉันไม่เชื่อหรือว่าที่นี้จะหามาให้ฉันไม่ได้!” หลอนแผดเสียงสูง ใบหน้าอง้ง้าด้วยความไม่พอใจ ต่อให้แพงเท่าไรรเธอก็มั่นใจว่าจะหามาจ่ายให้ได้

“พวกเราต้องขอประทานโทษคุณหนูด้วยจริง ๆ ตั้งแต่กระผมเกิดมา... ผู้ที่ถูกบันทึกว่าเจอชนเผ่าเงือก มีเพียงคุณราชนันย์เท่านั้นครับ”

“บ้าที่สุด!” หญิงสาวสบถ ใบหน้าสวยบุตเบี้ยวไปด้วยความโกรธ ทำไมเธอถึงเอาชนะผู้ชายคนนั้นไม่ได้สักที แค่นี้ก็มีเกล็ดเงือกแล้วจะอยู่เหนือกว่าเธอทุกเรื่องหรือยัง! เธอไม่ยอมหรือ!

“คุณหนูครับ ถ้าที่นี้ไม่มีเราก้ไปหาที่อื่นกันเถอะครับ”

“นั่นสินะ” โดโรธีฟังแล้วค่อยคลายความตึงเครียดลงไปได้บ้าง ดวงตากลมสีเขียวสวยตัวดมองบอดีการ์ตที่ตามมาอย่างใกล้ชิดก่อนจะหมุนตัวออกไป ลับสายตาเบต้าหนุ่มที่เป็นพ่อค้าแสะยะยิ้มให้หญิงสาวก่อนจะรีบรายงานไปยังผู้เป็นนาย

“อย่างที่คุณคิดไม่ผิดเลยครับนายน้อย เธอต้องการเกล็ดนางเงือกจริง ๆ”

“หึ” ชายหนุ่มส่งเสียงหัวเราะในลำคอ ก่อนจะกวาดสาย เขาหยิบแก้วไวน์ขึ้นจิบ ดวงตาคมสะท้อนประกายวิบวับ “คิดจะหาทางเอาชนชั้นมันยากไปร้อยปี” ราชนันต์สายหัว ตระกูลนั้นถูกเขาทำขายหน้าเพราะไม่ยอมแต่งงานการเมือง เรื่องอะไรที่คนอย่างเขาจะต้องยอมถูกจับคู่ด้วย เขาไม่มีทางยอมกลับไปข้าราชการเดิมเหมือนพ่อและแม่เขาแน่

“ทำทางอารมณ์ดีจังเลยนะครับ”

“มีเรื่องชวนหัวเราะนะ แล้วนี่ยังไม่กลับบ้านอีกหรือ”

“คืนนี้เป็นวันเกิดผมนะครับ เลยอยากจะขออยู่กับนายน้อยอีกสักนิด” เบต้าหนุ่มหน้าสวยก้มตาหลุมมองพื้น สังเกตปฏิกิริยาของเจ้านายหนุ่ม ก่อนจะหน้าเสียเมื่อเห็นแวตาทิไร่ความรู้สึกใด ๆ มองมา หัวใจของเขาสั่นกระตุก เจ็บแปลบเหลือเกิน การแอบรักเจ้านายเป็นเรื่องต้องห้ามอยู่แล้ว ยังคิดเพื่อฝันว่าจะได้มีโอกาสเข้าไปอยู่ในหัวใจของชายหนุ่มผู้เปรียบพร้อมอย่างราชนันต์ได้ยังไงกัน เพราะหัวใจของอัลฟาหนุ่มคนนี้มีเจ้าของที่รอคอยการกลับมาอยู่ยาวนานแล้ว

“คราวนี้เจอข่าวอะไรบ้างไหม”

“มีคนเจอซากเรือที่จมหายไปเมื่อสิบปีก่อนครับ” แม็กเวลส่งแฟ้มรายงานที่เขารวบรวมมาได้ให้ราชนันต์ดู ชายหนุ่มเปิดแฟ้มที่ละภาพเพ่งสังเกตความผิดปกติ เขาพบว่าร่องรอยของเรือลำนี้มีรอยประหลาดเป็นครีบบาวพาดผ่าน ประทับอยู่ยาวนานมากแล้ว แสดงว่าภายในสิบปีมานี้ มะลิจจะไม่ได้อยู่ไกลจากน่านน้ำนี้เท่าไรหรอก

“ดี ดีมาก” เขาก็ก๊มก๊างก่อนจะหัวเราะออกมาเสียงดัง ราชนันต์ทุ่มเทเงินมหาศาลให้กับการวิจัยชนเผ่าเงือกอย่างบ้าคลั่ง เงินและอำนาจที่เขาถือครองสร้างธุรกิจให้เติบโตใหญ่ และพัฒนาองค์กรเพื่อค้นคว้าเกี่ยวกับชนเผ่าเงือกโดยเฉพาะ จนเขามีชื่อเสียงอย่างมากภายในสิบปีหลังมานี้

“ยินดีกับนายน้อยด้วยนะครับ เราใกล้จะได้เจอนายหญิงแล้ว”

“ขอให้จริงอย่างที่นายพูดแล้วกัน” เขาอารมณ์ดีเหลือเกิน จึงเอ่ยประโยคหยอกเข้าผู้ช่วยอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน สงสัยเขาจะต้องโทร.บอกให้วิศวกรจัดงานเลี้ยงฉลองซะแล้ว “ฝากเก็บเรื่องนี้ให้เป็นความลับด้วย ฉันไม่อยากให้ใครฟังเล็งมะลิของฉันมากนัก” เพราะรู้ว่าชาวชนเผ่าเงือกมีความหยาบคาย องค์กรเขาถูกสอดแนมหลายต่อหลายครั้ง เรื่องอะไรที่คนอย่างราชันย์จะยอมให้คนอื่นยุ่มย่ามกับชีวิตเขา เขาใช้เงินที่มีอยู่อย่างเหลือเฟือเพื่อจ้างทหารคุ้มครอง และป้องกันไม่ให้คนมาจู่หน้า

“ขอรับนายน้อย ละ...แล้วคืนนี้”

“ไม่ต้อง ฉันอยากอยู่คนเดียว” ราชันย์เหลือบมองใบหน้าเศร้าสลดของผู้ช่วยหน้าสวยที่ถอยหลังออกไป นึกเสียใจอย่างที่วิศวกรบอก ว่าไม่ควรเอาลูกน้องตัวเองขึ้นเตียง เพราะมันจะมีปัญหาตามมาในอนาคต เป็นธรรมดาที่อัลฟาอย่างเขาจะต้องปลดปล่อยบ้าง แต่เขาก็เลือกเฉพาะเบต้าที่พร้อมใจและไม่ผูกมัดกับเขาเท่านั้น

บ่อยครั้งที่มีคนมาเสนอตัวเป็นมะลิเพราะอยากตกถึงข้าวสาร อยากจะเป็นนายหญิงของตระกูล เด็กหนุ่มมมสีเงินและดวงตาสีฟ้าฉ่ำน้ำทะเลแทบจะเรียงคิวเข้ามาให้เขาได้เลือก แต่เขาไม่เคยเหลียวแลสักครั้ง เขาต้องการเงือกหนุ่มตนนั้น ใครที่กล้ามาไปปิดกับเขา อย่าหวังว่าจะมีชีวิตรอดกลับไป!

เขาประคองเกล็ดเงือกขึ้นมาในคุ้งมือ มันยังคงส่องแสงแวววาวเป็นประกายสวยเหมือนอย่างเคย ชายหนุ่มค่อย ๆ ก้มลงจูมพิตเกล็ดปลาสีเงินซึ่งซ้า ก่อนจะมอบรอบยิ้มอ่อนโยนอย่างที่ชีวิตนี้ไม่เคยให้ใครมาก่อน

“เมื่อไหร่จะกลับมาหาฉันสักทีนะมะลิ...”

ท่ามกลางความมืดมิดในทะเล ลึกลงไปได้มหาสมุทรเป็นถิ่นฐานของชนเผ่าเงือกที่ลึกลับที่อำพรางซ่อนเร้นกายจากโลกมนุษย์มานับร้อยปี เหล่าเงือก

นับร้อยมีตัวตนดำรงอยู่ยาวนานยิ่งกว่าการกำเนิดของมนุษย์โลกเสียอีก ทั้ง
เชี่ยวชาญความรู้และแตกฉานในเรื่องธรรมชาติอย่างที่มีมนุษย์คาดไม่ถึง เป็น
อัลฟาที่แข็งแกร่งที่สุดบนโลกใบนี้ก็ว่าได้

เสียงร้องครวญครางดังออกมาฉะเผ่วราวกับสัตว์ที่บาดเจ็บ เจ็บอกนุ่ม
นอนชดอยู่ภายในถ้ำหินที่ห่างไกลจากเผ่าพอสสมควร ร่างกายเนื้อตัวสิ้นระริกไป
จนหมด ไร้รีย็อนนอนหอบหายใจวรินท่ามกลางความทรมานทุก ๆ สามเดือน เมื่อ
อาการฮีทของโอมเก้กำกริบเมื่อไหร่เขาแทบจะคลั่งตายให้ได้ทุกครั้ง

ใช่แล้ว เขาเกิดมาผิดปกติ เป็นโอมเก้คนเดียวของเผ่าพันธุ์ เป็นที่น่า
รังเกียจอย่างยิ่ง เขาสงสารมารดาเหลือเกิน ต้องเดือดร้อนมาดูแลเขา บ่อยครั้งที่
ถูกเหยียดหยามด้วยถ้อยคำโหดร้าย สู้ให้เขาตายไปเลยดีกว่าจะต้องเจอกับ
เรื่องแบบนี้

“ไร้รีย็”

“ผมไม่เป็นอะไรครับแม่” เขาเคঁลเสียงตอบกลับไปเพราะไม่อยากให้
มารดาที่เฝ้าดูอาการอยู่เป็นห่วง อาการฮีทมันเริ่มขึ้นตั้งแต่ที่เขาหนีมารดาไปเล่น
บนผิวน้ำเมื่อสิบปีก่อน ตั้งแต่นั้นมาร่างกายเขาก็ผิดแปลกไป และเกิดอาการฮีท
เข้าฤดูสืบพันธุ์ไวกว่าที่อายุเงือกจะต้องพบเจอ เขาไม่รู้ว่าจะเพราะเจอเด็กหนุ่มคน
นั้นหรือเปล่า ที่ทำให้ร่างกายเขาประหลาดไป และเขาไม่กล้าเล่าให้มารดาฟัง

“อดทนหน่อยนะลูกนะ”

“ครับแม่” เขาตอบมารดาก่อนที่จะบังคับเปลือกตาให้ปิดลง ปล่อยให้
ร่างกายจมลงสู่ห้วงภวังค์แห่งความฝัน คาร่ามองลูกชายที่หลับสนิทไปด้วยความ
เหนื่อยอ่อน กลิ่นฮีทของโอมเก้กำกริบลิวไป เธอจำเป็นต้องใช้สาหร่ายทะเลเพื่อ
คลุมร่างกายของลูกชายเอาไว้ และพาออกมาอยู่ในที่ห่างไกลจากเผ่า ไม่อย่างนั้น
เธอไม่อยากจะได้คิดเลยด้วยซ้ำว่าจะเกิดอะไรขึ้น

เมื่อครั้งก่อนที่คาร่าเข้าไปในหมู่บ้าน ทุกคนมองเธอด้วยสายตาประหลาด
ตามจริงเธอควรจะเป็นคนเสียใจ แต่คราวนี้เงือกคนอื่นกลับเข้ามาพูดคุยอย่างสนิทสนม

เธอรู้ดีว่าพวกหล่อนต้องเข้ามาด้วยเจตนาไม่ดีแน่ จึงได้แต่แบ่งรับแบ่งสู้

“เราได้ยินว่าหัวหน้าเผ่าจะให้ลูกชายของเธอ เอ่อ ไรรียนะ จับคู่กับลูกชายของเขา”

“ระ เรื่องจริงหรือ”

“น่าอิจฉาจังเลยนะ เพราะเป็นโอเมก้าที่หายากหรือเปล่านะ” พวกหล่อนพูดด้วยน้ำเสียงหยอกเย้าแต่ไม่อาจปิดบังความริษยาได้ คาร่าได้ยินจนประคองสติไม่อยู่แทบจะเป็นลมอยู่ตรงนั้น “คงจะท้องได้หลายครั้งเลยละ”

“แต่ว่าฉันไม่เคยรู้มาก่อนเลย” อาการสีทของโอเมก้าย้วยวนอัลฟาให้คลั่งตายได้ เพราะรู้อย่างนั้น ตั้งแต่ไรรียเข้าช่วงสืบพันธุ์เธอก็หลบหลีกเร้นกายไม่สูงถึงกับเงือกตนใดทั้งนั้น เพราะกลัว...กลัวในสิ่งที่กำลังจะได้ยิน

“คงจะรอให้เข้าช่วงสืบพันธุ์ครั้งต่อไปละมั้ง ลูกชายเธอช่างโชคดีจริง ๆ” เสียงหัวเราะกระซิบกระซาบตามด้วยสายตาดูใจทั้งแทบจะเชือดเฉือนหัวใจของเธอให้ขาดออกเป็นชิ้น ๆ เธอไม่อาจยกลูกชายสุดที่รักให้ผู้ชายที่ชื่อบารอนจริง ๆ อีกฝ่ายเป็นเงือกที่ขึ้นชื่อว่าร้าย แถมยังมีลักษณะนิสัยที่ไม่เหมาะกับการเป็นผู้นำ ทั้งทะเลาะวิวาทและไล่ทำร้ายเงือกที่ตนเองไม่พอใจ เพราะมีอำนาจล้นมือถึงคิดจะทำอะไรก็ได้จั้นหรือ เธอไม่มีทางยอมส่งไรรียให้ไปตายแน่!

คาร่าทำทุกวิถีทางเพื่อที่จะปกป้องไรรีย เธอวางแผนให้ลูกชายหลบหนีออกจากเผ่าไป แม้มันจะเป็นหนทางที่อันตรายแต่ก็ปลอดภัยจากการถูกย่ำยี ลูกชายเธอจะต้องอยู่รอด และต้องจับคู่กับคนที่เขารักเท่านั้น...

“แม่ทำอะไร...” ไรรียรู้สึกตัวขึ้นมาได้สั๊กพัก เขาเห็นแม่รวบรวมสาหร่ายทะเลและของกินที่เขาชอบห่อเอาไว้จนเต็ม ก่อนจะส่งให้เขา ไปหน้าสวยจัดเต็มไปด้วยน้ำตา เขามีนางจับต้นชนปลายไม่ถูก ได้แต่มองมารดาด้วยความไม่เข้าใจ

“ลูกอยู่ที่นี่ไม่ได้แล้ว”

เพราะอะไรกัน...

“ทะเล ทำไม ทำไมละแม่” หยดน้ำตาไหลอาบแก้ม เมื่อลูกชายโผล่เข้ากอด

เธอ “ผมไม่อยากไปไหน ผมอยากอยู่กับแม่” ไรรี่สะอึกสะอื้น เขาไม่เคยนึกถึงชีวิตที่ไม่มีมารามาก่อน แล้วเขาจะทำอย่างไรต่อไปดี...

“อยู่กับแม่ ลูกจะต้องทรมาณเหมือนตายทั้งเป็น แม่ยอมไม่ได้”

“มะ หมายความว่าอะไร พะ พวกเขาจะทำอะไรผมมันหรือ” เด็กหนุ่มถามเสียงสั่น เขาไม่อยากคิดว่าเหตุการณ์มันจะมาถึงตัวเขาไวขนาดนี้ ดูจากสายตาของคนในเผ่าเขาก็ไม่ได้รู้สึกที่ตัวเองเป็นส่วนหนึ่งของเผ่าเงือกเลยสักครั้ง เพราะถูกเหยียดหยาม เขาเคยมีแต่ความรู้สึกเกลียดชัง

“เขาจะให้ลูกจับคู่กับ...บารอน”

“ไม่ ไม่มีทาง” ไรรี่ส่ายหัว เขาเกลียดอีกฝ่ายจนแทบกระอักเลือด ตั้งแต่เล็กจนโต เพราะไม่ใช่บารอนที่วิวาห์ประกาศว่าเขาเป็นโอรสกำพร้าหรือ เขาถึงได้ถูกรังเกียจขนาดนี้ เขาเกลียดหมอนั่นที่สุด!

“หนีไปซะไรรี่ ขึ้นไปบนโลกมนุษย์”

“ตะ แต่ว่าผมไม่เคยขึ้นไป...”

“ลูกเคย บอกแม่มาเดี๋ยวนี”

“แม่ มันแค่แป็บเดียวเองนะครับ”

“ลูกเจอใคร...ใครคนนั้นที่ทำให้ลูกฮือไห้ไหม”

“ผม...แม่ครับ ผม ผมไม่รู้...” เงือกหนุ่มละล้าละลัก เขาหลบตามองพื้น “ไม่กล้าสบตามารดา เป็นความจริงที่เขาพบใครบางคนเมื่อสิบปีก่อน “ผมขอโทษที่ไม่ได้บอกครับ”

“ไรรี่ ลูกคือดวงใจของแม่” คำร่ำซึ้งนบใบหน้าหวานจัดของลูกชายขึ้นมา มอง ทั้งใบหน้าและสีของเรือนผม ไรรี่ได้เธอมาทั้งหมดแทบจะไม่มีอะไรเหมือนพ่อของอีกฝ่ายเลยสักนิดเดียว “เราไม่อาจหลบเลี่ยงคู่แห่งโชคชะตาได้ นั่นคือชะตากรรมของเรา”

“แม่..”

“ไปตามหาเขาซะ เขาจะช่วยลูกได้แน่”

“ผมไม่อยากทิ้งแม่ไป”

“ลูกต้องได้กลับมาอีกแน่” เธอจุมพิตหน้าผากขาวเนียนของลูกชายก่อนจะรีบดันร่างอ่อนปวกเปียกที่เพิ่งฟื้นคืนมาได้ชั่วคราว คาร่าถอดสร้อยคอที่เธอหวังยิ่งกว่าชีวิตสวมคอให้ลูกชาย มันเป็นหินสีขาวใสดูภายนอกเหมือนหินธรรมชาติทั่วไป แต่เมื่อไรรี่สัมผัสก็รู้สึกถึงขุมพลังกระแสน้ำที่แล่นวาบไปทั่วร่าง “มันเป็นของต่างหน้าที่พ่อของลูกให้แม่เอาไว้”

“มันสำคัญกับแม่มาก ผมรับไว้ไม่ได้หรอกครับ”

“ถ้าลูกได้ขึ้นไปข้างบน” เธอพูดทั้งน้ำตา มีความลับอีกมากที่ไม่อาจบอกให้ลูกชายได้รับรู้ “จะต้องได้พบกับพ่อของลูกแน่”

“พ่อผมเป็นมนุษย์หรือ” เขาถามด้วยความตกใจ ตั้งแต่เกิดแม่ไม่เคยเล่าเรื่องของพ่อให้ฟังเท่าไรหรอก เขาไม่อยากเห็นใบหน้าเศร้าสร้อยของมารดา จึงตัดสินใจไม่เอ่ยปากถามทั้งที่อยากจะรู้เหลือเกิน

“สักวันลูกจะได้รู้ เขาจะต้องไม่ยอมให้ลูกเป็นอะไร”

“ละ แล้วแม่ ผมทิ้งแม่ไว้ไม่ได้”

“เขาไม่ฆ่าแม่หรอก” ตามกฎของเผ่าคือไม่ฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ตัวเอง อย่างมากก็ถูกคุมขังหรือกักบริเวณ ซึ่งเธอยินดีที่จะยอมรับโทษโดยไม่มีข้อแม้ใด ๆ เพียงแต่ว่าลูกเธอจะต้องรอดพ้นจากบารอน!

“ไม่เอา ผมจะพาแม่ไปด้วย เราจะไปอยู่กับพ่อด้วยกัน”

“แม่ไปไม่ได้” เธอส่ายหน้าทั้งน้ำตา “รีบไปตอนนี้ พงุนี่มันจะต้องมาแน่”

“ฮึก ฮือ” สองแม่ลูกโอบกอดกันทั้งน้ำตา ซึมซับช่วงเวลาที่ยังมีกันเอาไว้ ไรรี่บรกรทุกของเอาไว้ด้านหลังเขาตวัดหางสีฟ้าเหลืองบ่น้ำเงินด้วยความรวดเร็วไปยังทางที่มารดาบอกเอาไว้ เขาไม่กล้าแม้แต่จะหันหลังกลับมามอง แต่ไม่ว่าอย่างไรเขาจะต้องกลับมาหาแม่ให้ได้!

การขึ้นสู่ผิวน้ำอาจฟังดูเป็นเรื่องง่ายแต่ระยะทางทั้งหมดนั้นหลายร้อยกิโลเมตร ไรรี่ขบเม้มริมฝีปากแน่น ต่อให้เหนื่อยล้าแค่ไหนเขาก็ต้องไปให้ถึง

ฝั่ง ท่ามกลางกระแสน้ำในความมืด ไรรีย์อำพรวางร่างกายไปตามฝูงปลาที่ว่าย พัดผ่าน เขากัดฟันผลึกตัวเองว่ายขึ้นสู่วิวน้ำ ซึ่งยังใช้เวลาหลายชั่วโมงแม้จะเป็น ความเร็วของเงือกที่โตเต็มวัยก็ตาม

“เฮ้ ไรรีย์ นั่นนายจะไปไหน” ฝูงโลมาว่ายวนอยู่รอบตัว พวกเขาเป็นเพื่อน ที่รู้จักกันมานานแล้ว เพราะนิสัยชอบเที่ยวเล่นของไรรีย์นั่นแหละ “ตอนนี้เผ่าเงือก กำลังตามหานายกันใหญ่ เราติดต่อผ่านคลื่นกับฝูงที่ไปหาอาหารอีกฟาก เขา กำลังหาตัวนายอยู่” ไรรีย์ตกตะลึง เขาขบริมฝีปากจนได้กลิ่นเลือด ความกลัว ทำให้เขาสิ้นไปทั่วร่าง

“ไม่นะแซค อย่าบอกเขาว่าเจอฉัน ได้โปรด”

“เป็นอะไรไรรีย์ บารอนรังแกนายอีกแล้วหรือ”

“มันแยกว่านั้นอีกเพื่อน อย่าบอกเขานะฉันขอร้อง”

“ได้สิ ทำไมจะไม่ได้ล่ะ” แซคคือโลมาตัวอ้วนกลมแถมยังทะเล่ดั่งตั้ง ที่สุด “นายจะไปไหนล่ะ ฉันจะไปส่ง”

“ไปบนบก”

“หา บนบก นายบ้าไปแล้ว บ้าไปแล้วแน่ ๆ” แซคโวยวาย “ช่วงนี้มนุษย์ ตามล่าเงือกยิ่งกว่าปลาฉลามซะอีก ซึ่่นนายขึ้นไปนายต้องโดนไปจับทอดแน่ แล้ว ทำอะไรอีกนะ อ้อ หนูนายเงือกทอด!”

“ฟังดูพิลึกซะมด เขาจะกินได้หรือ ฉันไม่รอายนะ”

“ร่างมนุษย์ของเผ่าเงือกอ่อนแอจะตายไป ยิ่งนายเป็นโอมเก้าด้วย จะรอด ไหมเนี่ย จะรอดไหมเนี่ย”

“แซค ฉันขอบคุณนะที่ช่วย แต่ว่านายเลิกพูดมากสักทีเถอะ”

“ฉันกลัวนี่นา ถึงแม้เขาจะไม่จับปลาโลมาตัวกลมอย่างฉันไปทอดก็ เถอะ แต่ในอนาคตใครจะรู้”

“เพื่อเจอนะแซค!” ยิ่งฟังแบบนี้ ในใจลึก ๆ ของไรรีย์ก็ยิ่งหวาดกลัว แต่ เขาไม่มีทางเลือก ถ้าเขาไม่หนีไป เขาอาจจะต้องตายทั้งเป็น! “รีบบังคับแล้วพา

ฉันไปขึ้นฝั่งได้แล้ว”

“โอเค นายตามฉันมาก็แล้วกัน” แช็คหันไปคุยกับฝูงก่อนจะใช้ร่างอ้วนกลมมดบังเงือกหนุ่มเอาไว้จนมิด ทั้งสองแหวกว่ายขึ้นฝั่งด้วยความรวดเร็ว ไร้รี้อใจเต็มจนแทบระเบิด ถ้าหากบารอนรู้ว่าเขาหนีออกมาแล้ว แสดงว่าพวกนั้นก็ต้องเจอกับมารดาเขาแล้วแน่ ๆ นึกได้แค่นั้นความกลัวที่จะต้องสูญเสียมารดาก็พุ่งครอบครองหัวใจ

“ฮึค...ฮึค”

“อย่าร้องเลยไร้รี้อ นายจะตั้งได้ขึ้นฝั่งอย่างปลอดภัย”

“ขอบใจนะแช็ค”

“ถ้านายขึ้นไปแล้วสนิทกับมนุษย์ ก็บอกเขาด้วยนะว่าโลมานะไม่อร่อยหรอก!” แช็คพูดจริงจัง ก่อนจะคลี่พินซีเล็ก ๆ อวดเขา

“เขาไม่กินแน่ เพราะโลมาอ้วนมีไขมันเยอะ ไม่น่ากินหรอก”

“ใจร้าย โลมาเป็นสัตว์ที่น่ารักที่สุดแล้ว” แช็คหมุนรอบตัวเขาเป็นวงกลม ดูจะไม่พอใจที่เขาบอกว่าไม่น่ากิน ตกลงนายอยากให้เราภกมนุษย์จับไปกินใช้ใหม่!

“โอเค น่ารักที่สุดในโลกเลย” เขาตอบ แอบกลอกตาเล็กน้อยและรีบเข้าไปประชิดใกล้เพื่อนตัวกลม อีกไม่นานเขาจะขึ้นฝั่งได้แล้ว เขาจะต้องหนีไป หนีไปให้ได้!

ฮึบ!

“หยุดเดี๋ยวนี้นะไร้รี้อ” เสียงวี๊ดพร้อมอะไรอย่างลอยผ่านหน้าเขาไปอย่างรวดเร็ว

“บารอน!” เงือกหนุ่มเบิกตาโพลง เมื่อเห็นอีกฝ่ายกำลังสะบัดครีบเร่งตาม เขาไม่หยุด หัวใจของไร้รี้อแทบจะระเบิดออกมา หมอนี่ตามตัวเขาเจอได้ยังไง!

“ดูเหมือนโชคจะไม่เข้าข้างนายเท่าไร” แช็คพูดด้วยความเสียใจ การไปยุ่งกับบารอนก็เหมือนหาเรื่องตาย แต่เขาจะช่วยเท่าที่จะทำได้ก็แล้วกัน

“บ้าที่สุด ต้องเร็วกว่านี้” ไรรี่ย์พึมพำและแยกประสาทสัมผัสหลบคมวกแหลมที่อีกฝ่ายขว้างใส่ นี่ก็จะเล่นให้ตายเลยใช่ไหม ไ้เวอเรีย! “ถ้าโดนละก็ได้ เป็นเงือกอย่างแน่! ไ้เลวบารอน!”

เขาผละออกจากแซ็คและตัวครีไปด้วยความเร็วสูงสุด ก่อนจะเงยหน้าขึ้นไปเห็นท้องเรือสีดำทะมึนจอดลอยเต้งตั้งอยู่ไม่ไกลจากฝั่งมากนัก ไรรี่ย์ตัดสินใจปลดทุกอย่างออกจากร่างเพื่อให้สะบัดหางได้เร็วมากขึ้น ทันทีที่แตะท้องเรือได้ คมวกเหล็กก็ปักเข้าไปทันทีเฉียดแก้มเขาไปเล็กน้อยจนเลือดซิบ เขาหันมองอีกฝ่ายด้วยสายตาโกรธเกรี้ยว ต่อให้เขาจะอ่อนแอ ไม่สามารถสู้กับอัลฟาโดยตรงได้ แต่เขาจะไม่ยอมพ่ายแพ้ให้เงือกเลวอย่างมันแน่

“กลับมากับฉัน”

“ไม่!”

“ยังโกรธที่ฉันแกล้งนายอีกหรือ” บารอนถามเสียงอ่อน เขาขอมริบว่าหลงอีกฝ่ายหัวปักหัวปำ และไม่อยากยกให้ใครจนต้องสร้างเรื่องให้ไรรี่ย์เสียหน้าตาอยู่บ่อย ๆ จนกระทั่งโตเป็นเงือกเต็มวัยเขาถึงได้รู้ว่าหลงรักเงือกโอบเมก้าตรงหน้าอย่างถอนตัวไม่ขึ้น ยอมทำทุกอย่างเพื่อให้พ่อจับคู่เขากับไรรี่ย์ให้ได้ แต่ไม่คิดว่าอีกฝ่ายอยากจะหนีเขาไปเสียอย่างนั้น ในเมื่อวิธีดี ๆ ไม่ชอบ ก็ต้องใช้กำลัง! “ที่รัก ฉันจะไม่แกล้งนายอีกแล้ว”

“ขยะแซงที่สุด ออย่ามาเข้าใกล้ฉันนะ”

“ฉันพูดดีกับนายแล้วนะไรรี่ย์”

“ฉันไม่ต้องการความหวังดีจากนาย ออกไป!” เขาขบกรามแน่น ถึงจะอยู่ห่างกันหลายเมตร แต่ถ้าหมอนั้นจะเข้าประชิดเขาต้องหลบไม่ทันแน่ “ใส่หัวไปซะ ไ้สารเลว”

“ปากดีนักใช่ไหม ลองได้เป็นเมียไ้บารอนคนนี้ ดูซิจะยังปากดีได้อีกไหม”

“ฝันไปเถอะ!” ไรรี่ย์ใช้แรงที่มีเขย่าท้องเรือจนมันโคลงเคลง ในใจนึกขอโทษคนบนเรือไม่น้อย แต่เขาไม่มีทางเลือกจริง ๆ เมื่อเรือคว่ำลง เขาก็ตัวครี

ถอยห่างก่อนจะหลบไปอีกทาง กฎของเผ่าคือห้ามให้มนุษย์เห็นตัวตนที่แท้จริง ดังนั้น เมื่อจึงสามารถกลายสภาพในร่างมนุษย์ได้ เพื่อให้กลมกลืนและอาศัยอยู่กับมนุษย์ได้เมื่อถึงคราวจำเป็น

ชนเผ่าเงือกจึงเป็นเผ่าที่มีวิวัฒนาการไปไกลกว่าที่มนุษย์จะจินตนาการได้ เขาใช้สองขาเรียวยาวตัววัดว่ายเข้าไปช่วยคนที่กำลังจมน้ำ หนึ่งในนั้นเป็นชายหนุ่มที่อยู่ในชุดลาลอง ในมือถือเบ็ดตกปลา เมื่อเห็นไรริย์เข้าหา มนุษย์อย่างไม่นึกกลัวเพราะความเคยชินที่ออกมาเที่ยวเล่น ก็ทำให้บารอนชะงักทันที เขาไม่เคยคิดจะเอาตัวเองไปยุ่งเกี่ยวกับมนุษย์ เขาจึงต้องรีบตัววัดห่างล่าถอย สายตามองไรริย์ด้วยความโกรธ

“อย่าคิดว่าทำแบบนี้แล้วฉันจะเอาตัวนายกลับมาไม่ได้ อย่าลืมว่าฉันมีแม่ของนายอยู่กับมือ” บารอนพูดพลางแสร้งยิ้ม เขากำหนดแนบอย่างไม่ยอมแพ้ มองเด็กหนุ่มที่ว่ายขึ้นไปบนฝั่งจนลับสายตา

ไรริย์รีบพาผู้โชคร้ายขึ้นฝั่ง เมื่ออีกคนที่เหมือนจะเป็นคนขับเรือว่ายน้ำจมน้ำขึ้นฝั่งไปได้เรียบร้อยแล้ว เขาจึงหันมาสนใจชายหนุ่มผิวขาวที่ดูอ่อนแอตรงหน้าแทน ชายหนุ่มไอคอกแค้ก กำมือเป็นหมัดทุบเข้าที่อกตัวเองไม่หยุด เขานั่งยอง ๆ มองภาพตรงหน้าจนเอ่ยปากถาม

“คุณเป็นอะไรไหมครับ”

“มะ ไม่ ผมแค่ล้าล้า”

“โชคดีจริงๆ” ไรริย์โค้งอก อย่างน้อยมนุษย์ตรงหน้าก็ไม่เป็นอะไรมาก

“ทะ ทำไมคุณไม่ใส่เสื้อผ้าละครับเนี่ย”

“เอ่อ คือ” ไรริย์อีกอึก เขาเปลือยทั้งตัวอยู่จริง ๆ ด้วย จะว่าไปเขาก็ไม่เคยสังเกตตัวเองในร่างมนุษย์มาก่อน รูปร่างหน้าตาส่วนล่างมันช่างแปลกพิกล “ผม ผม เอ่อ มันหายไปไหนก็ไม่รู้ล่ะครับ”

“จ้ะ คุณสวมผมก่อนเถอะครับ” ชายหนุ่มรีบถอดเสื้อผ้า ถึงแม้ว่ามันจะเปียกชื้นแต่ก็เพียงพอให้อีกฝ่ายได้ปิดบังสัดส่วนไว้ได้ วิจารณ์แทบจะ

ตกตะลึง เขาไม่เคยเห็นผู้ชายที่โหนสวายนขนาดนี้มาก่อนเลย เส้นผมสีเงินขอย
สั้น ดวงตากลมใสกระจ่างสีฟ้าสวย ผิวขาวนํ้านมวนลเนียนไปทั่วตัวจนเขาอดใจ
เต้นไม่ได้

“ขอบคุณครับ” ริริย์รับมาถือก่อนจะมองเสื้อผ้าเปียกในมือ ว่าแต่ มัน
ใส่ยังใงนะ!

“เอ่อ มันใหญ่ไปหรือครับ”

“เปล่าครับ มัน มัน” มันใส่ยังใงกันละเนี่ย!

“ผมช่วยนะครับ” วิศวกรเห็นท่าทางไม่ประสีประสาก็อดสงสารไม่ได้ เขา
หลับหูหลับตาช่วยอีกฝ่ายสวมเสื้อเชิ้ตตัวยาวจนมันคลุมปิดส่วนล่างจนมิด วิศวกร
ค่อยโผล่อกขึ้นมาน้อย และก้มมองเด็กหนุ่มหน้าสวยตรงหน้าอย่างเต็มตา ดู
จากลักษณะเบื้องต้น ผมสีเงินและดวงตาสีฟ้าเห็นแล้วนี่ก็ถึงนายเงือกในฝัน
ของนายน้อยซะมัด ถ้าเขาถือวิสาสะพาไปให้นายน้อยเขาจะโดนไล่ตะเพิดออก
มาอีกใหม่ละเนี่ย..

“ที่นี่ที่โหนหรือครับ”

“คุณไม่รู้จริง ๆ หรือครับ” วิศวกรถามย้ำ ที่นี่คือเกาะมุกอันดาที่มีนายน้อย
เป็นเจ้าของ และเขาก็เป็นผู้ช่วยที่คอยช่วยเหลือดูแลธุรกิจ ก่อนจะย้ายมาประจำ
ที่ศูนย์วิจัยขนเผ่าเงือกได้เกือบสามปีแล้ว “เกาะมุกอันดานะครับ”

“สวยจังเลยนะครับ ระบบนิเวศก็...อุดมสมบูรณ์ดีมาก” สมแล้วที่เขาชอบ
ออกมาเที่ยวแถวนี้ ไม่ว่าจะเป็ประการังหรือสัตว์น้ำล้วนสมบูรณ์ไม่ต่างจากใต้
มหาสมุทรเลย ยอดเยี่ยมจริง ๆ “ดูแลดีมากเลยนะครับ”

“ครับ นายน้อยอยากให้เห็นธรรมชาติที่สุด เราเลยย้ายธุรกิจอุตสาหกรรม
ต่าง ๆ ไปไว้ที่อื่นหมดเลยครับ ที่นี่เลยเป็นสถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่ใกล้ชิด
ธรรมชาติมากที่สุดครับ” วิศวกรตอบยิ้ม ๆ ไปไรโมตีให้คนสวยตรงหน้าฟังอย่าง
ภาคภูมิใจ ต่อไปถ้าหากเจอนายหญิงสงสัยนายน้อยคงจะปิดเกาะนี้ให้เป็นของ
ขวัญเลยก็ว่าได้ มีอะไรที่อัลฟาอย่างราชันย์ทำไม่ได้บ้าง

วิรากรเดินเลียบชายหาดมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งหยุดอยู่ที่ล็อบบี้โรงแรม เขา
ลอบสังเกตเห็นฝ่ามือที่ดูจะตื่นตาตื่นใจกับบรรยากาศรอบข้าง หรือว่าจะไม่เคยมา
จริง ๆ ?

“ว่าแต่ที่นี่...มีงานอะไรให้ผมทำได้บ้างไหมครับ” เด็กหนุ่มลองถามคนตรง
หน้า เขาเคยอ่านหนังสือตอนแอบแม่มาเที่ยวเล่น มักจะมีหนังสือของมนุษย์ที่โยน
ทิ้งลงมาเป็นขยะประจำ บางครั้งเขาก็เก็บมาอ่าน ดูรูปภาพ เขาจึงรู้ว่ามนุษย์ดำรง
ชีพด้วยการทำงาน “ผมหลงทางมาแล้วก็ลำบากมากเลย ถ้าคุณพอจะแนะนำงาน
ให้ผมได้ ผมจะขอบคุณมากเลยครับ”

“งานหรือครับ” วิรากรขมวดคิ้วมุ่น เดิมทีเขานึกว่าอีกฝ่ายเป็นนักท่องเที่ยว
เที่ยวที่เข้ามาพักผ่อนในวันหยุด ไหนเลยจะรู้ว่าเป็นเพียงคนไร้บ้านไม่มีทางไป ให้
ตายเถอะ เขามองแค่ภายนอกไม่ได้จริง ๆ เขาถือว่าอีกฝ่ายช่วยชีวิตเขาเอาไว้จะ
ยอมช่วยเหลือก็แล้วกัน

“คุณพอมีความรู้เกี่ยวกับเงือกไหม ผมหมายถึง เอ่อ ศูนย์วิจัยชนเผ่า
เงือกของนายน้อยนะ กำลังต้องการผู้เชี่ยวชาญซึ่งหายากมาก ๆ” วิรากรบ่น
พิมพ์่า เขากำลังจนปัญญาเรื่องนี้อยู่พอดีถึงได้ออกมาตากปลาเล่น สุดท้ายก็ยัง
คิดไม่ตก เพราะไม่รู้จะไปหาจากที่ไหนดี

“เงือก? พวกคุณกำลังจะทำอะไร” เขาผลอดอยหลังโดยอัตโนมัติ แล้วยืน
เพิ่งเตือนเขาแท้ ๆ ว่าอย่าไว้ใจมนุษย์ ยังไม่ทันได้ทำอะไรเขาก็โดนจับไปทอด
แล้วหรือ

“เรากำลังตามหานายเงือกนะครับ ชื่อว่ามะลิ คุณไม่รู้จักหรือ” วิรากรถาม
เสียงสูง เรื่องราวของราชันย์โด่งดังไปทั่วโลก เป็นไปไม่ได้ที่จะมีคนไม่รู้จัก ไม่รู้ว่า
พ่อหนุ่มตรงหน้าไปอยู่ที่ไหนมา

“มะลิ” ไม่รู้ทำไมเขาถึงคุ้นเคยชื่อนี้อย่างบอกไม่ถูก แล้วเขาก็อยากจะ
บอกว่าชนเผ่าเงือกไม่มีเงือกตนไหนชื่อนี้หรอก! “เงือกที่ไหนจะชื่อมะลิ ไม่มีหรอก”

“มีจริง ๆ ครับ” วิรากรคั้นปากยิบ ๆ อยากจะลากพ่อหนุ่มคนนี้นั้นไปฟัง

เรื่องราวสุดประทับใจของเจ้านายเขาเหลือเกิน “เอาเป็นว่าดู ๆ แล้วคุณพอบจะมีความรู้เรื่องเงือกอยู่บ้าง จันทน์สนใจไปทำแบบทดสอบไหมครับ” ชายหนุ่มน้อยนี่ตาเป็นประกาย ในที่สุดเขาจะได้เพื่อนร่วมงานสักที คราวนี้นายน้อยจะได้เลิกบ่นว่าเขาไม่ได้เรื่อง

“ถ้ามีที่นอน มีสาหร่ายให้กินก็...ก็ได้” ทำงานแลกกับสาหร่ายจันทน์หรือ น่าสนใจดีนี่!

“มีให้หมดเลยครับ เงินดีด้วย”

“เงิน?” เงิน เงิน เงินคืออะไร!

“ครับ ผมชื่อวินนะครับ” เบต้าหนุ่มยื่นมือไปจับอีกฝ่าย จับพลันก็รู้สึกเหนียวลื่นเหมือนมีเมือกอะไรบางอย่าง แต่เขาก็ไม่ได้สนใจเท่าไรหรอก เขาสนใจที่จะมีเพื่อนร่วมงานมากกว่า! “คุณล่ะครับชื่ออะไร”

“ผมชื่อ...ไรรี่” เด็กหนุ่มตอบก่อนจะยิ้มสดใส ถ้ามนุษย์อยากวิจัยชนเผ่าเงือกมากนัก เขาจะยอมช่วยก็ได้ เพราะเห็นแก่สาหร่ายและที่นอนหรอกนะ...ให้เงือกมาวิจัยเงือก มันก็...น่าสนุกดีนะ “และสิ่งที่ผมอยากจะทำคือ” วิภากรตั้งหน้าตั้งตาฟังอย่างตั้งใจ

“ไม่มีเงือกบนโลกนี้ชื่อมะลิหรอกครับ”

ชื่อมันเห้ยจะตายไป...

Episode 2

I never wanna see you again

วิภากรรู้สึกจอกว้างใจที่เพิ่งเจอไปศูนย์วิจัยชนเผ่าเงือกที่อยู่ในเกาะมุกอันดา ที่นั่นมีห้องอาบน้ำและเสื้อผ้าที่เขาเอาไว้ใช้สำหรับผลัดเปลี่ยน ซึ่งอีกฝ่ายน่าจะพอใส่ของเขาได้ ไร้รีย์ไม่ได้ถามอะไรวิภากรเพิ่มเติม เพราะกำลังตื่นตาดันใจกับบรรยากาศบนบกที่เพิ่งเคยเห็นครั้งแรก ทั้งลมที่พัดผ่านผิวจนเย็น หรือจะเป็นแสงแดดที่ส่องกับผิวกายเขาจนเป็นระยิบระยับราวกับฝั่งเพชรเม็ดเล็ก ๆ เอาไว้ข้างใน เขาเหลือบมองอีกฝ่ายที่โดนแดดเหมือนกัน แต่ผิวกลับไม่เป็นเหมือนเขาเลยสักนิด ไร้รีย์จึงรีบเอาแขนเสื้อมาปิดท่อนแขนตัวเองเอาไว้

“อีกแป๊บเดียวก็จะถึงแล้วละครับ” วิภากรบอก พวกเขาอาศัยทำยรถกระบะของชาวบ้านที่ผ่านมาแถวโรงแรม ขอติดไปลงแถวศูนย์วิจัย วิภากรอยู่ที่นั่นมาหลายปีชาวบ้านจึงจำหน้าได้หมด ยามว่างเขาก็ออกมาจ่ายตลาด มาตักปลากับชาวบ้านที่เป็นชาวท้องถิ่นเสมอ

“ขอบคุณคุณวินนะครับที่ช่วยผม” ไร้รีย์ตอบก่อนจะส่งยิ้มหวาน เรื่องราวบนโลกมนุษย์เขายังไม่แตกฉานเท่าไร อาจจะต้องเรียนรู้อีกสักกระยะ ถ้าหนังสือที่เขาเก็บมาอ่าน มันก็ไม่ได้ทันสมัยหรือมากพอที่จะทำให้เขารู้เรื่องบนโลกมนุษย์มากนัก

“ขอแค่คุณไร้รีย์มาช่วยงาน ผมก็ดีใจจะแย่แล้วครับ” วิภากรถูกชะตาไปกับเด็กหนุ่มตรงหน้าอย่างน่าประหลาด หน้าตาและผิวพรรณของไร้รีย์เหมือนคุณหนูเศรษฐีที่แอบมาเที่ยวเล่นมากกว่าคนไร่บ้านเสียอีก

“ครับ ถ้าผมมีประโยชน์ละก็..” เขายิ้มรับก่อนจะกระโดดลงจากรถกระบะ ที่จอดลงสนิทแล้ว เมื่อฝ่าเท้าที่ไม่ค่อยได้ใช้งานแตะลงกับพื้นคอนกรีตที่โดน แสงแดดส่องเป็นเวลานาน เขาก็รู้สึกร้อนจนต้องสับขาไปมา “อ๊อ ร้อน ร้อน”

“รีบเข้ามาเถอะครับ” เด็กหนุ่มไม่ฟังอะไรแล้ว เขารีบวิ่งเข้าไปทางที่วิศวกร บอก ให้ตายเถอะ โลกมนุษย์มันน่ากลัวจริง ๆ เขาจะร้องให้แล้วนะ “สงสัยต้องหา รองเท้าให้คุณใส่ด้วย เดินเท้าเปล่าแบบนี้ เท้าจะพังเอานะครับ”

“รองเท้า?” เขายกหน้าก่อนจะมองไปที่เท้าของชายหนุ่มบ้าง วิศวกรใส่ รองเท้าแตะหุคีบ เด็กหนุ่มจ้องมองอยู่นานจนชายหนุ่มเริ่มง

อ้อ...มันคือรองเท้าสินะ

“เดี๋ยวผมจะแนะนำสมาชิกในทีมให้รู้จัก เอ...หรือจะลองทำแบบทดสอบ ก่อนดีนะ” วิศวกรครุ่นคิด ก่อนจะเห็นสภาพพิลึกพิลั่นของอีกฝ่าย เขาถึงได้รู้ว่า ต้องพาเด็กหนุ่มไปอาบน้ำแต่งตัวให้เรียบร้อยเสียก่อน “ตามผมมาทางนี้เลยครับ”

ไรรี่เดินตามชายหนุ่มเข้าไปในตึกสี่ขาตระหง่าน บรรยากาศเงียบ สงบ กว่าที่จะเข้าไปถึงด้านในได้เขาเห็นวิศวกรต้องสแกนลายนิ้วมือและสแกน ม่านตาเกือบสิบครั้งจนเขาเวียนหัวแทน ยิ่งเข้ามาในห้องล็อกเท้าใหร้ออากาศก็เริ่ม เย็นขึ้นจนเขาต้องยกมือขึ้นกอดตัวเอง

“นี่เป็นเสื้อผ้าผมนะครับ ใส่ได้ตามสบายเลย เสร็จแล้วค่อยเรียกผม ก็ได้” วิศวกรบอกเด็กหนุ่มที่ยังมีท่าทางงุนงง เขาพาเด็กหนุ่มเข้าไปในห้องพัก ส้วมก่อนจะจัดแจงทำความสะอาดง่าย ๆ อย่างน้อยพุงนี้ค่อยให้อีกฝ่ายทำ แบบทดสอบก็ยังทัน ไรรี่มองซ้ายขวา ก่อนจะเดินเข้าไปในห้องอาบน้ำ เขาวาง เสื้อผ้าลงกับพื้นก่อนจะกวาดสายตามองรอบห้อง

ห้องน้ำ?

เขามองจนทั่วก็ยังไม่เห็นมีน้ำสักหยด ก่อนจะสะดุ้งเมื่อเห็นตัวเองใน กระจกบานใหญ่ ใบหน้าสวยจืดจางมองเขาตอบ ไม่ว่าเขาจะหันซ้ายหันขวา ก็มีแผ่นทำตามเขา

“อู๊ป ฮ่า ๆ อะไรกันเนี่ย” เขาหมุนตัว ก็เห็นตัวเขาเองในกระจกหมุนตัวตาม เสียงหัวเราะไล่กังวานก้องไปทั่วห้องน้ำ เด็กหนุ่มเอามือปิดปากก่อนจะเริ่มร้องเพลง...เพลงที่เขาชอบร้องเวลาอยู่กับมารดา

โรรีย์หมุนตัวไปมาจินตนาการว่าตัวเองกำลังอยู่ในผืนน้ำเย็นเฉียบ ประสาทสัมผัสตื่นตัวเต็มที่กระทั่งवादมือไปโดนก็ก่น้ำจนฝักบัวพุ่งน้ำใส่ตัว เขาจนเปียกไปหมด เขากระโดดตัวโยนก่อนจะร้องลั่น “ว้ากกกก น่ากลัวจังเลย อยู่ดี ๆ ก็มีน้ำพุ่งออกมา แถมน้ำก็มีกลิ่นแปลก ๆ ไม่เห็นเหมือนน้ำทะเลเลย” เจ๊อกหนุ่มลองเอาลิ้นเลียน้ำที่เกาะตามข้อมือ ก่อนจะเบ้หน้า

รสชาติไม่ได้เรื่องเลย!

เขาลองหมุนก็อกร่างอย่างอาน้ำถึงได้รู้ว่า มันคือสิ่งประดิษฐ์ที่มนุษย์เอามาใช้เปิดปิดน้ำได้ เจ๊อกหนุ่มค่อย ๆ ปลดเชือกเช็ดตัวยาวทิ้งลงกับพื้น ก่อนจะเปิดน้ำจนเต็มอ่าง เขาร่มตัวเองลงไปทั้งตัว นอนทิ้งร่างในอ่างอาน้ำให้กระแสน้ำเสียไล่ไปตามผิวกาย เกล็ดสีฟ้าเหลือบน้ำเงินเริ่มผุดขึ้นที่ตามแนวขาและแขนทีละน้อย เพราะอยู่ในน้ำนานเกินไป ร่างกายที่แท้จริงของเผ่าเจ๊อกจึงกลับคืนสู่สามัญ โรรีย์ปล่อยให้ครีบกฤษ์พาดกับอ่างอาน้ำ เกล็ดสีฟ้าครามสะท้อนกับแสงแดดที่สาดเข้ามาข้างเป็นภาพที่สวยงามเหนือคำบรรยาย เส้นผมสีเงินสวยยาวระกลางหลังของเจ๊อกหนุ่ม ไบหมีครีบเล็ก ๆ ขึ้น เขาชอบอยู่ในร่างนี้เหลือเกิน

“Spend all your time waiting For that second chance, For a break that would make it okay. There’s always some reason To feel not good enough, And it’s hard, at the end of the day.”

มีความสุขจัง!

โรรีย์นอนแช่น้ำอย่างสบายอารมณ์จนไม่ได้สังเกตเวลาภายนอก แสงแดดแรงจัดแปรเปลี่ยนเป็นสีส้มนวลตา เจ๊อกหนุ่มหลับตาพร้อมก่อนจะสะดุ้งเมื่อเสียงเคาะประตูดังขึ้นพร้อมเสียงตะโกนเรียกของวิรากร

ปัง! ปัง!

“คุณไร้รีย์ครับ เป็นอะไรหรือเปล่า” ชายหนุ่มออกแรงเคาะมากขึ้นด้วยความร้อนใจ จู่ ๆ เด็กหนุ่มก็เงยหน้าไปเกือบสามชั่วโมง เขาผลอเข้าไปเคลียร์งานจนลืมหือเสียสนิท ถ้าอีกฝ่ายเกิดเป็นอะไรขึ้นมาภายในศูนย์วิจัยฯ นายน้อยคงได้ทำโทษเขาแน่ ๆ ไร้รีย์ตั้งตัวขึ้นมาตะโกนตอบ รีบจัดการตัวเองให้เป็นร่างมนุษย์ สงสัยเขาจะอยู่ในห้องนี้นานเกินไปหน่อย

“คุณวิน สักครู่ นะครับ ะ ผมสบายดี” สบายดีและสบายใจอย่างมาก เงือกหนุ่มอยากจะทำอย่างนั้นอยู่เหมือนกัน ถ้าไม่คิดว่ามันออกจะแปลกประหลาดไปสักหน่อย

“ค่อยยังชั่วหน่อย ผมนี้ใจหายวาบเลย” วิศวกรถอยหลังออกไปจากหน้าห้องน้ำ เขาออกไปเตรียมอาหารเย็นให้เด็กหนุ่มที่มาใหม่ หญิงสาวในชุดเสื้อกาวนไพล่หน้าเข้ามาในห้องก่อนจะหมุนตัวเดินตามชายหนุ่มออกไป ใบหน้ากลมเล็กมีรอยยิ้มติดอยู่เสมอ ผมสั้นซอยประป่าทำให้เธอดูเยาว์วัย

“ไหนล่ะ หนุ่มหล่อของนายนะ”

“เขาอาบน้ำอยู่ เดี่ยวฉันจะไปเอาอาหารก่อน เธออยากกินอะไรไหม”

“ไม่อะ ฉันยังไม่หิว เวลานี้แคนทีนไม่ปิดแล้วหรือวิน” เธอตอบก่อนจะรีบก้าวเท้ายาว ๆ ให้ทันชายหนุ่มร่างสูงโปร่งที่เดินนำหน้า เธอเองก็เป็นหนึ่งในทีมนักวิจัยของศูนย์วิจัยชนเผ่าเงือกเหมือนกัน ใต้อ้าเป็นเบต้าสาวสวยที่เรียนจบด้านประมงและมีความรู้เกี่ยวกับพันธุ์ปลาจึงได้เข้ามาเป็นทีมข้อมูลให้กับศูนย์วิจัยชนเผ่าเงือกและศูนย์อนุรักษ์พันธุ์สัตว์น้ำที่มีราชันย์เป็นเจ้าของด้วย

อัลฟาหนุ่มไม่เพียงแต่สร้างศูนย์วิจัยชนเผ่าเงือกจนมีชื่อเสียงโด่งดัง พิพิธภัณฑสถานสัตว์น้ำที่ใหญ่ที่สุดในโลกที่ตั้งอยู่บนเกาะมุกอันดากก็เป็นผลงานโดดเด่นที่สร้างให้ที่นี่เป็นสถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีชื่อเสียง มีนักท่องเที่ยวเข้ามาชื่นชมสัตว์น้ำหายาก และเป็นการอนุรักษ์พันธุ์สัตว์น้ำที่กำลังสูญพันธุ์ เป็นที่ถูกต้องถูกใจของประชาชนทั่วประเทศ

แต่ใครจะรู้ความจริงว่าทั้งหมดที่ราชันย์สร้างขึ้นเป็นเพียงการเตรียมพร้อม

เพื่อรอคอยการกลับมาของเงือกหนุ่ม เขาอยากให้มีมะลิตู๋อยู่กับเขาอย่างมีความสุข จึงลงทุนทำทุกอย่าง ทั้งนมรมิตสวรรค์ได้บาดาล และจ้างผู้เชี่ยวชาญมากมาย เพื่อเตรียมดูแลนายหญิงในอนาคต ใต้อ้าไม่ได้มีปัญหอะไรกับราชันย์ หล่อนยังชื่นชมเขาด้วยซ้ำที่ยอมลงทุนขนาดนี้

แต่เผ่าเงือกจะยอมขึ้นมาอาศัยกับมนุษย์หรือ เธอคิดไม่ออกว่าจะมีวันนั้นจริง ๆ ไหม หรือบางที่เจ้านายเธออาจจะแก่ตายเพราะเผ่ารอนนายเงือกปริศนาตนนั้นก็ไม่มีใครจะรู้ ส่วนเธอมีหน้าที่เข้ามาทำงานรับเงินไปนอนกอดเท่านั้นแหละ!

ภายในตึกใหญ่สูงตระหง่านมีทางเชื่อมถึงกันระหว่างศูนย์วิจัยขนเผ่าเงือกและศูนย์อนุรักษ์พันธุ์สัตว์น้ำ ที่มีบุคคลากรมากมายและมีหอพักให้เจ้าหน้าที่ ชั้นสองของศูนย์อนุรักษ์พันธุ์สัตว์น้ำคือแคนทีนเล็ก ๆ ที่จะเปิดในช่วงเย็นเท่านั้น เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับเจ้าหน้าที่ที่ไม่สะดวกออกไปกินข้าวข้างนอก แถมยังราคาถูกและประหยัดเวลาได้มากทีเดียว แคนทีนตรงนี้จึงได้รับความนิยมอย่างสูง วิศวกรชอบมาฝากท้องในมือเย็นกับที่นี่แทบทุกวัน

“ทำไมนายกินแต่สาหร่ายล่ะ” ใต้อ้าถามเมื่อเห็นเมนูที่ชายหนุ่มเลือก ล้วนมีแต่ส่วนประกอบของสาหร่ายทั้งนั้น ทั้งสาหร่ายทอดกรอบ ยำสาหร่าย ซุปสาหร่าย จะกินให้สาหร่ายติดคอตายเลยหรือไง

“คุณไร้รีย้เขาชอบนะ” แถมยังบอกว่าจะกินแค่สาหร่ายด้วย...พิลึกคนชะมัด “เดี๋ยวฉันเอาไปให้เขาแล้วคงจะกลับห้องไปพักผ่อน พรุ่งนี้เธอช่วยเตรียมแบบทดสอบเอาไว้หน่อยนะ”

“ได้สิ ฉันเห็นอยากเห็นเขาไว ๆ จัง” ใต้อ้าไม่สนใจเมนูอาหารพิลึกนั้นอีกต่อไป แต่เผื่อวันที่จะได้เจอชายหนุ่มรูปงามที่วิศวกรบอกแทน และหวังว่าเขาจะได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งที่ศูนย์วิจัยฯ แห่งนี้ เธอจะได้มีอาหารตาไว้คอยมองทุกวันดีกว่ามองปลาว่ายไปว่ายมา น่าเบื่อชะมัด...

“นั่นพรุ่งนี้เจอกัน” วิศวกรโบกมือลาก่อนจะรีบกลับไปไปศูนย์วิจัยฯ เขาชอบข้าวกล่องทั้งของตัวเองและของเด็กหนุ่มมาเติมสองมือ เคาะประตูห้องอยู่ไม่นาน

ไรรี่ก็เดินออกมาเปิดให้ เด็กหนุ่มอยู่ในชุดลาลองของเขา เป็นเสื้อยืดแขนยาว และกางเกงสามส่วนขาสั้น เรียกว่าชืดขาวราวกับไม่เคยโดนแดดมาก่อน มันชืดจนเขาอยากจะถามไรรี่ออกไป

นายไม่เคยออกมาโดนแดดบ้างเลยหรือไง ผิวลูกคุณหนูชะมัด!

แวบหนึ่งวิรากรเห็นเกล็ดปลาช่วงโคนขาของเด็กหนุ่ม แต่เพียงกะพริบตามันก็หายไป เขาวางกล่องข้าวเอาไว้บนโต๊ะยกมือขึ้นนวดขมับ วันนี้เขาคงใช้สายตามากเกินไปถึงได้ตาผัด เห็นเขาไรรี่มีเกล็ดปลางอกขึ้นมาได้ ถ้าไรรี่เป็นเรื่องจริง ๆ นายน้อยคงตบรางวัลให้เขาอย่างงาม ชายหนุ่มหันกลับไปเพ่งมองอีกครั้งก็ไม่เจออะไร เด็กหนุ่มเดินถอยห่างวิรากรและใช้ผ้าขนหนูเช็ดผมให้แห้ง เขาจูงใจเอาผ้าเช็ดตัวคลุมหัวเอาไว้ เพราะหนุ่มยังไม่ยอมกลับสภาพเดิมนะสิ!

“มากินข้าวกันเถอะ ฉันเอาสาหร่ายของโปรดเธอมาด้วยนะ”

“ไหนครับ” ดวงตากลมสีฟ้าใสจ๋าน้ำเป็นประกายเมื่อเห็นสาหร่ายที่วิรากรบอก รูปร่างมันไม่ค่อยเหมือนกับที่เขาเคยกินเท่าไร แต่ยังมีกลิ่นอีกด้วย “เอ่อ สาหร่ายหรือครับ”

“ก็สาหร่ายนะสิ ที่นายชอบกินไง” เขาแกะกล่องออกมา “สาหร่ายทอดกรอบ ยำสาหร่าย แล้วยังมีซุปลำสาหร่ายด้วยนะ” เขาเชิญชวนเด็กหนุ่มที่มอมมาอย่างสงสัย ก่อนจะเปิดกล่องข้าวของตัวเองออกมา ข้าวหน้าปลาแซลมอนราดด้วยไข่กุ้งของโปรด ไรรี่ถลึงตาก่อนจะชี้มาที่กล่องข้าวเขา

“นั่น อะไรนะครับ”

“ปลาแซลมอนย่าง”

“ปลา!” เขาตะโกนเสียงดัง ก่อนจะตาโตเมื่อเห็นเมนูที่ทำจากปลาอีกอย่างที่วิรากรกำลังเทใส่จาน มันเป็นปลาทูนาทรงเครื่อง เด็กหนุ่มปิดตาก่อนจะวิ่งหนีไปหลบมุมห้อง “ไม่ ไม่ ผมไม่กินปลานะครับ!”

“ไม่กินก็ไม่ใช่ไร เดี่ยวฉันกินเอง”

“ทำไมคุณใจร้ายอย่างนี้!”

“อะ? ฉันไปใจร้ายตอนไหน” วิรากรหุบเขี้ยวก็จ้วงปลาทูน่าที่วางพาดเต็มตัวบนจาน เนื้อมันขาวแกมยังแน่นรสชาติกลมกล่อมจนเขาติดใจ ไรรี่น้ำตาขีมนองมนุษย์กำลังกินเพื่อนของเขาหน้าตาเฉย “มากินด้วยกันเถอะนะ”

“ไม่ ไม่เอา” เจ้าตัวร้องเสียงดัง เขาไม่มีทางกินเผ่าพันธุ์ตัวเองได้ลงคอแน่ พวกมนุษย์ข้างร้ายกาจ เช่นฆ่าพวกเขามากมาย เขาไม่ชอบเลย เป็นอย่างที่แซ่คบอกรจริง ๆ อีกหน่อยพวกเขาที่ต้องกินเนื้อโลมา ต่อมาก็คือเนื้อเผ่าเงือกแน่ ๆ

เขาอยากกลับบ้านแล้ว...แม่จ๋า!

“เร็ว ๆ นะไรรี่ ถ้าสาหร่ายเย็นมันจะไม่อร่อยนะ” เขาเดินสาหร่ายทอดกรอบออกไปด้านหน้า หลอกล่อเด็กที่ยังน้ำตาขีมนองสงสัยหมอนั้นจะเป็นมังสวิรัตติ เนื้อปลาก็ไม่กิน กินแต่สาหร่าย!

“ผมจะกินตรงนี้” เขาเดินก้มหน้าเข้าไปหยิบกล่องข้าวก่อนจะนั่งอยู่อีกมุมของห้อง จ้องมองสาหร่ายสีเขียวที่ถูกห่อด้วยแป้งบาง ๆ จำใจกัดมันเข้าไป เวลาเคี้ยวเสียงมันดังกรูบ ไรรี่เคี้ยวหมดไปหนึ่งชิ้น ก็ก้มมองสาหร่ายแผ่นบางตรงหน้า รูปร่างมันไม่ค่อยเหมือนสาหร่ายที่เขาชอบกิน แต่มันก็คือสาหร่ายจริง ๆ แกมยังมีรสชาติแปลก ๆ ไหลเวียนทั่วปาก นีมัน นีมัน...

โคตรอร่อยเลย!

วิรากรเห็นเด็กหนุ่มเจริญอาหารพาดสาหร่ายเสียหมดกล่องก็ยิ้มกระหยิ่มดีใจ เขาคะยั้นคะยอให้เด็กหนุ่มกินเยอะ ๆ จะได้นอนหลับพักผ่อนเต็มที่ เพราะพรุ่งนี้ยังมีภารกิจต้องทำอีกหลายอย่าง ไรรี่จัดการอาหารตรงหน้าจนหมด เขาใช้หลังมือเช็ดที่ริมฝีปาก ดวงตากลมสีฟ้าเป็นประกาย เขาไม่เคยกินสาหร่ายที่อร่อยแบบนี้มาก่อน พวกมนุษย์มีวิธีปรุงรสให้มันอร่อยกว่าเดิมจนเขาหยุดกินไม่ได้

อยากกินอีกจังเลย...

วิรากรเอาจานไปล้างก่อนจะกลับมาเปิดตู้ในห้องพักหารองเท้าสำรองให้เด็กหนุ่มเอาไว้ใส่ ใจคอจะให้ไรรี่เดินเท้าเปล่าไปทั่วศูนย์วิจัยฯ มันก็ออกจะใจร้ายเกินไปหน่อย เขาแอบเสียบ ๆ เคียง ๆ ตามไรรี่ว่าทำไมถึงมาที่นี่ แล้ว

ครอบครัวไปอยู่ไหนหมด เด็กหนุ่มก็ไม่ตอบ ได้แต่บอกว่าเป็นเด็กกำพร้า ไม่มีพ่อ
แม่ เจอแบบนี้ถ้าเขาไม่ช่วยเหลือก็แย่เกินไปแล้ว

แบบนี้ก็ดีเหมือนกัน เขาเหมือนมีน้องชายเพิ่มมาอีกหนึ่งคน ตั้งแต่ถูกนาย
น้อยสั่งย้ายมาดูแลศูนย์วิจัยฯ ไม่ต้องไปดูแลใกล้ชิตานายน้อยเหมือนแต่ก่อน มัน
ก็อดใจหายไม่ได้ เขาไม่ได้เป็นเลขาฯ แล้วยังไง เขาก็ยังเป็นคนใกล้ชิดของนาย
น้อยเหมือนเดิมนั่นแหละ นึกแล้วอดห่มันใส่เลขาฯ คนใหม่ที่มาแทนเขาไม่ได้ ใส
แม็กเวล เอะ! เอาแต่คิดจะปั่นขึ้นเตียงนายน้อย ต่อให้หมอนั้นทำสำเร็จ ก็ไม่มี
ทางได้หัวใจนายน้อยหรอก!

ทุกคนรู้กันหมดว่านายท่านต้องการให้นายน้อยมีทายาทขนาดไหน ถึงกับ
สร้างฮาเร็มขนาดใหญ่ที่รวบรวมไอเมก้าเอาไว้มากมายให้นายน้อยได้เลือกไปรับ
ใช้ แต่ราชันย์ไม่เคยสนใจสักนิด กลับพุ่มเทตามหาเผ่าเงือกอย่างบ้าคลั่ง เขาเอง
ก็อยากให้นายน้อยได้สมหวังเร็ว ๆ

“ฉันไปก่อนนะไรรี่ พรุ่งนี้เช้าจะมาหา”

“อ้อ ขอขอบคุณนะครับคุณวิน”

“ไม่ต้องเรียกคุณหรอก เรียกพี่ก็ได้” วิรากรถูกชะตาไรรี่ไม่น้อย จึงชวน
คุยอย่างสนิทสนม เด็กหนุ่มมองหน้ามองก่อนจะยิ้มตอบอย่างดีใจ ตั้งแต่เขาขึ้น
มาบนบก ก็มีวิรากรที่ติดต่อเขาอย่างจริงจัง คงไม่เจอใครดีไปกว่านี้อีกแล้ว

“ครับพี่วิน” ไรรี่พูดเสียงแผ่ว มองชายหนุ่มปิดประตูจากไปเงียบ ๆ เขา
เดินไปทิ้งตัวลงบนเตียงสีขาวขนาดหกฟุตกำลังไปลี้ลังมาก็ยังไม่มีอาการง่วงสัก
นิด เด็กหนุ่มมองออกไปนอกหน้าต่าง ได้ยินเสียงคลื่นสาดกระทบฝั่ง ลมเย็นโชย
มาพร้อมกลิ่นทะเลที่เขาแสนคิดถึง เขาอยากจะทำอะไรในห้วงมหาสมุทร อยาก
ดื่มด่ำบรรยากาศสวยงามใต้ท้องทะเล เขาอยากเจอเพื่อน เจอแม่ที่คิดถึงสุดหัวใจ

เขาอยากกลับบ้านเหลือเกิน...

ไอด้ากำลังตื่นตาตื่นใจกับเด็กหนุ่มที่หล่อหน้าเห็นตรงหน้า ใบหน้าหวานจัด ล้อมกรอบด้วยเส้นผมสีเงินงาม ดวงตากลมสีฟ้า น้ำทะเลกระจ่างใสราวกับ เป็นอัญมณีแห่งท้องทะเลก็ไม่ปาน เธอเคยเห็นเด็กหนุ่มผมเงินตาสีฟ้ามาก็ เยอะ เพราะมีข่าวซุบซิบถึงหนุ่มน้อยหลายคนที่ยพยายามเข้าหาราชันย์ บางคน ก็เป็นถึงดารา นายแบบชื่อดัง แต่เธอไม่เคยเห็นใครที่มีใบหน้าสวยสะกดสายตา ราวกับเทพเจ้าปั้นแต่งอย่างนี้เลย

สวยจนผู้หญิงอย่างเธอยังอาย!

“เอ่อ ผม หน้าผมมีอะไรติดอยู่หรือครับ”

“ไม่ ไม่ ฉันกำลังตะลึงงันจะหนุ่มน้อย พี่ชื่อไอด้านะ” เธอยื่นมือออกไปจับ มือเด็กหนุ่มที่กำลังงุนงน ฝ่ามือขาวจัดและผิวเรียบลื่นของไรรีย์ทำเอาเธออยาก จะลูบคลำไม่ยอมปล่อย เตือดร้อนวிரากรต้องเข้ามาขวาง ชายหนุ่มเห็นท่าที่ แปลก ๆ ของไอด้าก็เริ่มเข้าใจ เด็กหนุ่มเปล่งประกายยามโดนแสงแดด ผิวขาว จัดแต่ระยิบระยับเหมือนมีมุกอยู่ด้านใน สวยจนสิ้นสะท้านหัวใจทั้งชายและ หญิงจริง ๆ

ไม่ได้ เขาต้องปกป้องน้องชายของเขา!

“หยุดเล่นสักทีนะไอด้า เอาแบบทดสอบมาให้ไรรีย์ทำเถอะ” ไอด้ายกมือ สองข้างยอมแพ้ เธอหยิบเอากระดาษหนึ่งแผ่นมาวางตรงหน้าพร้อมด้วยปากกา หนึ่งแท่ง ไรรีย์มองก่อนจะเงยหน้าพูดเสียงแผ่ว

“ผม ผมเขียนไม่ได้ครับ” วிரากรไม่ตกใจเท่าไร แต่ไอด้าอ้าปากค้างไป แล้ว ถ้าเป็นอย่างนี้แล้วจะทำงานที่ศูนย์วิจัยฯ ได้ยังงั้นล่ะ ไม่นะ เธออยากมี ไรรีย์อยู่ด้วย...

“ฉันจะอ่านให้เธอฟัง และตอบฉันทีละข้อนะ”

“ครับพี่วิน” เด็กหนุ่มนั่งตัวตรง รู้สึกเกร็งเล็กน้อยเมื่อถูกมองด้วยสายตา ประหลาด เขาไม่สนใจเจ้าหน้าที่คนอื่นที่มองมาอย่างสนใจ พยายามตั้งใจฟัง สิ่งที่วிரากรจะถาม

“เงือกเป็นสัตว์ที่ดุร้ายหรือไม่”

“เรา เอ๊ย เงือกไม่ได้เป็นสัตว์ดุร้าย ชนเผ่าเงือกเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีอำนาจที่สูงสุดภายใต้ท้องมหาสมุทรที่จริง แต่เงือกจะไม่ทำร้ายใครก่อน เงือกอยู่อย่างสันติและรักสงบ ตะ แต่เงือกบางตนก็ดุร้าย” เขานึกถึงบารอนขึ้นมาจากนได้ หมอนี่ทำให้ภาพลักษณ์เงือกเสียหายหมด “เราหวังแหนเผ่าพันธุ์ตนเองและจะไม่มีการเช่นฆ่าภายในเผ่า” เขาตอบเสียงหนักแน่น

“แต่เผ่าเงือกเป็นอัลฟาที่ดุร้าย ไม่เคยได้ยินมาก่อนว่าเงือกรักสงบ”

“เอ่อ เป็นเรื่องจริง” เผ่าเงือกไม่ได้มีแต่อัลฟา ยังมีโอเมก้าเผ่าเหล่าอย่างเขาด้วยล่ะ... “แต่เผ่าเงือกแข็งแรงและมีอายุยืนยาวกว่ามนุษย์ รวมถึงพลังกำลัง” เขายังเคยว่ายน้ำแข่งกับฝูงปลาฉลามเลย พวกนั้นเทียบเขาไม่ติดฝูง

“จะบอกว่า อัลฟาเงือกและอัลฟามนุษย์ เงือกมีอำนาจมากกว่าฉันสิ”

“เอ่อ” เขาก็ไม่อยากจะพินธงแบบนั้น แต่เรื่องที่เงือกแข็งแรงนั้นเป็นความจริง ถ้าพวกเขาไม่รักสงบปานนี้คงได้บุกมาล่ามนุษย์เหมือนที่พวกมนุษย์ชอบล่าเงือกตั้งนานแล้ว “ผมคิดว่าเป็นแบบนี้”

“แล้ว...”

“พอเถอะนำวิน” ไอต้าซัดจิงหวะ ก้มลงกระซิบกระซาบ “นายจะเชื่อข้อมูลที่บ้านที่กมาเป็นร้อยปีกับข้อมูลจากเด็กที่นายเก็บมาได้จั้นหรือ อย่างไรก็ตาม ไรรี่ไม่ผ่าน เราคงต้องให้เขาไปทำงานอื่น” ไอต้าเองก็แอบเสียใจเด็กหนุ่ม แต่ข้อมูลที่พวกเขาไม่ใช่ว่าไรรี่บอกเลยสักนิด ถ้าตอบคำถามไม่ผ่าน ก็หมายความว่าไม่มีสิทธิ์ทำงานในศูนย์วิจัยฯ แห่งนี้ วิจารณ์ครอคตกทันที เขาอยากจะช่วยไรรี่ แต่ถ้าไอต้าพูดแบบนี้เขาคงต้องยอมรับ ชายหนุ่มยึดตัวขึ้นสูงก่อนจะพาไรรี่ไปอีกทาง เขาไม่อยากจะให้เด็กหนุ่มเสียใจเลยช

“ที่ผมพูดไม่ถูกต้องหรือครับพี่วิน”

“มันก็นะ...” ชายหนุ่มโคลงศีรษะเด็กหนุ่ม พาดท่อนแขนรอบคออีกฝ่าย “ลองไปทำงานที่ศูนย์อนุรักษ์พันธุ์สัตว์น้ำก็แล้วกัน” ไรรี่ได้ยินอย่างนั้น

เขาก็ถอนหายใจ กล้ามาถามเรื่องชนเผ่าเงือก แต่กลับไม่เชื่อสิ่งที่เงือกอย่างเขาพูดก็ตามใจ!

เขาถูกพามาที่ศูนย์อนุรักษ์พันธุ์สัตว์น้ำที่อยู่ติดกับศูนย์วิจัยฯ ที่มีขนาดใหญ่กว่าเกือบสามเท่า เพราะรวมพิพิธภัณฑ์และโซนความเรียงเอาไว้ด้วยกัน เด็กหนุ่มตื่นตาตื่นใจกับบรรยากาศรอบตัว เขาเห็นความเรียงขนาดใหญ่สูงเท่ากบตึกสามชั้น ด้านในถูกจำลองราวกับยกได้ท้องมหาสมุทรมาวางเอาไว้ ไรรี่ยถลาเข้าไปเกาะกระจก เขาเอาแก้มถูไถไปมาอยากจะกระโจนเข้าไปในนั้นใจจะขาด

“เฮ้ ไรรี่ ทำอะไรนะ”

“ผม ผม..” ผมอยากเข้าไปในนี้! “ผมชอบทะเล ผมขอยืมดูสักครู่ได้ไหมครับ” วิศวกรเห็นดวงตากลมเป็นประกายของเด็กหนุ่มก็รู้สึกเอื้อเอ็นดู เขาอุบกลุ่มผมนึ่งก่อนจะถาม

“ชอบหรือเรา อยากทำงานที่นี่ไหม”

“ทำ ผมอยากทำ” ไรรี่ตอบเสียงดัง เขามองฝูงปลาหลากหลายพันธุ์ที่ว่ายวนอยู่ในอควาเรียม เขาอยากจะว่ายเหมือนกันนะ “ผมขอทำที่นี่ได้ไหม ให้ผมทำอะไรก็ได้”

“ได้สิ เตียวฉันจะช่วยจัดการให้” วิศวกรปล่อยให้เด็กหนุ่มยื่นดูฝูงปลาในอควาเรียม ส่วนเขาเองก็กดโทรศัพท์หาคนรู้จักเพื่อฝากฝังไรรี่เข้าทำงาน เด็กหนุ่มไม่มีเอกสารสำคัญอะไรติดตัวมาสักชิ้น คงจะเป็นได้แค่ผู้ช่วยครูฝึกสัตว์น้ำ ไม่ก็คนให้อาหารสัตว์ หรือช่วยทำความสะอาดเพียงเท่านั้น แต่เห็นท่าทางของไรรี่แล้ว หน้าที่แค่นี้เจ้าตัวเองคงจะตีใจแล้ว

วิศวกรพาเด็กหนุ่มเข้าไปที่ฝ่ายพิพิธภัณฑ์ ก่อนจะแนะนำให้รู้จักกับหัวหน้าที่ดูแลอควาเรียมชื่อศิลา เป็นเบต้าอายุเกือบห้าสิบปี เป็นคนเก่าแก่ที่นายน้อยไว้วางใจให้ดูแลงานต่าง ๆ ภายในพิพิธภัณฑ์และส่วนของการจัดแสดงพันธุ์สัตว์น้ำอควาเรียม เด็กหนุ่มกระพุ่มมือไหว้อย่างนอบน้อมอย่างที่วิศวกรสอน ศิลา

นึกแปลกใจที่วิศวกรพาเด็กหนุ่มคนหนึ่งมาให้เขาช่วยดูแล ดูจากรูปร่างหน้าตาแบบนี้พาไปให้นายน้อยก็ยิ่งได้

“โรเรียนเขาเป็นน้องชายผมนะครับลุงศิลา ยังไงฝากดูแลด้วยนะครับ” ชายหนุ่มกันทำด้วยการประกาศว่าเด็กหนุ่มเป็นคนของเขา ที่นี้ไม่มีใครกล้าขัดใจเขาอยู่แล้ว

“เดี๋ยวจะให้ป่าทิพย์ช่วยดูแลอีกคน” ศิลาตอบแค่นั้นก่อนจะให้ป่าทิพย์เบต้าหญิงสูงวัยซึ่งเป็นแม่บ้าน จัดการทำความสะอาดห้องพักให้เด็กหนุ่ม รวมถึงช่วยแนะนำการอยู่ร่วมกันของพนักงานที่นี่ โรเรียนดีใจมาก เขาพูดขอบคุณวิศวกรไม่หยุด ชายหนุ่มไม่ได้คิดว่ามันเป็นเรื่องยากอะไร แต่เห็นโรเรียนเขาก็ปลื้มปริ่มอย่างบอกไม่ถูก

“แค่ให้อาหารสัตว์น้ำ กับทำความสะอาดนิด ๆ หน่อย ๆ นายโอเคใช่ไหม” วิศวกรกลัวเด็กหนุ่มจะทำไมไหว เห็นรูปร่างผอมบางของอีกฝ่ายแล้วเขาก็อดเป็นห่วงไม่ได้

“สบายมากครับพี่วิน ผมจะตั้งใจทำงาน” ไม่ว่าจะให้เขาทำอะไรก็ได้ทั้งนั้น ตอนนั้นเขามุ่งมั่นอยากจะเก็บเงินให้เยอะ ๆ แล้วไปตามหาพ่อมากกว่า เมื่ออยู่บนโลกมนุษย์ถ้าไม่มีเงินเขาคงจะทำอะไรไม่ได้สักอย่างแน่

“ดีมาก” วิศวกรยิ้ม ก่อนจะพาเด็กหนุ่มไปดูห้องใหม่พร้อมกับป่าทิพย์ ถึงจะไม่ได้หรูหราเหมือนห้องพักของศูนย์วิจัยฯ แต่ก็เป็นที่สะอาดสะอาด คับแคบ มีเตียงสามฟุตครึ่งและโต๊ะเครื่องเขียน มีห้องน้ำในตัวและห้องครัวต่างหาก ถือว่าเป็นสวัสดิการที่ดีสำหรับพนักงานมากทีเดียว “พอจะอยู่ได้นะ”

“สบายครับพี่วิน” เขาเห็นห้องน้ำที่มีอ่างอาบน้ำค่อยใจขึ้นหน่อย เด็กหนุ่มไม่ได้กังวลอะไรนอกจากอ่างอาบน้ำเลยสักนิด นิสัยชอบแช่น้ำเป็นเรื่องปกติของเผ่าเงือกนี่นา

“พรุ่งนี้เริ่มงานวันแรก ถ้ามีปัญหาอะไรก็ไปหาพี่ที่ศูนย์วิจัยฯ นะ” เด็กหนุ่มพยักหน้าก่อนจะรับถุงเสื้อผ้าและรองเท้าที่วิศวกรหามาให้ เขาไม่รู้ว่าจะพูด

อะไรกับชายหนุ่มดี เขาเป็นลูกคนเดียวไม่มีพี่น้อง มันอดตื่นต้นไม้ได้ที่อีกฝ่าย
ทำดีกับเขาขนาดนี้

“ผมจะแวะไปหาที่วินเนนอน”

“แล้วเจอกันนะโรเรีย” เขาลูบกลุ่มผมนิ่ม เด็กหนุ่มหุบตาจับสัมผัสอ่อน
โยน ก่อนจะโผล่เข้ากอดชายหนุ่ม วิรากรชะงักเล็กน้อย แต่ก็ได้ถอยห่างกลับ
แล้วโอบกอดโรเรีย โคลงตัวอีกฝ่ายเบา ๆ เพราะเขาเห็นโรเรียเป็นน้องชายเขาถึง
ได้ทำอย่างไมคิดอะไร

“ขอบคุณครับ ขอบคุณจริง ๆ” วิรากรถอยห่างออกไปและบ่าทิพย์เข้า
มาแทนที่ คุณบ่ามีออราของความใจดีที่เขาสัมผัสได้ บ่าทิพย์อธิบายงานของ
เขาและนัดให้เขาไปเจอแต่เช้า เด็กหนุ่มรับคำก่อนจะรับข้าวกล่องจากคุณบ่า
ที่วิรากรฝากเอาไว้ให้ มันเป็นสหาห่วยที่เขาชอบกินอีกแล้ว เด็กหนุ่มลงมือกิน
อย่างเอร็ดอร่อย ก่อนจะเหลือบไปเห็นโลกกลมใสที่ตั้งอยู่บนโต๊ะ ช้างในมีปลาสี
ทองตัวอ้วนกลมว่ายอยู่หนึ่งตัว มันมองหน้าเขาก่อนจะพ่นลมออกมา อ้าปาก
พะงาบ ๆ ไม่หยุด

นั่นมันปลาอะไรนะ?

“สีสวยจังเลยนะ” เขามองก่อนจะยกโกษฐ์ขึ้นมาดู ตัวกลม ๆ ของมันหมุนไป
ตามแรงที่เขาเหวี่ยง ทันใดโรเรียก็ได้ยินเสียงเล็ดลอดออกมา

“ไอ้มนุษย์บ้า เวียนหัวนะเพีย ปล่อยฉันลงเดี๋ยวนี้!”

“ว้าว นายเป็นปลาจริง ๆ ด้วย” เขาตื่นตื่นจริง ๆ ตั้งแต่ขึ้นมาบนบกก็เพิ่ง
จะได้คุยกับเพื่อนเผ่าพันธุ์เดียวกันนี่แหละ

“ไม่ใช่ปลาแล้วเห็นเป็นแมวหรือไงหา!”

“แมว แมวคืออะไรนะ”

“เฮ้ นายฟังฉันพูดได้หรือ นาย นายเป็นตัวอะไรนะ” เจ้าปลาสีทองอ้วน
กลมว่ายวนในโลกกลมจนน้ำกระฉอกออกมา เขามองแล้วก็หัวเราะเสียงดัง หมอ
นี่ตลกจังเลย

“ฉันก็เป็นปลาเหมือนกัน ชื่อไรรี่ แล้วนายล่ะ”

“ฉันไม่เชื่อว่านายเป็นปลา ฉันไม่เป็นกับเพื่อนมนุษย์หรอก ให้อพวกเงเง่า กล้าเอาสิ่งมีชีวิตที่สวยงามที่สุดในโลกอย่างฉันมาใส่ในโหลเล็ก ๆ ไว้ดูเล่น ฉันเกลียดมนุษย์!”

“ใจเย็น ๆ เพื่อน ฉันเป็นปลาจริง ๆ นายไม่เชื่อฉันหรือ” เขาพูดหยอกเย้า ก่อนจะยกโหลเข้าไปไว้ห้องน้ำ เจ้าปลาสีทองเริ่มตื่นตระหนก ไม่ใช่ว่าใต้มนุษย์จะเทเขาใส่ชักโครก ฆาตกรรมเขาหรือเปล่านะ!

“ไม่เชื่อ!” เจ้าปลาอ้วนใช้แก้มอมลมพองสู้กับเขา ให้นายเถอะ มันน่ารักจริง ๆ

“ไม่รู้จะทำให้นายเชื่อยังไงดี แต่ว่าถ้านายรู้ว่าฉันเป็นปลาแล้ว นายต้องยอมเป็นเพื่อนกับฉันนะ” ไรรี่หัวเราะคิกคัก

“ก็บอกแล้วไงว่าไม่เป็นเพื่อนกับมนุษย์!”

“โอเค ๆ” เด็กหนุ่มเปิดน้ำจนเต็มอ่าง ก่อนจะปลดเปลื้องเสื้อผ้าออกจนหมด เขาจุ่มตัวเองลงไปใต้น้ำ หลับตาพริ้มให้ร่างกายได้ซึมซับน้ำอย่างเต็มที่ ทั้งตัวเองไว้กันอ่าง เจ้าปลาสีทองเห็นอย่างนั้นก็อ้าปากกว้าง หมอมนี่จะฆ่าตัวตายหรือไง!

“บ้าเอ๊ย ให้ฉันมาดูนายนอนเล่นในน้ำหรือไง!” เจ้าปลาสีทองโวยวาย แต่สายตาก็มองอีกฝ่ายตลอดเวลา เกล็ดสีฟ้าประกายเงินเริ่มโผล่ออกมาตามผิวขาวเนียน ไม่เกินสามสิบนาที สองขาเรียวยาวก็ปลิ้นกลายเป็นหางปลาที่มีเกล็ดสีเงินระยิบระยับ พร้อมครีบขนาดใหญ่ที่โผล่พ้นออกมาจากอ่างอาบน้ำ

อ่างอาบนี้ฉันนี่เล็กไปหน่อยแฮะ...

“ผีหลอก ผีหลอกกกก!”

“ฉันเป็นปลา ไม่ได้เป็นผี” เจ็อกหนุ่มหัวเราะ

“นะ นายแปลงร่างเป็นมนุษย์ได้! นายต้องเป็นปีศาจแน่ ๆ” เจ้าปลาอ้วนพูดไม่หยุด แต่มันก็ยอมรับว่าไรรี่สวยจริง ๆ เขาไม่เคยเห็นปลาที่โหนสวยแบบนี้

มาก่อนเลย ให้ตายเถอะ!

“บางครั้งมนุษย์ก็เรียกเงือกว่าปีศาจเหมือนกัน”

“เงือก เงือกตัวเป็น ๆ เลย วู้กกกก” เจ้าตัวกลมหมุนวนในโถจนเริ่มเวียนหัว “เผ่าเงือกมีแต่ในตำนานไม่ใช่หรือไงกัน!” มันร้องเสียงดัง อาศัยอยู่ในพิพิธภัณฑสถานทำไมจะไม่เคยได้ยินตำนานเงือกเล่า ยิ่งเจ้าของที่นี่นะ ชอบถึงขนาดวาดไว้ตามฝาผนังเต็มไปหมด ใครจะไปคิดว่าเขาจะได้เจอตัวเป็น ๆ !

“ไม่ต้องตกใจหรอกน่า ฉันไม่กินพวกเดียวกันหรอก”

“จะ จริงหรือ” มันเอ่ยอย่างหวาด ๆ “ไม่กินฉันแน่ะ”

“ถ้านายยอมเป็นเพื่อนกับฉันละก็...ไม่กินก็ได้” ไรรี่หัวเราะซ้ำ อยากจะแก้งเจ้าปลาอ้วน

“ได้สิ ได้ ฉันชื่อจิมมี่!” มันใช้ปากพะงาบ ๆ พูดร้วเร็ว ได้เป็นเพื่อนกับเผ่าเงือกนี้ยิ่งกว่าไซคหล่นทับซะอีก “จะยอมเป็นเพื่อนนายก็ได้!” เงือกหนุ่มยิ้มหวาน จนปลาทองตัวอ้วนแทบจะละลายไปกับรอยยิ้มมันนั่น เขาเอื้อมมืออึกมันขึ้นบนฝ่ามือก่อนจะปล่อยลงในอ่างอาบน้ำ มันรีบว่ายน้ำมาคลอเคลีย สองปลาส่งเสียงหัวเราะ ในที่สุดก็เจอเพื่อนพูดภาษาเดียวกัน...

ไรรี่ตื่นแต่เช้าอาบน้ำแต่งตัวออกไปหาป่าทิพย์ตามที่ได้นัดหมายไว้ เขาได้อุปการะทำความสะอาดมาชุดหนึ่งจึงเริ่มลงมือทำงาน พิพิธภัณฑที่มีพื้นที่กว้างมากเขาจึงได้เห็นพนักงานที่มีตำแหน่งเดียวกับเขาหลายสิบคน ทุกคนสวมชุดเหมือนกันหมด โดยมีหมวกและมาสก์ปิดปาก ชุดเสื้อติดกับกางเกงสีครีมอ่อนที่ปักชื่อพิพิธภัณฑเอาไว้แทบจะแยกกันไม่ออก เพื่อนร่วมงานคนอื่นมองเขาแล้วส่งยิ้มให้ บางคนก็ไม่กล้าเข้ามาทักทาย

“ส่วนของไรรี่อยู่ตรงชั้นสองและสามนะ” ป่าทิพย์อธิบายงานให้เขาฟัง ก็แค่ปิดกวาดเช็ดถู ไม่ได้ยากอะไร เขาก็ลองทำมาแล้วตอนอยู่ในห้อง เขาเป็นเผ่าเงือกที่เรียนรู้ไวและสมองฉลาดกว่ามนุษย์ทั่วไป เพียงแค่เห็นครั้งเดียวก็สามารถจดจำได้ทันที

“ได้ครับ”

“บางห้องถ้าหากมีคนอยู่ก็ไม่ต้องเข้าไปนะ นาน ๆ ทีนายน้อยก็ชอบมานั่งทำงานที่นี้เหมือนกัน” ป้าทิพย์บอก ส่วนเขาได้แต่พยักหน้ารับ พื้นที่ของเขาเป็นตึกที่ใช้สำหรับวิจัยและประชุมงาน รวมไปถึงเป็นออฟฟิศของนายน้อย ทุกคนที่นี้เรียกเจ้านายว่านายน้อยทั้งนั้น เขาก็ไม่รู้หรือหรอกว่าจริง ๆ แล้วนายน้อยอะไรนั่นเป็นใคร หรือชื่ออะไรกันแน่

“ครับป้าทิพย์”

“พักเที่ยงหนึ่งชั่วโมง เลิกงานสี่โมงเย็น ถ้าไม่มีเพื่อนกินข้าวก็มากินกับป้าได้”

“ได้เลยครับ” หญิงสูงวัยเห็นเด็กหนุ่มก็รู้สึกเอ็นดู เพราะหน้าตาน่ารัก และมีมารยาทของเด็กหนุ่มทำให้เธอชมชอบไว้รีรีพอสมควร เด็กหนุ่มน่าสงสาร แถมยังจิตใจดี ทำไมเธอจะไม่ช่วยเหลือ อีกอย่างวิวารก็เคยช่วยเหลือเธอมาไม่น้อย เมื่อเทียบกับที่เธอคอยดูแลไว้รีรีให้เป็นเรื่องที่สบายมาก

ไว้รีรีก็หันหน้าก้มตาจัดการทำความสะอาด ตอนนี้อย่างเป็นช่วงสายอยู่ เขาอยากจะทำอาหารไปให้จิมมีที่ห้องอยู่เหมือนกัน แต่ระยะทางที่จะต้องเดินไกลพอสมควร จึงช่วงพักเขาค่อยแวะไปก็ได้ เด็กหนุ่มจับไม้ถูพื้นก่อนจะสไลด์ไปตามทางเดิน เขาไม่ได้ทักทายใครทำให้ออกจากส่งยิ้มให้ พอมาอยู่ท่ามกลางมนุษย์เยอะ ๆ แบบนี้ ไว้รีรีก็นึกชมตัวเองในใจ ว่าเราปลอดภัยได้เนี่ยชะมัด

ไว้รีรีใช้เวลาทำความสะอาดแต่ละห้องประมาณครึ่งชั่วโมง ที่นี้ไม่ค่อยมีคนนอกเข้ามาทำให้อ่าง เขาเลยทำความสะอาดได้ไม่เหน็ดเหนื่อย มีเพียงฝุ่นเกาะเล็กน้อย เขาก็ใช้ไม้ขนไก่บิดกวาดไปเรื่อย เป็นอย่างที่เขาบอกจริง ๆ ดูเหมือนนายน้อยที่นี้จะคลั่งเผ่าเงือกเอามาก ๆ ตามผนังมีแต่รูปวาดของเผ่าเงือกเต็มไปหมด เขาเห็นแล้วยังขนลุก...

“อ้อ อ้า...” เสียงร้องครวญครางดังระแวกจนเด็กหนุ่มที่กำลังบิดกวาดขมวดคิ้ว เขาพยายามเงี่ยหูฟังค่อย ๆ เอาหูทาบกับผนังห้อง ด้วยประสาทสัมผัส

ของเผ่าเงือกทำให้โรรี่ได้ยินเสียงชัดเจนนั่นต้องตกใจ เขาลุกขึ้นยืนเดินวนไปมา อยู่ในห้อง

เสียงร้องอย่างกับคนจะขาดใจตาย ทำไงดี!

“เวรละ ทำยังไงดีล่ะเนี่ย” โรรี่กะว่าจะเดินไปบอกป้าทิพย์ แต่ใจหนึ่งก็กลัวจะไม่ทันการณ์ ถ้าเกิดอะไรขึ้นมาจริง ๆ เขาคงรู้สึกไม่ไปตลอดแน่ จึงตัดสินใจเดินออกมาหน้าประตูห้องที่อยู่ข้าง ๆ หมุนลูกบิดเข้าไปพร้อมช่วยผู้เคราะห์ร้าย แต่ภาพตรงหน้าทำให้เขาต้องอ้าปาก คนที่กำลังส่งเสียงครวญครางกำลังเปลือยกายนอนแผ่อยู่บนโต๊ะทำงาน ส่วนชายหนุ่มที่อยู่ด้านบนเพียงปลดแค่ชิปกางเกงเท่านั้น ดวงตามหันมาตวัดมองเขาจนตัวเขาดิก ๆ หัวใจก็เต้นแรงจนเขาแทบจะทรุด

“ฉันทิ้งแล้วใช่ไหมว่าไม่ให้เข้ามาวุ่นวาย” เสียงแหบพร่าของชายหนุ่มหน้าสวยที่กำลังนอนแผ่เอื่อยขึ้นอย่างเกรี้ยวกราด ก่อนที่จะคว้าที่เชี่ยนบุหรี่เขี่ยออกมาทางเขา มันกระแทกเข้าที่หัวคิ้วจนเขาต้องร้องโวยออกมาเสียงดัง

“แม่็ก อย่าทำนิสัยอย่างนี้” เสียงพูดของชายหนุ่มร่างสูงยังขาดหวัง เพราะยังติดอยู่ในรสหวาน จึงเหมือนหยอกเย้าห้ามปรามอย่างไม่ได้จริงจังนัก

“แต่...ราชันย์” เลขชาย หนุ่มได้รับอภิสิทธิ์ให้เรียกชื่อได้เฉพาะตอนอยู่บนเตียงเท่านั้น เขาตวัดบ่าหนาเข้ามาใกล้ก่อนจะประทับจูบร้อนแรงลงไป แม่็กเวลกำลังทำให้นอนที่มาได้รู้ว่าใครกันแน่คือนายหญิงของที่นี่ นอกจากงานที่เขาช่วยราชันย์แล้ว งานจัดพวกเหลือบไรก็เป็นเรื่องที่เขาแอบทำให้อัลฟาหนุ่มเช่นกัน

“ผม ผมขอโทษครับ” โรรี่กุมหัวที่ถูกปาดด้วยของแข็งก่อนจะก้มหน้าก้มตาออกไป เสียงใส่กังวานที่ได้ยินทำให้ราชันย์หันไปมองพนักงานทำความสะอาดที่รีบวิ่งออกไป เขายกมือเช็ดจมูกู้สึกเหมือนได้กลิ่นหอมหวาน ฉับพลันมันก็หายไป เขาไม่ได้สนใจเด็กหนุ่มอีกต่อไป รีบจ้องจ้วงตักดวงความสุขจากเลขชาย คนสวยจนอิมเอมใจ

“เจ็บชะมัด” ไรรี่ยกมือออกมาดู เลือดสีแดงสดเต็มฝ่ามือไม่ต่างจากพวกมนุษย์ทำให้เขาชะงักงันบอกไม่ถูก เขาคิดว่าผ้าเช็ดหน้ามาเช็ด ร่างมนุษย์อ่อนแออย่างที่เข็คบอกรจริง ๆ โดนอะไรนิดโดนอะไรหน่อยก็เจ็บไปหมด ที่แท้ก็เป็นเสียง...เอ่อ ที่มนุษย์ร่วมรักเพื่อสืบพันธุ์ ใครจะไปรู้ว่าจะทำกันโน้นนั่นเล่า!

เงือกหนุ่มนั่งเอาผ้าประคบบจนเลือดหยุดไหล ก่อนจะลองนึกพิเนิจพิเคราะห์ชายหนุ่มที่เขาเจอเมื่อครู่ รูปร่างหน้าตาของอีกฝ่ายคุ้นเคยอย่างบอกไม่ถูกประกอบกับชื่อ ‘ราชันย์’ ทำให้ดวงตากลมสีฟ้า น้ำทะเลเบิกกว้าง กลืนอายุที่ทำให้เขาใจเต้นแรงเมื่อครูนั่นมัน...ใช่ ต้องใช่แน่ ๆ...

เพื่อนคนแรกของเขาที่เป็นมนุษย์!

และเป็นคนที่ทำให้เขาฮีทเป็นครั้งแรก

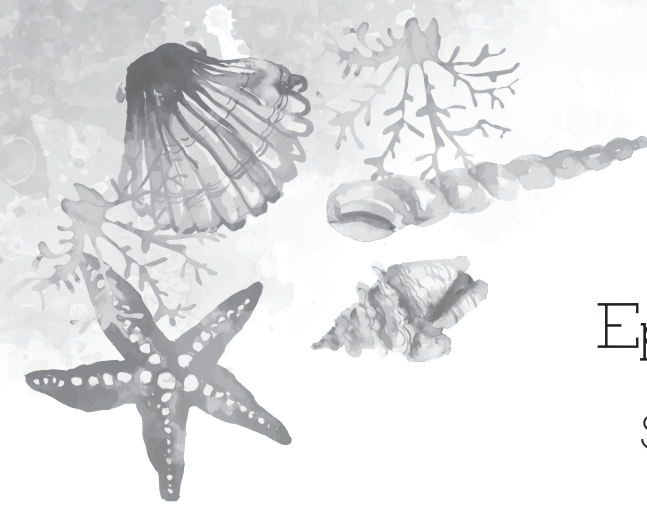
‘เราไม่อาจหลบเลี่ยงคู่แข่งโชคชะตาได้ นั่นคือชะตากรรมของเรา’

‘ไปตามหาเขาซะ เขาจะช่วยลูกได้แน่’

ไรรี่นึกถึงคำพูดของมารดา จริงอยู่ที่คู่แข่งโชคชะตาไม่สามารถขัดขืนการจับคู่โดยธรรมชาติได้ แต่ในเมื่อเป็นแบบนี้จะให้เขาทำยังไงล่ะ “ราชันย์มีคนรักอยู่แล้ว ผมแยกพวกเขาออกจากกันไม่ได้หรอกครับแม่” เขาห้กหาญน้ำใจไม่ลงจริง ๆ ถ้าเป็นอย่างนั้นคงมีทางเดียว...

เราอย่าเจอกันอีกเลย...

Episode 3

Scream!

ช่วงพักเที่ยงไร้รีย์หอบร่างกายที่เหนื่อยล้ากลับห้องพัก เขาเห็นจิมมีลอยตัวป่องอยู่ในโถใบกลมอย่างมีความสุข จึงนึกอิจฉาเพื่อนตัวอ้วนขึ้นมาในใจ เด็กหนุ่มหันไปหยิบอาหารเม็ดที่ป่าทิพย์เอามาให้ใส่ลงไปโถแก้ว จิมมีรีบสะบัดหางสีส้มทองอ้วนกลมมาจับอาหารเม็ดด้วยความเอร็ดอร่อย เห็นแล้วน้ำหนักมันได้ชะมัด เขาถอนหายใจออกมาเสียงดังจนเพื่อนตัวกลมใช้ตาสีดากกลมหันมอง

“นายทำงานไม่สนุกหรือ” จิมมีร้องถามก่อนจะว่ายหมุนวนในโถแก้วร้องเรียกความสนใจ มันสะบัดปลายหางไปมาอดเรื้อนร่างกลมป้อม

“มันจะไปสนุกได้ยังไงล่ะ”

“แล้วนั่น เอาหัวไปโหม่งอะไรมา ยังไม่ไปทำแผลอีก เสียใจมมาจะทำยังไง” พอพูดถึงแผลที่หัวคิ้วเขาก็ปวดแปลบขึ้นมาอีกรอบ ดวงตากกลมสีฟ้า น้ำทะเลหม่นลงไปถนัดตา เขาเหลือบมองเพื่อนตัวน้อยก่อนจะตะลึงไปที่หัวอ้วนของมัน

“เกิดอุบัติเหตุชนิดไหนอ่ะ ไม่เป็นไรหรอก”

“เป็นอะไรนะ หน้าตาไม่สดชื่นเลย”

“มีเรื่องไม่สบายใจนะ”

“มีอะไรก็ปรึกษาฉันได้ ถึงจะเป็นปลาทอง แต่ฉันก็มีเจ้าของมาหลายคน หูตากว้างไกลอย่างที่นายคิดไม่ถึงเลยล่ะ” จิมมีพูดให้กำลังใจ มันว่ายหมุนวนจนโถแก้วสั่นสะเทือน เขาเห็นแล้วก็อดขำไม่ได้ อย่างน้อยก็มีจิมมีคอยให้กำลังใจในวันที่เขารู้สึกแยแบบนี้

มันก็ได้แต่ไปทุกเรื่องนี่นะ...

“ขอบใจนะจิมมี่”

“ไม่ร้องสิ” เจ้าปลาอ้วนปลอบเสียงเบา เขาเห็นดวงตาคู่สวยคลอหน่วยไปด้วยน้ำสีใส เจ้าปลาทองก็เริ่มใจไม่ดีเสียแล้ว นั่นนะ มันน้ำตานางเงือกเขียว นะ! “กลับเป็นร่างเงือกแล้วค่อยร้องได้ไหม ฉันอยากได้ไข่มุกมาประดับบ้านนะ” มันพูดก่อนจะแสดงท่าทีเสียใจ เรื่องที่ชนเผ่าเงือกร้องให้แล้วน้ำตาจะเป็นเม็ดมุกนะ รู้ดีจริง ๆ นะ!

“ไ้อปลาอ้วน!” ไรรียมองด้วยสายตาซัดเคื่องก่อนจะหลุดหัวเราะออกมา เหลือบมองนาฬิกาในห้องบอกเวลาบ่ายโมงตรง เด็กหนุ่มก็ลุกขึ้นเตรียมตัวไปทำงาน

“ผู้ ๆ นะไรรีย ฉันจะรอนายตรงนี้!” ไรรียไม่สนใจเสียงตะโกนของเพื่อนตัวกลม เขาเดินออกนอกห้องไปก็เจอกับป่าทึบกำลังมองซ้ายมองขวา เมื่อหล่อนเห็นเขาก็รีบวิ่งเดินกึ่งวิ่งเข้ามาหา ลูบหัวลูบตัวจนกระทั่งเห็นแผลที่หัวคิ้ว หล่อนก็ร้องโวยวายเสียงดังก่อนจะจับจูงเขาไปห้องพยาบาล

“คือ เอ่อ ผมไม่ได้เป็นอะไรมากขนาดนั้นนะครับป่าทึบ”

“เกิดเป็นแผลเป็นขึ้นมาจะทำยังไงล่ะไรรีย” หล่อนพาเด็กหนุ่มเข้าไปห้องปฐมพยาบาลซึ่งมีหมอมและพยาบาลผลัดเปลี่ยนเข้ามาประจำที่นั่นทุกวัน เพื่อดูแลพนักงานนับร้อยชีวิตของศูนย์วิจัยฯ “อย่าดีใจเลย”

“ก็ได้ครับ” เขานั่งลงบนเก้าอี้ ลองจับแผลดูก็เห็นเลือดหยุดไปแล้ว เดียวมันก็จะหายเอง ไม่เห็นต้องไปทำแผลให้วุ่นวายเลย “ป่าทึบ แต่มันจะถึงเวลางานแล้วนะครับ”

“ไม่ต้องไปทำตงนั่นแล้ว ป้าจะพาไปที่อื่นแทน” หล่อนพูดก่อนจะเหม้มริมฝีปากแน่น เด็กหนุ่มตัวผอมบางหน้าตาใสชื่อไรพิษสงอย่างไรรีย ต้องมาถูกเลขฯ ใจจดของนายน้อยรังแกแบบนี้ ถ้าหล่อนไม่ไปฟ้องวิรกรว่าแม็กเวลจะไล่ไรรียออกล่ะก็ ปานนี้เด็กหนุ่มคงจะ...

“ทำไมล่ะครับ หรือว่า...”

“หนูไม่ต้องคิดอะไร คุณวินเขาจัดการให้เรียบร้อยแล้ว” ป้าทิพย์ลูบกลุ่มผมนุ่มของเด็กหนุ่มที่ยังงุนงง เขาคิดว่าเป็นเพราะตัวเองทะเล่ทะเล่าเข้าไปในห้องของนายน้อยตอนกำลังเข้าด้ายเข้าเข็มแบบนั้น ต้องโดนอะไรบ้างแน่ ๆ แต่ดูเหมือนวิราภระจะช่วยเขาไว้อีกแล้ว

เขาอยากเจอพี่วินจัง...

“อ้าว ป้าทิพย์” เสียงทุ้มนุ่มดังขึ้นทำให้เด็กหนุ่มที่กำลังนั่งใจลอยหันไปมองผู้ที่มาใหม่ ชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งผิวขาวจัด ทรงผมซอยสั้นทันสมัยสีน้ำตาลอ่อนดูสุขภาพเรียบร้อย ดวงตากลมสีเดียวกับผมทอดมองมา เขาผลอประสานสายตากับอีกฝ่ายอย่างไม่ได้ตั้งใจ ก่อนจะรีบหลบตามองพื้น

“คุณพอล คุณหมอไม่อยู่หรือจ๊ะ” ป้าทิพย์นั่งรออยู่นานแล้วก็ยังไม่เห็นใครจึงเอ่ยถามชายหนุ่มที่เพิ่งเข้ามาใหม่ คนตรงหน้าคือคุณชายรองของตระกูลบราวน์ นักศึกษาปริญญาโทที่เข้ามาช่วยงานที่ศูนย์อนุรักษ์พันธุ์สัตว์น้ำ ชื่อเสียงของอัลฟาหนุ่มคนนี้ในชนชั้นสูงถือว่าดีมาก ถึงตระกูลจะไม่ได้มีอำนาจเหมือนตระกูลวิจิตรวาทันของนายน้อย แต่ก็เป็ตระกูลเก่าแก่ที่มีชื่อเสียง

“ไม่อยู่ครับ ผมก็มารอบที่สามแล้ว สงสัยจะไปออกหน่วยตรวจโรคให้ชาวบ้านกัน”

“สงสัยป้าคงต้องลงมือเองแล้ว” ป้าทิพย์ลุกขึ้นเดินเข้าไปห้องพยาบาล ก่อนจะออกมาพร้อมอุปกรณ์ทำแผลอย่างง่าย ทั้งแอลกอฮอล์และสำลี รวมไปถึงยาใส่แผลขวดสีเหลืองหน้าตาประหลาดที่ไร้รัย็จ้องมองไม่วางตา

ทำไมกลิ่นมันแปลก ๆ ชอบกล มันดูจนเขาเวียนหัว

“ป้าทิพย์ทำอะไรหรือครับ”

“ทำแผลไง ไร้รัย็อยู่หนึ่ง ๆ นะ”

“อ๊ะ อ้อ ผมเจ็บ!” เขาเบือนหน้าหลบเมื่อรู้สึกแสบจี้ดที่แผล น้ำสีฟ้าเหมือนทะเลทำไม่มันถึงได้กัดเขาเจ็บขนาดนี้ โอ๊ย น้ำตาจะไหลอยู่แล้ว “ไม่เอา

ได้ไหมครับป้าทิพย์”

“ไม่เจ็บหรอกไรรี่ แป็บเดียว”

“แต่ผมไม่ไหว” เขาไม่เคยถูกทำให้เจ็บขนาดนี้มาก่อน มันแสบจนเขาทนไม่ไหว “ผมเจ็บ”

“ผมช่วยนะครับ” พอลเห็นเหตุการณ์ซูลมุนก็เข้ามาช่วย เขาจับบ่าของคนตัวเล็กเอาไว้จนไรรี่ขยับไปไหนไม่ได้ เด็กหนุ่มแผลงตวัดมองด้วยสายตาเคืองสุดกำลัง พอลเห็นดวงตากลมสีฟ้า น้ำทะเลของคนตรงหน้าชัด ๆ หัวใจเขาก็กระตุกอย่างไม่มีสาเหตุ ดวงตากลมคู่สายนั่นเอ่อคลอไปด้วยหยาดน้ำใส รวมไปถึงหวานจัดและผมสีเงินยวงแปลกตาทำให้ไรรี่ราวกับเป็นเทวดาตัวน้อย ๆ ที่กำลังถูกรังแก

ไฉ่ย—เขาเจ็บ!

“เสร็จแล้ว” ป้าทิพย์ถอนหายใจเฮือกใหญ่ หลอนไม่เคยทำแผลให้ใครแล้วเห็นรอยขนาดนี้มาก่อน ไรรี่แรงเยอะกว่าที่เธอคิด ทำเอาแขนเธอชาไปหมด “กลับห้องไปนอนพักเถอะ เดี่ยวจะไม่สบายเอา”

“ผมไม่เป็นไรครับ ผมไหว ให้ผมทำงานเถอะนะ”

“ไม่เอาน่าไรรี่ อยากโดนคุณวินดูหรือไง”

“เกิดอะไรขึ้นหรือครับ” ชายหนุ่มมองภาพตรงหน้าก็อดถามไม่ได้ ดูจากเสื้อผ้าของเด็กหนุ่มดูเหมือนจะเป็นพนักงานธรรมดาทั่วไป แต่รูปร่างหน้าตาผิวพรรณอย่างกับคุณหนูตระกูลดัง ไม่เข้ากันเลยสักนิด แถมป้าทิพย์ซึ่งเป็นแม่บ้านเก่าแก่ของที่นี้ก็คอยดูแลใกล้ชิด

“ไรรี่เพิ่งเข้ามาทำงานวันแรกนะคะคุณพอล แต่มีปัญหานิดหน่อยก็เลยได้แผลอย่างที่เห็น ป้าก็เลยให้ไรรี่ไปพักผ่อน เดี่ยวผืนทำงานแล้วจะไม่สบายเอา”

“ถ้าเจ้าตัวไม่อยากพัก จ้าให้มาเป็นเพื่อนผมฝึกสัตว์น้ำดีไหมครับ”

“จะดีหรือคะคุณพอล”

“ดี ดีดีมาก ๆ” เด็กหนุ่มพอลได้ยินว่าสัตว์น้ำ ดวงตาคู่สวยจับปลันเปล่งประกาย ไม่มีอาการของคนเจ็บหลงเหลืออยู่เลยสักนิด “ให้ผมไปเถอะนะครับ ป้าทิพย์ ผมอยู่ห้องคนเดียวเจตาตายแน่” อันที่จริงเขาแค่ไม่อยากจะกลับไปทะเลาะกับจิมมีอีกยกก็เท่านั้น ได้เที่ยวเล่นในอควาเรียมน่าสนุกกว่าตั้งเยอะ

“จันก็ได้คะ จะได้ถือโอกาสทดลองงานไปในตัวด้วย” หล่อนตอบก่อนจะสายหัว นอกจากงานทำความสะอาดก็มีงานดูแลสัตว์น้ำของอควาเรียมนั่นแหละที่ไรรี่พอจะทำได้ แต่ว่าจะต้องผ่านการฝึกเสียก่อนถึงจะทำได้ ไม่ใช่งานยากแต่ต้องใช้เวลาพอสมควร

“เย่ ป้าทิพย์น่ารักที่สุด” ไรรี่กระโดดกอดก่อนจะพรมจูบไปทั่วใบหน้าของป้าทิพย์ เขาจำได้ว่ามันเป็นคือการแสดงความรัก ความดีใจ กับคนที่เรารู้สึกดีด้วย นอกจากวิรารก็มีป้าทิพย์นี่แหละ เพราะฉะนั้นเขาก็จับ ๆ ได้

“เจ้าเด็กคนนี้จะลามาเกินไปแล้ว” ป้าทิพย์เอ่ยด้วยน้ำเสียงดูอย่างไม่ได้จริงจังนัก พอลเห็นภาพแบบนี้ก็นัดทิ้งในความรำเริงของเด็กหนุ่มไม่ได้ เขายอมรับว่าละสายตาไปจากไรรี่ไม่ได้เลย ช่างเป็นคนที่สวยงามอะไรขนาดนี้

“ก็ผมดีใจนี่ครับ”

“ไม่ต้องมาเล่นเลย ไปกับคุณพอลได้แล้ว”

“ฉันชื่อพอลนะ ไรรี่ ดูจากอายุแล้วน่าจะแก่กว่านายนะ” เขาพยักหน้ารับ ถ้าเป็นร่างมนุษย์เขาก็อายุประมาณสิบแปดปีเท่านั้น ถือว่ายังเด็กอยู่ แต่สำหรับชนเผ่าเงือกนี่คืออายุที่โตเต็มวัยและพร้อมจะมีครอบครัวได้แล้ว “ยินดีที่ได้รู้จักนะ”

“เช่นกันครับ” เด็กหนุ่มยกมือไปจับทักทายก่อนจะรู้สึกชวาว เขาเหลือบสายตามองอีกฝ่ายที่ไม่ได้มีปฏิกิริยาอะไร แต่สำหรับเขามันคือสัญญาณอันตราย
คนตรงหน้าคืออัลฟา...

เดิมทีต่อให้เงือกทั้งชนเผ่าเป็นอัลฟากันหมด เขาควรจะชินได้แล้ว แต่ไม่เลย เขาไม่คิดจะยุ่งเกี่ยวกับใครมากอยู่แล้ว การเป็นโอมะก้าเพียงตนเดียวในเผ่าเป็น

เรื่องทีล้าบามาก ทำให้ปฏิกิริยาของเขาที่มีต่ออัลฟาไม่ค่อยดีเท่าไรหรอก ถ้าเขาไม่ยอมมีปัญหาที่อยู่ห่างจากพวกอัลฟาไว้จะดีกว่า

เขากำสรว้อยที่มีจี๋หันตรงกลางเอาไว้แน่น มันอุ่นร้อนจนเขาสัมผัสได้ อันที่จริงตั้งแต่เขาขึ้นมาบนบกก็ไม่มีใครทักเขาเรื่องที่เป็นโอเมก้าสักคนหรือว่า...เพราะจี๋ที่มารตามอบให้มาอันนี้ แต่คง...ไม่ใช่หรอกมั้งยังไม่ถึงเวลาที่เขาสีที่ยังพอวางใจได้อยู่ ขอแค่เพียงไม่เข้าใกล้ ไม่สบตากับราชันย์ก็พอแล้ว...

“เห็นป่าทิพย์บอกว่าไรรี่เพิ่งเข้ามาทำงานหรือ คงจะยังไม่เคยเดินเที่ยวอควาเรียมละสิ งั้นพี่จะพาทัวร์เองนะ”

“ขอบคุณครับพี่พอล” ชายหนุ่มเดินนำด้วยท่วงท่าอ่อนโยน แล้วยังมีความอบอุ่น จนเด็กหนุ่มพยักหน้าอ้ออวยอมเดินตามเป็นลูกหมาน้อย ชายหนุ่มหน้าตาสง่างามหล่อเหลาและเด็กหนุ่มหน้าตาสวยจัดเดินเคียงคู่กันในศูนย์วิจัยพันธุ์สัตว์น้ำ เรียกสายตาให้เจ้าหน้าที่ที่กำลังทำงานในห้องแล็บชะเง้อกลับไปมองกันอย่งตื่นเต้น

“พวกคุณจะฟังที่ผมพูดไหม!”

“รอสักครู่ นะคะคุณแม่ ก็ขอพวกเราส่งคุณพอลก่อน กร๊าดดด เจ้าชายแห่งอควาเรียมของฉัน” แม็กเวลเซ็ดไบหน้าสวยขึ้นอย่างไม่สนใจ พอลก็แค่คุณชายหางแถวในตระกูลเก่าแก่ จะมาสู้กับทายาทเศรษฐกิจล้วนฟ้าอย่างราชันย์ได้อย่างไรกัน! ถ้าจะให้ต้องเลือกแต่งงานกับอัลฟา อย่างไรราชันย์ก็ต้องมาเป็นอันดับหนึ่ง

“นั่นใครเดินมากับคุณพอลนะ สวยจังเลย”

“ไหน ๆ ฉันดูหน่อยสิ”

“กร๊าด น่ารักมาก นั่นผมสี่เงินจริง ๆ หรือ ไม่ได้ย้อมเอาใช่ไหม” เสียงกร๊าดกร๊าดของเจ้าหน้าที่เริ่มดัง จนแม็กเวลที่เข้ามาประชุมงานแทนราชันย์ทำตาเขม็งใส่ พวกหล่อนไม่สนใจเลขาฯ หนุ่มคนนี้หรอก ขอวางอำนาจและบังคับขู่เชิญพวกเธอสารพัด ถ้าไม่ติดว่าเป็นคนโปรดของนายน้อย พวกเจ้าหน้าที่ไม่มีใคร

อยากจะทำอะไรด้วยสักคน หน้าตาดีแต่นิสัยแย่!

“สวดยกว่าคุณแม่อีกอะ”

“ฮู้ว ๆ เบา ๆ สิ เดี่ยวคุณแม็กเขาได้ยินหรือ แต่สวดยกกว่าเยอะเลยจริง ๆ นะ นี่ขนาดดูไกล ๆ นะเนี่ย!”

“หุบปากแล้วมาประชุมต่อได้แล้ว!” เขาทนฟังไม่ได้ ยกพ้มขึ้นพาดกับโต๊ะจนทุกคนในห้องสะดุ้งโหยงรีบกลับเข้ามานั่งคุยงานประชุมต่อ แม็กเวลายืนขึ้นมองผู้ชายสองคนที่เริ่มเดินไปไกลแล้ว เมื่อเห็นชุดและรูปร่างเล็กกะทัดรัด เขาก็นึกถึงพนักงานทำความสะอาดที่เขาไล่ออกไปเมื่อตอนกลางวัน ยังเห็นเจ้าตัวเดินซุกคอกอยู่ในนี้ได้คงจะเส้นใหญ่ไม่เบา

เดี๋ยวก็นึกว่าแกกำลังจะเล่นกับใคร...

“ที่นี่ถือเป็นสถานที่ที่จัดแสดงสัตว์น้ำที่ใหญ่ที่สุดในโลกเลยนะ แกรมยังเป็นศูนย์วิจัยฯ ที่รวบรวมผู้เชี่ยวชาญทางท้องทะเลไว้เยอะที่สุดอีกด้วย นอกจากนี้ไรรี่จะได้เข้ามาทำงานแล้ว ไม่น่าว่าอาจได้เจอบุคคลที่โด่งดังในวงการวิจัยหลายคนเลยละ” ชายหนุ่มพูดพลางทำดวงตาเป็นประกาย ไรรี่ไม่ค่อยเข้าใจที่อีกฝ่ายพูดเท่าไรหรือ เพราะเขาสนใจความเรียบที่บรรจสัตว์น้ำเอาไว้ในบ่อชนิด พวกมันแหวกว่ายกันอย่างมีความสุข จนเขานึกอิจฉา คิดถึงบ้านขึ้นมาอีกแล้ว

“ดีจังเลยนะครับ”

“มันดีใช่ไหมละ พี่ก็อยากเข้ามาทำงานที่นี่เหมือนกัน”

“พี่พอล เก่งอยู่แล้วต้องทำได้แน่ครับ”

“ขอบใจนะ พี่ตั้งใจมากเลยละ ตอนนี้ได้มาฝึกงานก็ดีใจแล้ว” ชายหนุ่มส่งยิ้มอบอุ่นก่อนจะพาไรรี่เดินไปตามจุดต่าง ๆ เด็กหนุ่มใช้ความอดทนเป็นอย่างมาก ที่จะไม่เอาแก้มไปถูไถกับกระจก ทำไมมันทรمانอย่างนี้เนี่ย!

“นั่นเขากำลังทำอะไรหรือครับ”

“ให้อาหารปลาอะ เจ้าหน้าที่ต้องสวมชุดดำน้ำเพื่อให้ออกซิเจนด้วย เพราะต้องอยู่ใต้น้ำนานเลยละ” เขามองผ่านกระจกก็เห็นนักดำน้ำกำลังให้อาหาร

ฝูงปลา พวกมันคลอเคลียรีบกัดกินอาหารกันใหญ่ เขาอยากทำบ้าง!

“ผมทำบ้างได้ไหมครับพี่พอล”

“เออสิ เราดำน้ำได้ไหม”

“เอ่อ ก็พอได้นะครับ” เขาน่ะอยู่ได้ไม่มีปัญหาเลยละ!

“พี่กำลังจะพาเราไปอยู่พอดี ที่นี่เขามีพื้นที่ส่วนสำหรับแสดงความสามารถของสัตว์น้ำด้วยนะ” พอลเดินนำเด็กหนุ่มไปอีกทาง พวกเขาเปลี่ยนเสื้อผ้าที่ทางอควาเรียมเตรียมเอาไว้ให้ เพื่อความปลอดภัยและไม่นำเชื้อโรคเข้ามาทำให้สัตว์เป็นอันตราย ไรรี่ขึ้นบันไดประมาณสามชั้น ก่อนจะเห็นลานกว้างที่มีโซนที่นึ่งสำหรับผู้ชม แถมยังสามารถเห็นอควาเรียมได้อย่างชัดเจน เขาตื่นตาตื่นใจเมื่อเห็นฝูงปลาโลมากระโดดลอดห่วง

ว้าว แท้จริงทำไม่ได้เลยนะ!

“สวัสดีครับครุมอส” พวกเขาทักทายครูฝึกที่เป็นคนสอนเจ้าโลมาพวกนี้ ไรรี่ฟังจับใจความได้ว่าพอลเองก็มาฝึกกับฝูงโลมาที่นี่เหมือนกัน ส่วนเขาก็กำลังจะได้ฝึกด้วย! “นี่ไรรี่นะครับ พนักงานใหม่ที่จะมาฝึกพร้อมผม”

“สวัสดีนะไรรี่”

“ยินดีที่ได้รู้จักนะครับครุมอส” เขาทักทายด้วยรอยยิ้มสดใส ก่อนจะมองไปที่สระน้ำที่มีขนาดกว้างมาก แคเห็นเนื้อตัวก็สิ้นระริกอยากจะทำกระโดดลงไปจะแช่อยู่แล้ว!

“เรื่องฝึกโลมาอาจจะต้องให้พวกเธอคุ้นชินเสียก่อน ลองไปให้อาหารปลาที่อควาเรียมดีไหม” มอสเป็นเบต้าหนุ่มวัยกลางคน เป็นครูฝึกที่มีชื่อเสียงในเรื่องของการว่ายน้ำและการฝึกสัตว์น้ำในการจัดแสดงโชว์จนโด่งดัง เป็นคนที่มีชื่อเสียงมากที่สุดเท่าที่เคย ไม่ใช่ใครก็ได้ที่มีสิทธิ์ได้เข้ามาเรียนกับเขา

“ดีมากเลยครับ” เด็กหนุ่มตอบ ท่าทางตื่นเต้นดีใจทำให้มอสยิ้มเล็กน้อย เขาไม่ได้เจอคนที่ชอบการว่ายน้ำแบบนี้มานานแล้ว หวังว่าเจ้าหนูไรรี่จะไม่ทำให้เขาผิดหวัง

“นั่นเรามาลองฝึกดำน้ำกันก่อน” มอสพาไปรู้จักกับอุปกรณ์ดำน้ำ ชุดว่ายน้ำ และถังออกซิเจน แถมยังมีตีนกบหน้าตาประหลาดนั้นอีก ไรรี่ไม่รู้จะทำยังไงเลยต้องยอมปล่อยเลยตามเลย ให้ชายหนุ่มจับเขาใส่ชุดจนเหมือนสัตว์ประหลาด พอเองก็มีพื้นฐานอยู่แล้วเลยไม่ต้องสอนมาก ในขณะที่มอสเป็นห่วงเขาเหลือเกิน

บู้ว เขาว่ายน้ำเก่งกว่ามนุษย์บนโลกนี้ก็แล้วกัน!

พวกเขาลงไปใต้น้ำครั้งแรกปรากฏว่าไรรี่ทำได้เกินคาดจนมอสยังชมเปาะ ความจริงแล้วไรรี่ก็แค่จุ่มตัวลงไปใต้น้ำธรรมดา เขาใส่อุปกรณ์อะไรไม่เป็นหรอก ใต้ง้างหลังที่ห้อยอยู่กับตัวเปิดปิดยังไงก็ยังไม่รู้ เขาอยากจะทำโยนมันทิ้งออกไปด้วยซ้ำ แต่กลัวจะผิดสังเกต

“เป็นนักเรียนที่เรียนรู้ได้เร็วมาก ไรรี่ เธอเหมาะกับงานตรงนี้จริง ๆ”

“ขอบคุณครับ” ถ้าเจ็อกอย่างเขาไม่เหมาะ ก็ไม่มีใครเหมาะแล้วล่ะ

“เราจะลงไปให้อาหารปลากันเลยดีไหมครับ”

“คงต้องรอรอบต่อไปแล้ว เพราะศิรเพ็งจะไปให้มานะ” มอสตอบ ก่อนจะเบนสายตาไปยังทางเข้า ผู้มาใหม่มีรูปร่างสูงใหญ่ผิวขาวจัด เขายกมือให้ชายหนุ่มแสดงอาการขอบคุณอย่างที่วิรารสอน

“สวัสดิ์เพื่อนใหม่”

“สวัสดิ์ครับ” เขาตอบรับคำทักทายอีกฝ่ายก่อนจะพูดคุยกันอยู่สักครู่ มอสจึงให้พวกเขาเตรียมตัวไปทดลองให้อาหารปลา ไรรี่ต้องสวมชุดดำน้ำครบชุดพร้อมกับสวมหน้ากาก แถมยังต้องห้อยถังออกซิเจนอะไรนั่นอีก

“เอาล่ะ ทำใจสบาย ๆ ไม่ต้องตื่นเต้นมาก” มอสยิ้ม เห็นไรรี่แล้วนึกถึงตัวเองตอนสมัยวัยรุ่น เขาเองก็มีความสุขกับการดำน้ำจนแสดงออกมาทางสีหน้าแบบนี้แหละ “ศิร ฉันจะไปกับเด็ก ๆ ฝากนายดูแลตรงนี่ที่”

“ได้เลย”

ตูม!

โรรีลงไปเป็นคนแรก กระแสน้ำเย็นโอบล้อมไปทั้งตัวจนเขาแทบรู้สึก
คลั่ง เขาไม่ได้ลงทะเลแค่สองวันก็ทำให้เขาคิดถึงมันมากขนาดนี้ มอสเป็นคนนำ
ไปยังใต้ล่างที่มีฝูงปลาอยู่มากมาย เนื่องจากอควาเรียมมีขนาดใหญ่มาก การจะ
ว่ายลงไปยังใช้เวลาเกือบห้านาที เหล่าปลาน้อยใหญ่ที่ว่ายกันเป็นฝูงต่างหลบ
หลีกให้พวกเขา โรรียี่ตื่นเต้นหวนนึกถึงบ้านใต้ท้องทะเลขึ้นมาทันที เขาวัยด้วยความ
เร็วจนมอสยังต้องทิ้ง

พวกเขาใช้สัญญาณมือในการเริ่มให้อาหารปลา โรรีไม่เคยทำมาก่อน
จึงรู้สึกแปลกประหลาดอยู่บ้าง ปลาพวกนี้ถูกมนุษย์เลี้ยงเอาไว้ทำให้ไม่สามารถ
ดำรงชีวิตได้ตามสัญชาตญาณ จะต้องกินอาหารแบบนี้ทุกวัน คงจะน่าเบื่อแย่

พลอสองอาหารให้พวกมันกินทีละน้อย บางตัวก็ไม่สนใจแค่ว่ายน้ำมาดม
เท่านั้น โรรีเห็นนึกสงสัยจนกระทั่งได้ยินเสียงในคลื่นความถี่ที่สัตว์น้ำสามารถ
คุยกันได้

“อาหารแบบนี้ก็แล้ว น่าเบื่อชะมัด”

“ทำไมมนุษย์ไม่รู้จักสรรหาของใหม่ ๆ บ้างนะ!”

“ไม่ชอบกินหรอกหรือ” เขาหันไปมองฝูงปลาที่กำลังส่งเสียงเจี๊วเจี๊ว
เสียงดัง พวกมันหันมามองเขาก่อนจะรีบว่ายเข้ามาใกล้ “อย่านะ พวกนายกิน
ฉันไม่ได้”

“ในที่สุดมนุษย์ก็คุยกับเราได้”

“เราอยากกินพิชซ่า!” เจ้าปลาตัวอ้วนกลมสีฟ้าบอกรายอย่างร่าเริง “เวลามี
เด็กมาเที่ยวชมพวกเรามักจะเอาของกินอร่อย ๆ มาเสมอ แต่น่าเสียดายที่พวก
เขาไม่ให้เรากิน”

“ปลาจะกินพิชซ่าเนี่ยนะ!” เขาหัวเราะพรีต เห็นพลอมองมาทางนี้และจะ
ว่ายมาหา แต่เขาโบกมือไม่เป็นไร “พวกนายกินไม่ได้หรอกนะ”

“แต่พวกเราเบื่อ” ได้ยินเสียงงอแงนำหนวหนุแล้วเขาก็อยากจะทำอีก
รอบ ทำไมเจ้าพวกนี้ตกลงจั่ง สงสัยจะอยู่กับมนุษย์มากไปละมัง

“ฉันจะลองบอกพวกเขาให้เปลี่ยนเมนูดีไหม” ไรรี่ลองบอกข้อเสนอ ฝั่อย่างนั้นเจ้าพวกตัวเล็กไม่ยอมให้เขากลับขึ้นไปข้างบนแน่ ทุกตัวได้ยินอย่างนั้น ก็แหวกว่ายหมุนรอบตัวเขาด้วยความดีใจ

“นายใจดีมากเลย!”

“ฉันชื่อไรรี่ ยินดีที่ได้รู้จักทุกคนนะ” เขายิ้มให้ แม้หน้ากากจะบดบัง ใบหน้ามากกว่าครึ่ง แต่เจ้าพวกปลา ก็สัมผัสออร่าได้ถึงชุมพลั่งบางอย่างที่แพร่ กระจายมาจากตัวเด็กหนุ่ม

คนตรงหน้าไม่ใช่มนุษย์

ไรรี่โบกมือลาฝูงปลาตัวน้อยก่อนจะว่ายกลับไปหาที่มืดและขึ้นสู่วิวน้ำ ด้วยความปลอดภัย คิริคอยดูแลอยู่ด้านบนและช่วยพวกเขาขึ้นไปจนครบ ไรรี่ ถอดอุปกรณ์ออกและขอตัวไปเปลี่ยนเสื้อผ้า มอสรู้สึกทึ่งกับไรรี่มากจนอดพูด ฝั่ได้

“ไรรี่ดำน้ำเก่งมาก เหมือนมีอາชีฟเลย” มอสชมเด็กหนุ่มอย่างยินดีจน คิริสัมผัสได้

“ได้เขามาช่วย เราคงฟอร์มทีมได้แน่”

“จริง คราวนี้ไซฟ์ของเราต้องนำตกตะลิ่งกว่าเดิมแน่” มอสหัวเราะ ก่อน จะมองไปยังเด็กหนุ่มที่เดินหายลับไปแล้ว ส่วนพอลคุณชายรูปงามไม่เหมาะที่ จะทำงานตรงนี้หรอก คนเก่งอย่างนั้นควรอยู่ในศูนย์วิจัยฯ มากกว่า แต่ครั้งนี้ ถือว่าเป็นการเก็บประสบการณ์แล้วกัน คิริช่วยเก็บอุปกรณ์เข้าที่และอดสงสัยกับ ถึงออกซิเจนตรงหน้าฝั่ได้ เขาเกาหัวแกรก ต้องมีอะไรบางอย่างผิดพลาดแน่ ๆ

“เมื่อไหร่จะใช้ถึงอันนี้นะ”

“ไรรี่” มอสเบือนสายตาไปมองก่อนจะตอบ “ทำไม่หรือ”

“มันยังฝั่ได้ถูกเปิดใช้เลยสักนิด”

“บ้านา” เขาลงไปใต้น้ำเกือบสามสิบนาที ฝั่มีทางที่ไรรี่จะฝั่ใช้ถึง ออกซิเจน “เขายังว่ายน้ำกับฉันอยู่เลย”

“ผมไม่ได้โกหก” มอสนทน์ไม่ไหวจนต้องเดินไปเช็กถึงออกซิเจนที่เขาเห็นว่า
ไร้รีย์ถอดมันวางไว้เมื่อครู่ ทันทีที่เห็นใบหน้าเขามีแววตระหนกสุดขีด
“อะไรกันวะเนี่ย”

เสียงรอกเท้ากระทบพื้นดังขึ้นตามทางเดินที่เรียบส่งดีในเวลาพลบค่ำ ชาย
หนุ่มหน้าสวยเดินเข้าไปในห้องส่วนตัวของเจ้านาย เขายกยิ้มสะใจ ใช่มื่อเรียวยาว
สอดลูกกุญแจที่เพิ่งได้มาจากคนของอควาเรียมใส่กระเป๋ากางเกงหูลู แม็กเวล
มองชายหนุ่มตรงหน้า ราชนีย์กำลังอ่านผลการพิสูจน์ซากเรือ นั้นด้วยความพอใจ
เขารินไวนน์ให้นายน้อยที่กำลังอารมณ์ดี หวังว่าคืนนี้ราชนีย์จะกอดเขาเหมือน
อย่างทุกที

“สัปดาห์นะครับ”

“ฉันไม่มีอารมณ์ฉลองนะแม็ก” ราชนีย์ใช้สายคมปราดมองเลขาฯ หน้า
สวย “รายงานตรงหน้านี้มาถึงฉันเข้าไปสองวัน นายคิดจะปกปิดฉันหรือยัง” เขา
พูดเสียงกดต่ำ อัลฟาอย่างราชนีย์ไม่ยอมถูกใครจู่จุมูก แต่เรื่องที่รายงานมาถึง
เขาเข้าไปสองวันเพราะอะไร ทำไมเขาจะไม่รู้...

แม็กเวลมีชาติตระกูลที่ดีก็จริง แต่เขาเป็นแค่เบต้าธรรมดาในบรรดาพี่น้อง
ที่เกิดมาเป็นอัลฟา แม็กเวลไม่สามารถที่จะตั้งท้องมีลูกให้กับตระกูลที่ต้องการ
ทายาทอย่างวิจิตราวัตน์แน่ เรื่องการทำงานหมอนี้ก็ทำได้ดีจนเขาไม่ต้องเข้าไป
วุ่นวายอะไรมาก แต่เรื่องที่กำลังเจ็บเสียนานขอขบยกตนข่มท่าน แอบไล่พนักงาน
ออกโดยที่เขาไม่รู้ เขาจะต้องจัดการแน่

“ผมไม่ทราบจริง ๆ ว่าสุนยวิจัฯ ส่งมาเมื่อไหร่ แต่ผมส่งให้นายน้อยทันที
เลยนะครับ”

“วินรายงานฉันหมดนั่นแหละ”

“คุณไม่เชื่อผมหรือ”

“อย่างน้อยวินก็ไม่ได้คิดจะเป็นนายหญิงเหมือนนาย ลืมไปแล้วหรือ คนที่ไม่ฟังคำสั่งของฉันจะต้องเจออะไร” ราชันย์ตอบเสียงเหยิ่ม เขาใช้อำนาจของอัลฟาข่มขู่เบต้าตรงหน้า แม็กเวลหายใจไม่คล่องคอจนต้องถอยหลังออกไปสองก้าว เขาไม่คิดเลยว่าราชันย์จะใจแข็งได้ขนาดนี้ ใ้เงือกบ้านั้นมันไม่มีวันเผล่ออกมาหรอก!

“ผมไม่เคยคิดอย่างนั้น ผมตั้งใจทำงานให้คุณ!”

“แล้วนายไล่เด็กของวินออกทำไม เพราะเขาเห็นนายกับฉันมีอะไรกันนั้นหรือ” ราชันย์ขมวดคิ้ว เห็นวิศวกรเล่าให้ฟังแล้วเขาเองก็ต้องเป็นฝ่ายขอโทษ เขาเป็นประธาน เป็นเจ้าของที่นี่ก็จริง แต่กลับไม่ให้เกียรติสถานที่ เขาต้องขอโทษเด็กหนุ่มนั้นด้วยซ้ำไป

“ใช่ เพราะเขาไม่ควรเข้ามาเยี่ยมยามในที่ส่วนตัวของคุณ”

“แล้วนายมีสิทธิ์อะไรไล่ไปไล่เขา ไม่ใช่เพราะนายหรือที่...” ชายหนุ่มหยุดพูดก่อนจะขมวดคิ้วแน่น “นายกลับไปเถอะ ฉันไม่อยากเห็นหน้า”

“แต่ว่า นายน้อย...”

“ออกไป!” ราชันย์หมุนเก้าอี้หนีไม่สนใจอีกฝ่าย เขาเลยไม่ทันได้มองใบหน้าสวยที่กำลังบิดเบี้ยวด้วยความโกรธ แม็กเวลกำหนดแนวก่อนจะเดินออกไป เขาล้วงกุญแจขึ้นมาคว้าไว้แน่น สายตาแข็งกร้าวโดยไม่คิดหันหลังกลับมา
“ไ้เด็กไรรี่ ไ้ตัวสวย!”

วันอาทิตย์เป็นวันที่มีคนเข้ามาเที่ยวชมพิพิธภัณฑ์หนาแน่น ยิ่งในโซนของอควาเรียมจะเห็นเหล่าผู้ปกครองที่เดินทางพาลูกหลานเข้ามาชื่นชมความสวยงามของสัตว์น้ำ ทุกคนต่างตื่นตาตื่นใจกับความยิ่งใหญ่อลังการของที่นี่ บางคนยกมือถือขึ้นถ่ายรูปและส่งเสียงเชียร์ให้กับการแสดงโชว์ของมอสกับฝูงโลมาของเขา

เปลอแป็บเดียวเขาก็ทำงานได้เกือบหนึ่งเดือนแล้ว วิรากรมาเยี่ยมเขาอยู่ บ้าง และบอกเขาอีกว่าวันนี้มีแขกจากต่างประเทศจะเข้ามาเยี่ยมชมขอความเรียง และเป็นคิวที่เขาจะได้แสดงโชว์ให้อาหารปลาพอดี เขาตั้งใจซ้อมอยู่นานกว่ามอส จะยอมให้เขาได้แสดงเดี่ยวบ้าง วันนี้เขาจะต้องทำให้ดีที่สุด!

“พี่วินอย่าลืมนู่นะครับ”

“ได้เลย พี่จะแนะนำกับแขกว่า นี่ไงครับน้องชายผม” วิรากรขยี้กลุ่มผม เด็กหนุ่มก่อนจะหัวเราะประสานเสียงดังลั่น ไรรี่เองก็ไม่ได้รังเกียจอะไรกับเรื่อง ถึงเนื้อถึงตัวของอีกฝ่าย เพราะเขาคิดว่าวิรากรเป็นพี่ชายที่น่ารักคนหนึ่ง

“โห แบบนั้น น่าอายจะตายไป”

“ไม่เห็นต้องอายเลย” วิรากรพาเด็กหนุ่มมาส่งถึงที่ หลังจากพาไรรี่ไป ทานสหาห่วยของโปรด มอสเรียกให้เขาไปเตรียมตัวเพราะวันนี้มีผู้ชมเข้ามาเที่ยว เยอะ การแสดงโชว์เลยมีความถี่มากกว่าวันธรรมดา เขาจึงต้องบอกลาพี่ชายหน้า แป้นแล้วกลับไปทำงาน

“อ้าว พอลยังไม่ขึ้นมาหรือครับ”

“เดี๋ยวนายรออีกหน่อยค่อยลงไปก็แล้วกัน แขกกำลังจะมาพอดี” ไรรี่ พักหน้ารับค้ำก่อนจะไปเตรียมอุปกรณ์ เขาใส่ชุดว่ายน้ำบอดี้สูทเต็มตัวเอาไว้ รอเรียบริ้อยแล้ว

ด้านหน้าของอควาเรียม แม็กเวลกำลังต้อนรับแขกพร้อมกับราชันย์ที่เข้ามา ดูแลงานด้วยตนเอง ระหว่างที่กำลังมองหาวิรากรเขาก็เห็นแม็กเวลเดินหายไป ทางอื่นแล้ว อัลฟาหนุ่มไม่ได้สนใจ หันไปพูดคุยกับแขกที่จะเข้ามาร่วมลงทุนในการสร้างสวนจัดแสดงสัตว์น้ำให้ยิ่งใหญ่กว่าเดิม ราชันย์พาเดินชมจนกระทั่งมาหยุดที่อควาเรียมขนาดใหญ่ที่มีปลาสายพันธุ์ต่าง ๆ นับร้อยนับพันกำลังแหวกว่ายอยู่ด้านใน เป็นภาพที่สวยงามเหนือคำบรรยาย

“ต่อไปคงจะเป็นโชว์ให้อาหารปลานะครับ เดี่ยวเราดูก่อนที่จะไปชมการแสดงด้านบนแล้วกัน”

“ได้เลยครับคุณราชันย์”

ในระหว่างที่กำลังรอชมการแสดงนั้น ราชันย์ก็เห็นสังเกตถึงความผิดปกติเมื่อมีฉลามตัวโตว่ายวนเข้ามาในตู้่อควาเรียม มันพุ่งไปยังนักดำน้ำที่กำลังให้อาหารปลา ชายหนุ่มในตู้่อควาเรียมมันดันจนติดตู้กระจกและได้ยื่นเสียงกระแทกดังลั่น เขาตกตะลึงด้วยความตกใจ มันอ้าปากจนเห็นฟันซี่เล็กขาวเรียงตัวกันเป็นระเบียบ ในขณะที่กำลังจะจับอยู่แล้ว นักดำน้ำผู้โชคร้ายก็พลิกตัวหลบว่ายออกไปได้ทัน

“แจ้งเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องด่วน!” ราชันย์ตะโกนให้เจ้าหน้าที่เข้าไปจัดการเดี๋ยวนี้ เขามองฉลามตัวโตสีขาวยาวด้วยสายตาที่อ่านไม่ออก มันคือฉลามขาวยักษ์ที่กำลังจะนำมาจัดแสดงในส่วนของอควาเรียมใหม่ซึ่งมีความลึกถึงสิบเมตร เพียงพอให้สัตว์นักล่าอย่างมันอาศัยได้ อันที่จริงฉลามขาวเป็นสัตว์ที่ไม่สามารถอยู่ในอควาเรียมได้ ไม่เคยมีใครนำมันมาอยู่ในอควาเรียมแล้วรอด เพราะมันไม่สามารถอยู่ในที่แคบได้ แต่เขาก็กำลังจะทำได้ด้วยการลงทุนสร้างอควาเรียมที่มีขนาดใหญ่มากกว่าเดิมหลายเท่า เพื่อเรียกให้นักท่องเที่ยวเข้ามาชม แต่...มันไม่ควรจะเข้ามาอยู่ในอควาเรียมตรงส่วนนี้ด้วยซ้ำ แล้วมันหลุดมาได้ยังไง! “นี่มันเกิดอะไรขึ้น...”

“อะไรนะ ฉลามหลุด?” มอสพูดด้วยสีหน้าเคร่งเครียดเมื่อเจ้าหน้าที่วิ่งมาบอกข่าวเขา “ต้องส่งคนลงไปจับหรือ มีแต่ตายกับตายนะสิ!” มอสตะโกนลั่น การจัดการกับฉลามในน้ำจะต้องมีอุปกรณ์และผู้เชี่ยวชาญโดยเฉพาะ และนั่นคือฉลามขาวยักษ์ตัวยาวนะ ไม่ใช่โลมาเหมือนที่เขาฝึกทุกวันนะโว้ย

“หมายความว่าไงครับ ฉลามหลุดออกมาได้ยังไง” เด็กหนุ่มได้ยื่นกติกตะลึง มอสแสดงท่าที่เสียใจ ดูเหมือนว่าวันนี้โชคร้ายต้องจบไว้เพียงแค่นี้

“เราก็ไม่รู้เหมือนกันไรรี่”

“แต่พี่พลอยช่างล่าง!” เด็กหนุ่มเพิ่งนึกขึ้นได้ เขารีบเดินเข้าไปหามอส แต่อีกฝ่ายหลบสายตาเขา

“เราทำอะไรไม่ได้จริง ๆ ไรรีร์?”

“ฮึ๊ก คุณต้องช่วยเขานะ ผมขอร้อง” เด็กหนุ่มร้องออกมาเสียงดัง เห็นทุกคนนิ่งเฉย เด็กหนุ่มก็เริ่มใจเสีย เขารู้ว่าฉลามเป็นสัตว์น้ำที่ดุร้าย มนุษย์ไม่น้อยหวาดกลัวมัน แต่ไม่ใช่เจ็อกอย่างเขา!

“ฉันขอโทษจริง ๆ ไรรีร์?”

“ผมจะไปเอง!” เด็กหนุ่มตัดสินใจเด็ดขาด เขาปาดน้ำตาที่คลอหน่วยพอลเป็นเพื่อนที่แสนดีของเขา เขาจะยอมให้พอลเป็นอะไรไปได้อย่างไร “พวกคุณไม่ต้องมายุ่ง” มอสมองไรรีร์ที่จากไปด้วยความกังวลเต็มอก เขาเห็นเด็กหนุ่มที่สวมเพียงบอดี้สูทกระโดดลงไปใต้น้ำในความเร็วลม แคมยังไม่มีการเคลื่อนไหวติดตัวลงไปเลย

“จะฆ่าตัวตายหรือไง” มอสทนแรงกดดันไม่ไหว เขาโทร.หาทีมกู้ภัยทางทะเลและความผู้เชี่ยวชาญเท่าที่เขาจะนึกออก ปลาฉลามขาวยักษ์นั้นตัวยาวสามเมตรครึ่ง เขานึกวิธีแก้ปัญหาไม่ออกจริง ๆ

เมื่อไม่มีอุปกรณ์อะไรติดตัวมาด้วยเหมือนทุกทีความเร็วในการว่ายน้ำก็ดูเหมือนจะเร็วขึ้นเป็นเท่าตัว ไม่เกินสองนาที่เขาก็มาถึงใต้ความเร็วม ปลาฉลามขาวยักษ์กำลังว่ายวนอยู่รอบพอล ชายหนุ่มกำแขนอีกข้างเอาไว้แน่น ดูเหมือนว่ามันจะกัดพอลจนได้เลือดซะแล้ว ไรรีร์เห็นเลือดที่ลอยคลุ้งในน้ำ แววดตาของสัตว์น้ำที่ดุร้ายมองพอลราวกับรอคอยเวลาที่เหยื่อกำลังจะเหนื่อยอ่อน มันจะรีบพุ่งเข้าไปขย้ำเหยื่อทันทีให้ตายตกไป

เผ่าเจ็อกอย่างเขาไม่ค่อยได้เจอฉลามขาวยักษ์เท่าไร เพราะพวกมันมักจะว่ายหลบหนีเขาไปเอง ถ้าหากว่าพวกมันขึ้นชื่อว่าดุร้ายที่สุดในท้องทะเลแล้วล่ะก็...ลองมาเจอกับเขาดูหน่อยก็แล้วกัน!

“เฮ้ บ้าจริง! นายเข้าไปได้อย่างไร” วิศวกรเห็นไรรีร์ว่ายน้ำลงมาเขาก็ตะโกนร้องเสียงดัง วิ่งเข้าไปใช้มือทุบเข้าที่ตู้กระจกอย่างบ้าคลั่ง ไหนบอกว่าจะให้ให้อาหารปลาไม่ใช่ให้เป็นอาหารปลานะ! “นายน้อย ได้โปรดช่วยไรรีร์ด้วย”

“ไรรีร์?” เขามองเด็กหนุ่มผมสีเงินยวงที่ว่ายน้ำอย่างคล่องแคล่ว ความ

รู้สึกแปลกประหลาดพุ่งวาบขึ้นมาในอก เขาเห็นเพียงแคเสื้อยวหน้าของเด็กหนุ่ม
ก็รู้สึกคุ้นเคยอย่างบอกไม่ถูก ดวงตากลมสีฟ้าสวยนั้นดึงดูดสายตาเขาได้อยู่หมัด
“ช่วยน้องผมด้วย!” วิรากรทนไม่ไหว เขาคุกเข่าลงกับพื้นไม่กล้ามองฉลาม
ชายักษ์ที่บ้าคลั่ง

โรเรีย้วายตรงเข้าไปใกล้ พอลทำหน้าตกตะลึงก่อนจะโบกมือห้าม เขา
อยู่ในอารมณ์ตึงเครียดจนไม่ได้สังเกตว่าเด็กหนุ่มวายุมาโดยไม่มีเครื่องป้องกัน
อะไรทั้งนั้น เมื่อเลือดกระจายไปทั่วผิวน้ำ ฉลามขวาก็ยังคงคลุ้มคลั่งมันไม่ทันมอง
โรเรีย้วที่เข้ามาใกล้ในขณะที่กำลังอ้าปากนั้น โรเรีย้วเข้าไปขวางได้ทัน เขายกมือ
ห้าม ก่อนจะเบิกตากว้างแสงสีฟ้าครามส่องประกายวาบในแววตาก่อนที่ฉลาม
ชายักษ์จะหยุดกึก

“นายกินเขาไม่ได้ เขาเป็นเพื่อนฉัน”

“เงือก!” มันค้ำนั่ง มองโรเรีย้วด้วยความไม่อยากจะเชื่อ มันอายุสี่สิบปีแล้ว
เชื่อว่าจะไม่เคยเจอเงือกมาก่อน โชคร้ายก่อนที่มันจะถูกจับเข้ามาอยู่ในศูนย์
วิจัย มันเจอแต่เงือกที่ชอบกลืนแกแล็งฉลามชายักษ์เป็นพิเศษ มันจึงเกรงกลัว
เผ่าเงือกชั้นสมอง พวกมนุษย์โง่เง่ากล้ากล่าวขานว่าพวกมันดุร้ายที่สุดในท้อง
ทะเลได้อย่างไร ชนเผ่าเงือกต่างหากที่ดุร้ายอย่างแท้จริง!

“ถ้าไม่อยากตาย ก็กลับไปซะ!” ทันที่ที่จับประโยคมันก็วายุหมุนตัวกลับ
ออกไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เขาแทบจะถอนหายใจด้วยความโล่ง พอหันไป
อีกทางก็ถูกพอลโผล่เข้ามาออกแนบ เขาตบปากอีกฝ่ายเป็นเชิงว่าไม่เป็นไรก่อนจะ
ดันชายหนุ่มให้วายุขึ้นไปบนผิวน้ำ

“ไอ้เด็กบ้า ทำฉันหัวใจวาย ออกมาเมื่อไหร่จะดีให้ตุตตายเลย!” วิรากร
โวยวายเสียงดัง เขาแทบหัวใจวายเมื่อเห็นฉลามขวากำลังจะทำร้ายโรเรีย้ว “นาย
ทำให้ฉันแก่ลงไปอีกสิบปีแล้ว บ้าจริง!”

เด็กหนุ่มวายุเข้าไปใกล้กระจกมองเห็นชายหนุ่มน้ำตาไหลนองหน้าดูไม่ได้
เอาซะเลย เขาหลับตาพริ้มทำท่าจุมพิตแตะลงไปที่กระจกใส ปลอบโยนพี่ชายตัว

โตที่กำลังร้องไห้ มันเป็นภาพที่ทำให้ราชันย์ที่ยืนมองถึงกับตกตะลึง ใบหน้าสวย
จัดและแวววามสีเงินยวงโดนเด่น ประกอบกับดวงตาสีฟ้า น้ำทะเลคู่นั้นสะกดทุก
สายตาของผู้ชมที่ยืนเฝ้ามอง ท่วงท่าว่ายน้ำเป็นธรรมชาติสวยงาม รวากับนาง
เงือกที่กำลังแหวกว่ายอยู่ในท้องทะเล

สวยเหลือเกิน...

หัวใจเขาเต้นแรงจนต้องยกขึ้นกุมอก สายตาคมปราบมองเด็กหนุ่มว่ายน้ำ
น้ำขึ้นไปจนล้นสายตา จู ๆ ก็รู้สึกหายใจติดขัดบอกไม่ถูก เขาหันไปมองวิรากรที่
ยืนเซ็ดน้ำตาจนแห้งสนิท ไม่สนใจแขกหรือที่กำลังส่งเสียงแข็งแ

“น้องนายชื่ออะไรนะ”

“ไรรี่ครับนายน้อย” วิรากรหน้าซีดเผือดอีกรอบ ไรรี่เป็นเด็กที่หน้าตา
สะสวยและนิสัยดี นายน้อยถามแบบนี้คงไม่ได้จะ...อยากได้ไรรี่ขึ้นเตียงไซหรือ
ไม่ เขาใจหายแวบ น่ากลัวกว่าฉลามขาวยักษ์ก็อัลฟาหนุ่มตรงหน้าเขาแน่แหละ...

ชายหนุ่มเหม่อมองเข้าไปในอควาเรียม ภาพเมื่อครู่ยังติดตาจนเขาไม่
สามารถละสายตาได้ ความรู้สึกวูบวาบแล่นปราดไปทั่วร่างกายแบบนี้คืออะไร
กันแน่ เขาเป็นอัลฟาจะเกิดอาการราวกับเป็นฮีทเหมือนโอเมก้าแบบนี้ได้อย่างไร
นอกเสียจากเจอคู่แข่งไซคชะตา...

“ไรรี่...มะลิ?”

Episode 4

I'm not your mermaid

เหตุการณ์เข้าสู่ช่วงสงบเมื่อเจ้าหน้าที่ที่ดูแลความเรียบร้อยในพิพิธภัณฑ์เข้ามาเคลียร์พื้นที่ เหล่านักท่องเที่ยวที่เห็นภาพเมื่อครู่อย่างเต็มตายังคงออกสันขวัญหาย เสียงพูดคุยดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง ตามด้วยเกิดกระแสสนใจว่าเด็กหนุ่มหน้าสวยผมสีเงินคนเมื่อครู่คือใครกันแน่ คลิปวิดีโอถูกอัปโหลดขึ้นโซเชียลเน็ตเวิร์กอย่างรวดเร็ว จนเกิดเป็นประเด็นร้อนแรงขึ้น เมื่อข้อความชื่อดังเกิดอุบัติเหตุและผู้ที่เกี่ยวข้องกลับกลายเป็นเด็กหนุ่มหน้าตาสะสวยคนหนึ่งเท่านั้น ภาพของไรรีย์ถูกเปิดเผยต่อสื่อสาธารณะชนเป็นครั้งแรก แต่เป็นที่น่าเสียดายเพราะไม่มีข้อมูลส่วนตัวของหนุ่มน้อยคนนี้ออกมาแม้แต่นิดเดียว

ราชันย์ไม่มีกะจิตกะใจจะต้อนรับแขกอีกต่อไป หัวใจเขาเต้นรัวไม่หยุดเห็งือผุดซึ่มตามไรมดมและข้างขมับ อากาศร้อนวูบวาบไปทั้งร่างกายทำให้ช่วงล่างเขาชาหนึบ ชายหนุ่มยกหน้าที่ให้วีรากรเป็นคนต้อนรับแขก และขอโทษต่อเหตุการณ์ระทึกขวัญเมื่อครู่ ส่วนเขาต้องปลีกตัวออกมาจัดการตัวเองอย่างช่วยไม่ได้

นี่มันเกิดไรขึ้นกันแน่?

“น้องผมเองครับ น้องผม...” วีรากรฉีกยิ้มแฉ่งหลังจากได้รับมอบหมายให้จัดการดูแลกิตติมศักดิ์ของศูนย์วิจัยฯ แทนราชันย์ นำแปลกเพราะคำถามที่เตรียมเอาไว้ตอบ กลับไม่ถูกถามเลยสักข้อ ทุกคนอยากรู้เรื่องของไรรีย์มากกว่าเรื่องของศูนย์วิจัยฯ ชะแล้ว

แม้เวลบดกรรมและกำหนดแน่มองเหตุการณ์ตรงหน้า ที่พลิกคว่ำจนเขาเองยังตกใจ ความจริงแล้วชายหนุ่มจำช่วงเวลาที่เราใช้ชีวิตให้อาหารปลาผิด ฉลามชายักษ์ตัวนั้นเขาเตรียมเอาไว้เพื่อกำจัดเราโดยเฉพาะ เรื่องอะไรเขาจะยอมให้เด็กไม่มีหัวนอนปลายเท้าทำคะแนนกับเราชั้นนี้ได้ อุตสาหกรรมโมกฏญแจและสร้างเรื่องเพื่อปลุกตัวไปจัดการเปิดประตูให้เพชรฆาตยักษ์ กลับกลายเป็นว่านอกจากมันจะไม่ตายแล้ว ยังสร้างชื่อให้กับไอ้เด็กเวรนั้นอีก!

“โรเรียเป็นเด็กน่ารักครับ เขาว่ายน้ำเก่งมากและชื่นชอบสาหร่ายที่สุดเลย”

“คุณโรเรียมีโชว์ช่วงไหนบ้างไหมครับ เพื่อพวกเราจะมาดูกัน” ชายหนุ่มคนหนึ่งที่เป็นแขกจากต่างประเทศกระดือหรือยิ้มเมื่อเบต้าหนุ่มพูดถึงโรเรีย ทุกคนสนใจเรื่องราวของเด็กหนุ่มหน้าสวยกันหมด

“มีแน่นอนครับ จะเป็นโชว์...” แม็กเวลทนฟังคำพูดเย็นยอไม่ไหว เขาขอดตัวเดินออกมาจากฝูงชน ใบหน้าสวยของัจจนผิดรูป ความโกรธทำให้ชายหนุ่มแทบจะกระอักออกมาเป็นเลือด

ทำไม ทำไม ต้องเป็นมัน!

เมื่อพูดถึงชายหนุ่มที่มีใบหน้าสวยไม่แพ้ผู้หญิง แม็กเวลต้องถูกหยิบยกมาพูดถึงอยู่เสมอ แม้เขาจะเป็นเพียงเบต้าแต่ก็เกิดในตระกูลที่มีชื่อเสียง การเกิดมาเพื่อถูกเปรียบเทียบกับพี่น้องคนอื่นก็เป็นเรื่องที่ทำให้เขาลำบากใจอยู่บ้าง มีเพียงเรือร่งและใบหน้าสวยสง่าเท่านั้นที่ทำให้เขาอยู่เหนือทุกคน แต่เมื่อแม็กเวลได้เจอโรเรียความรู้สึกนั้นต้องสั่นคลอน อีกฝ่ายเยาว์วัยและสดใสบริสุทธิ์ ใบหน้าขาวจัดนั้นน่ารักจิ้มลิ้ม น่าทะนุถนอมไปเสียหมด เขาไม่อยากจะให้ราชันย์ได้เจอ ไม่อยากให้อาจารย์สนใจไอ้เด็กนั้น เพราะราชันย์ต้องเป็นของเขา!

หลังโรเรียขึ้นมาจากในน้ำ เขาก็ถูกฝูงชนที่กำลังรอชมการแสดงโชว์และเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดส่งเสียงร้องเรียกใส่และลุกขึ้นปรบมือให้ เด็กหนุ่มตกใจ มองไปโดยรอบด้วยสายตาไม่อยากจะเชื่อ เขาโค้งตัวให้ผู้ชมกล่าวขอบคุณและโบกมือ ก่อนที่เจ้าหน้าที่จะรีบเข้ามารวบตัวเขาไปตรวจร่างกาย

และปฐมพยาบาล

พอลถูกพาเข้ามาที่ห้องพยาบาลและทำแผลที่แขนเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาลุกขึ้นยืนทันทีเมื่อเห็นเวรียก้าวเข้ามาในห้อง เด็กหนุ่มเงยหน้ามองสบตาอีกฝ่าย ก่อนจะยิ้มให้

“เป็นยังไงวะ...” ยังไม่ทันที่เขาจะพูดจนจบประโยค อัลฟาหนุ่มก็กระโจนพุ่งเข้ากอดเวรีย ทำเอาหมอและพยาบาลในห้องไม่กล้าส่งเสียงอะไร ได้แต่ลอบมองสองคนอยู่ห่าง ๆ เด็กหนุ่มค่อย ๆ ดันอีกฝ่ายออก แก้มใสขึ้นสีแดงระเรื่อ “ฮือ เดียวก็โดนแผลหรือครับ”

“ขอบใจนะ”

“อืม”

“เวรียบาดเจ็บตรงไหนหรือเปล่า” พอลรีบดันเด็กหนุ่มให้เข้าไปหาหมอมเพื่อตรวจร่างกาย เขาสายหน้าไปมา “ให้หมอตรวจดูหน่อยเถอะนะ”

“ผม ไม่ได้เป็นอะไรครับพี่พอล จริง ๆ นะ” เขายกมือทำท่าเบ้งกล้าม หมุนรอบตัวให้ชายหนุ่มดูว่าเขาไม่ได้เป็นอะไรจริง ๆ ได้ว่ายน้ำโดยไม่ใส่เครื่องช่วยหายใจเขามีความสุขจะตาย อยากจะลงไปว่ายอีกด้วยซ้ำ

“นาย... ทำได้ยังไง”

“ผมชอบว่ายน้ำครับ ฝึกมาตั้งแต่เด็ก” เขาเล็กลึก ไล่เรื่องว่ายน้ำเขาเป็นมาตั้งแต่เกิดแล้ว “ไม่รู้จะอธิบายยังไงดี”

“มันมหัศจรรย์มาก”

“การที่พี่ยังอยู่ตรงนี้นี่มันคือเรื่องมหัศจรรย์เหมือนกันครับ” เขายอมรับเลย เมื่อรู้ว่าพอลยังอยู่ข้างล่างกับปลาฉลามขาวยักษ์ เด็กหนุ่มตกใจมากจริง ๆ แม้เพิ่งจะขึ้นมาอยู่บนบกได้ไม่นาน แต่เขาก็หนีพอลเหมือนพี่ชายอีกคนไม่ต่างจากวิรากร ถ้าหากเขาไปช่วยพอลไม่ทัน เขาคงจะรู้สึกผิดไปชั่วชีวิต

คำพูดใสซื่อของเด็กหนุ่มมันทำให้พอลหัวใจพองโต เขามองเด็กหนุ่มตรงหน้าสายตาเริ่มแปรเปลี่ยนเป็นความอบอุ่นอ่อนโยนอย่างไม่รู้ตัว อัลฟาหนุ่มมอง

อย่างพินิจพิเคราะห์ ดูเหมือนโรรีรี่จะเป็นเพียงเบต้าธรรมดา ไม่มีกลิ่นอายของ
โอเมก้าอย่างที่เขานึกหวัง ชายหนุ่มนึกตกใจความคิดตัวเองอยู่ชั่วครู่ นี้เขายาก
จะให้อีกฝ่ายมาเป็นคู่ชีวิตหรืออย่างไร

บรรยากาศหวานชื่นถูกตัดบทเมื่อมอสและคิธเข้ามาในห้อง ความจริง
พวกเขาไม่มีหน้าจะไปเจอโรรีรี่และพอลอีกแล้ว ครูฟีกัดตัวน้ำที่ปอดแหกสามารถ
ทอดทิ้งลูกที่มได้ของเขา สมควรที่จะยุติบทบาทนี้จริง ๆ โรรีรี่หันไปมองชาย
หนุ่มก่อนจะยกยิ้มให้ เขายอมรับว่าโกรธอีกฝ่ายมาก แต่เขาเองก็เข้าใจ มนุษย์
ไม่ใช่สิ่งมีชีวิตที่เก่งไปหมดทุกอย่างเสียหน่อย เหมือนเงือกอย่างเขาก็มีเรื่องที่ไม่
ถนัดเช่นกัน

“มอส คิธ...” เขาร้องเรียกอีกฝ่ายก่อนจะเดินเข้าไปหา “พวกคุณเป็นยัง
ไงบ้าง”

“เราสิต้องถามนายว่าเป็นยังไงบ้าง”

“ผมหรือ? ผมสบายดี”

“พวกเราขอโทษนะ ขอโทษจริง ๆ”

“ไม่เป็นไรครับ แค่นี้พอล เอ่อ แค่นี้เราไม่มีใครเป็นอะไรก็พอแล้ว” เด็ก
หนุ่มเอื้อมมือไปแตะบ่าของอีกฝ่าย เหมือนความอดทนของมอสสิ้นสุด เขา
ปล่อยน้ำตาให้ไหลพร่างพรั่ง โรรีรี่ตกใจมากไม่รู้จะทำยังไงจึงหันไปขอความช่วยเหลือ
จากพอล

“มอสครับ ถ้าคุณไม่อยากจะรู้สึกผิด คุณต้องพาพวกเราไปเลี้ยงเนื้ออย่าง
แล้วล่ะ”

“ฮึ่! แค่นี้จะไปพอได้ยังไง ฉันทจะพาพวกนายไปกินกึ่งลิบสเตอร์
ตัวใหญ่ที่สุดในร้าน หรือพวกนายชอบหูลามล่ะ” มอสปาดน้ำหน้าตาที่ไหลไม่
หยุด ส่วนคิธได้แต่ยืนมองหัวหน้าตัวเองอย่างจุนใจ โรรีรี่ได้ยืนกึ่งตั้งเขือก ทำ
หน้าเหยเก โบกมือไปมา ไม่นะ ไม่นะ!

“ทำไมนายสายหน้าอย่างนั้นเล่า หรือว่าไม่ชอบ บุปเฟ่ตี่ฟูดหน่อยไหมล่ะ!”

“มะ ไม่ ไม่เอา”

“เนื้อปลากระพงขาวจี่วะ รัตซอสพริกแบบเข้มข้น อ้อหือ” เวลาพูดมอสก็
ทำหน้าเคลิ้มฝันไปด้วย ไรรี่มองแล้วชนลูกเกรียวกราว “ปลาหมึกเนื้อแน่น ๆ กัด
แล้วฟินสุด ๆ ไปเลยล่ะ”

“ผม ไม่กินนะ”

“เฮ้ ได้ยังไง เราจะฉลองให้นายงไรรี่ นายคือวีรบุรุษของเรา”

“ผมไม่กินปลา ไม่กินเด็ดขาด!” เขาอยากจะทำคอนเสิร์ต แต่ไม่ทันแล้ว
มอสและคิดตรงเข้าหัวปึกแขนทั้งสองข้างก่อนจะลากเขาออกไป ไรรี่ตะโกนเสียง
ดังท่ามกลางเสียงหัวเราะเฮฮาดังลั่น เขาไม่ได้ล้อเล่นนะ เขาพูดจริง ๆ ทำไมทุกคน
คนไม่เชื่อเขาบ้างเลย เด็กหนุ่มมอมลมจนแค้นพองทั้งโกรธทั้งอน เหะ! ก็บอก
ไปแล้วไง...

สำหรับทะเล is the best!

ในช่วงดึกบรรยากาศเงียบสงบเหมาะแก่การทำงาน ชายหนุ่มนั่งเข้ก
ข่าวสารในโซเชียลเน็ตเวิร์ก เรื่องธุรกิจที่เขาทำอยู่นั้นเป็นธรรมดาที่จะต้องติดตาม
ข่าวสารบ้านเมืองเอาไว้บ้าง แต่น่าแปลกที่ข่าวช่วงนี้กลับกลายเป็นข่าวของเขา
เอง สื่อทุกที่พูดถึงข่าวอควาเรียมกันทุกช่อง แม้จะไม่ใช่เรื่องไม่ดี...แต่ตัวเขาเอง
รู้สึกแปลกประหลาดกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่น้อย ปลาฉลามขาวยักษ์ตัวนั้น
หลุดออกมาได้อย่างไร และทำไมถึงหลุดออกมาในวันที่เขาจะต้องต้อนรับแขก
ด้วย แถมยังทำให้เขาได้พบกับเด็กหนุ่มผมเงินคนนั้นอีก...เขาเผลอกดซูมรูปของ
เด็กหนุ่มโดยไม่รู้ตัว แม้จะเป็นรูปที่ถ่ายออกมาจากระยะไกลก็เห็นได้ถึงความ
น่ารักสดใสของเด็กหนุ่ม

“นายเงือกแห่งอควาเรียมงั้นหรือ” เขาอ่านพาดหัวข่าวแล้วต้องเลิกคิ้ว กอด
ตุล립ที่เด็กหนุ่มวางลงไปช่วยเพื่อนซ้ำแล้วซ้ำอีก เขายังอดรู้สึกที่งกับอีกฝ่ายไม่

ได้จริง ๆ ดูจากหน้าตาและรูปร่างแล้วเหมือนเด็กมอปลายด้วยซ้ำไป “เด็กขนาดนี้เข้ามาทำงานได้ยังไงกัน” เขารู้สึกงุนงง แก้ปัญหาด้วยการเรียกวิรากรให้เข้ามาหา ปานนี้พวกศูนย์วิจัยฯ คงยังไม่นอนกันหรอก เพราะเรื่องซากเรือที่พบร่องรอยของชนเผ่าเงือกยังสามารถสืบหาได้เพิ่มเติม เขายกโทรศัพท์ต่อสายได้ไม่นาน วิรากรก็รับ เสียงดนตรีดังลั่นออกมาจนเขาต้องยกหูโทรศัพท์ให้ออกห่าง

“นะ นายน้อย” เสียงพูดอู้อี้แบบนี้ไม่ต้องให้เขาเดาก็รู้ว่าคงจะไปเมามาแน่นอน

“วิน นายอยู่ที่ไหนเนี่ย”

“พวกเราอยู่ข้างนอกครับ ออกมาฉลองกันนิดหน่อย”

“พวกเรา? ฉลองเรื่องอะไรกัน” ได้ยินคำว่าพวกเราเขาก็ชะงักไปครู่หนึ่ง น้อยมากที่วิรากรจะไปสังสรรค์ หมอนั่นไม่ค่อยชอบเข้างานสังคม แต่ก็ต้องทำเพื่อเขามาแต่ไหนแต่ไร เขาถึงได้โยกให้ไปทำงานอย่างอื่นแทน แต่ความสัมพันธ์สนิทสนมในฐานะเจ้านายลูกน้องก็ยังแน่นแฟ้นเสมอ

“น้องชายของผมไงครับนายน้อย” เสียงของเบต้าหนุ่มกระตือรือร้นทันทีเมื่อเป็นเรื่องของเด็กหนุ่ม “ตอนนี้อาตมาดังมาก มีแฟนเพจเป็นของตัวเองแล้วนะครับ!”

“อ้อ ไรรี่นะหรือ” เขาเดาะลิ้น ไม่ได้พูดอะไรตอบกลับไป เมื่อก็กะดกโลกไปเรียบร้อยแล้วนะ “อยู่ที่ไหนกันล่ะ”

“อยู่ที่คลับ K ครับนายน้อย พอดีมอสกับศิรพาไรรี่มาเลี้ยงฉลอง ผมก็เลยขอตามมาด้วย นายน้อยไม่ว่าอะไรนะครับ แฮะ ๆ” ชายหนุ่มนึกขึ้นได้ว่ายังไม่ได้อายงานเจ้านายก็รู้สึกตัวลึบขึ้นมาเสียอย่างนั้น แอบหนึ่เกี่ยวนิดหน่อยเอง ตอนนี้จะมီးอะไรสอดไปกว่าไรรี่อีกเล่า!

“โอเค ออย่าเพิ่งไปไหนนะ ฉันจะไปหาเดี๋ยวนี้” เขาตอบเสียงนี้มาก่อนจะกดวางสาย เหลือบมองเกล็ดปลาสีเงินที่ส่องแสงแวววาวก็กดยิ้มที่มุมปาก เขาเก็บมันใส่กระเป๋าเสื้อสูท ราชันย์ทำแบบนี้มาหลายปีจนเคยชิน วันนี้ทั้งวันเขาใช้เวลาคุ่นคิดในใจมาตลอด ใบหน้าสวยหวานและดวงตาสีฟ้าคู่นั้นมันติดตรึงใจเขามา

นานแล้ว ไม่มีทางที่เขาจะจำไม่ได้

เขาคงจะต้องลองพิสูจน์อะไรบางอย่างเสียแล้ว...

“หะ หา นายน้อย!” วิรากรตะโกนลั่นมองหน้าจอโทรทัศน์ที่เพิ่งดับไป ฉิบหายแล้วงานนี้ “เวร! ใครก็ได้ไปจับไรรี่ลงมาจากเวทีเร็ว!” ทุกคนในโต๊ะนั่งนิ่งมองไปบนเวทีตามที่วิรากรบอก เด็กหนุ่มผมเงินสวยกำลังจับไมค์ร้องเพลงเนิบช้า จากบรรยากาศที่รื่นเริงเสียงเพลงเร่าร้อน ทุกคนในคลับกลับถูกดูดเข้าไปในมนตร์เสน่ห์แห่งเสียงเพลงอย่างอดไม่อยู่

“You’ll always be my Day one Day zero when I was no one I’m nothing by myself, you and no one else Thankful you’re my Day one Thankful you’re my**”

เด็กหนุ่มในชุดเสื้อยืดแขนยาวสีขาวและกางเกงยีนพอดีสีตัวดูอ่อนเยาว์เกินกว่าจะมาอยู่ในสถานบันเทิงนัก ดวงตากลมสีฟ้าอำมหิตก้ำกึ่งถึงไมค์และฮัมเพลงอย่างมีความสุข หากใครไม่รู้จักไรรี่เป็นการส่วนตัวคงจะคิดว่าเด็กหนุ่มคนนี้น่าขำขี้ขวนจริง ๆ ตอนนี้อัลฟ่าทั้งหลายในคลับ K เริ่มอยู่ไม่สุข อยากจะเข้ามาทำความรู้จักกับเด็กหนุ่มบนเวทีจนแทบคลั่งตายแล้ว

วิรากรถือโอกาสสะพาไรรี่ลงมาจากเวทีทั้งที่ยังร้องไม่เสร็จ เด็กหนุ่มปรี๊ดตามองก่อนจะรวบเข้ากอดพี่ชายตัวโต เบต้าหนุ่มเริ่มเคียดเมื่อเห็นไรรี่หมดสภาพขนาดนี้ อันที่จริงเมื่อตอนเย็นเขาถูกมอสและคีธชวนไปกินบุฟเฟ่ต์ทะเล จุดประสงค์เพื่อฉลองในความฮอตของไรรี่ แต่เด็กหนุ่มแหกปากตะโกนโวยวายลั่นร้านอาหาร พวกเขาจึงต้องหิวกันมาคลับประจำ ถึงจะรู้ว่าไรรี่ยังไม่ควรเข้ามาก็เถอะ นั่งได้ไม่นานไรรี่ก็เริ่มสนใจกับแสงไฟในร้าน พวกเขาสั่งน้ำผลไม้ให้เด็กหนุ่ม ไม่รู้ไปทำอะไรทำไมจนถึงได้สลัดกันมั่วไปหมด ไรรี่เลยเกิดเมามาขอไปร้องเพลงบนเวที เจ้าตัวร้องอยู่นคนเดียวสืบเพลงรวด แต่ที่แปลกกว่านั้นคือไม่มีใครอยากให้ไรรี่ลงมาจากเวทีเลยสักคน

พวกแกมันบ้าไปแล้ว!

วิรากรพาเด็กหนุ่มมานั่งที่โต๊ะ โชนที่พวกเขาั่งเป็น VIP จึงค่อนข้างมิดชิด และเป็นส่วนตัว ต่อให้ลัฟฟ้าทั้งหลายอยากจะเข้ามาใกล้ชิดขนาดไหนก็ต้องผ่านพวกเขาไปก่อน!

“ดี้มมากไปสินะไรรี่”

“พี่พอล ผมอยากกินอีก”

“ไม่ได้สินะ นายอายุเท่าไรเอง”

“ทำไมละ ทำไมจะกินไม่ได้ ผมนะ อายุผมนะก็มีครบครวได้แล้วนะ”

พรวดดดดดดดดด!

มอสที่นั่งฟังถึงกับแทบสำลัก ไม่คิดว่าเด็กน้อยหน้าตาใสซื่อที่เขารู้จัก เวลาเมาก็เป็นนักยั่วที่แสนร้ายกาจเช่นนี้ แถมยังทำโดยไม่รู้ตัวอีกแะนะ คึกับวิรากรมองเห็นกันเล็กล็กตอนนีไรรี่ไปนั่งตักพอลเรียบร้อยแล้ว

เขาล่ะกลัวเหลือเกิน!

“กินน้ำผลไม้ไปก่อน” พอลคอยแข็งกว่าที่คิด เขายังหลอกล่อเด็กหนุ่มให้รับน้ำผลไม้ไปถือไว้ ไรรี่ใช้จุกนมดูดพิดก่อนจะเบ้าปาก เด็กหนุ่มจดจำกลิ่นแอลกอฮอล์ได้อย่างดีเยี่ยม เวลานี้ผลไม้ธรรมดาณะเขาไม่สนใจหรอก “ไม่ชอบหรือ จะเป็นน้ำแอปเปิลหรือน้ำฝรั่งละ”

“ไม่เอาะพี่พอล ผมอยากกินอย่างอื่น” เด็กหนุ่มซบเข้าที่อก กลุ่มผมสีเงินแผ่กระจายอยู่ที่อกหน้าของพอล ตอนนีต่อให้แข็งแแกร่งแค่ไหนก็ต้องรู้สึกกันบ้างแหละ

ก็เด็กมันยั่วขนาดนี้...

“ไรรี่มานั่งกับพี่ดีกว่า อย่าไปรบกวนคุณพอลเขาเลย” วิรากรเห็นท่าไม่ดีจึงรีบเอาน้องชายมานั่งข้างกาย เขาหยิบผ้าเย็นมาเกาะก่อนจะเช็ดหน้าให้เด็กหนุ่ม ถ้ารู้ว่าเป็นแบบนี้เขาไม่พามาที่นี่ก็ดีหรอก “อยู่นิ่ง ๆ ซะเด็กดี”

“ไม่เอาจิมมี ไม่เล่นน้ำ”

“เมมาใหญ่แล้ว”

“จิมมี่ ฉันไม่ชอบแบบนี้” เด็กหนุ่มครางเครือ ดวงตากลมยังฉายแวว คึกคัก ก่อนจะสะบัดใบหน้าสวดยออกจากวิรากร เขาลุกขึ้นตั้งท่าจะกระโดดได้ จับแสงไฟสปอตไลท์สีทองที่ฉายอยู่ในคลับ “กลับมาก่อน!” เด็กหนุ่มร้องแค่นั้น ก็วิ่งพรวดพราดออกไป แบบนั้นวิรากรจะยิ่งกลัวว่ามีอันตรายเขาเลยเดินตาม ออกไป พอลลุกขึ้นเดินตาม อยากจะรู้ว่าทำไมหัวใจถึงได้เต้นรัวเมื่อไรรี่ใกล้ ซิดเขาแบบนั้น

“ไรรี่ที่ผิดไปแล้ว ทีหลังที่จะไม่ให้นายกินเหล้าอีก” ตอนนีเ้าอยากจจะ ร้องให้เหลือเกิน เด็กหนุ่มเดินเซทำท่าคว่ำตะปบกับแสงไฟที่หมุนไปเรื่อย เป็น ภาพที่น่าขบขำและน่าเอ็นดูไปพร้อม ๆ กัน “เด็กหนอเด็ก...”

“จิมมี่กลับมาเร็ว!” ไรรี่พูดเสียงดังก่อนจะกระโดดคว้าจับแสงไฟที่เคลื่อน ไปบริเวณหน้าประตูทางเข้า วิรากรกำลังวิ่งเข้าไปรับแต่ไม่ทัน เด็กหนุ่มล้มลงไป ทับผู้เฒ่าร้ายซะเต็มแรงจนเขาได้ยินเสียงกระแทกพื้นดังอึก

“นี่มันอะไรกันเนี่ย” เสียงเข้มเอ่ยขึ้นอย่างไม่พอใจนัก เขาได้กลิ่นแอลกอฮอล์ คละคลุ้งออกมาจากคนตรงหน้า เด็กหนุ่มเงยหน้ามองสบ ดวงตาสีฟ้าน้ำทะเล ประสานกับอีกฝ่ายพอดีพอดี ด้วยความใกล้ระดับนี้ทำให้ราชันย์มองเห็นใบหน้า อีกฝ่ายอย่างเต็มตา ใช้...ไม่ผิดแน่ ดวงตากลมแบบนี้ เส้นผมสีเงินแบบนี้ ริมฝีปาก จมูมึนแบบนี้ ต่อให้ผ่านไปอีกสิบปีเขาก็ไม่มีวันลืม! “มะลิ?”

“จิมมี่!” แสงไฟกลมสีทองหยุดอยู่ตรงหน้าพอดี เด็กหนุ่มใช้มือสองข้าง ออกแรงกดเอาไว้ก่อนจะยกยิ้มดีใจที่จับเพื่อนตัวอ้วนได้สำเร็จ วิรากรอ้าปากค้าง เขารู้ว่าปลาทองที่ไรรี่เลี้ยงนะชื่อจิมมี่ แต่ไอ้ที่ไรรี่กำลังจับเขาคิดว่า เอ่อ จิมมี่ ละครังนะ..

“เอ่อ นายน้อย ผมต้องขอโทษจริง ๆ นะครับ” เขารีบถลาเข้าไปพุงเด็ก หนุ่มให้ลุกขึ้น แต่ไรรี่กลับไม่ยอมปล่อยมือจากเป้ากางเกงนายน้อยเสียอย่าง นั้น “ไรรี่นั่นไม่ใช่จิมมี่ของนายหรอกนะ กลับไปนั่งดี ๆ ได้แล้ว” วิรากรเสียวสัน หลังวาบ เขาไม่กล้าเหลือบมองเจ้านายหนุ่มที่กำลังแผ่รังสีอำมหิตเลยสักนิด

“นายคิดว่าน้องชายนายอายุเท่าไร?”

“สิบแปดครับ”

“อายุแค่นี้ แต่กล้าพาเด็กนี้เข้ามา ไม่เกรงกลัวกฎหมายกันเลยสินะ”
ราชันย์ขมวดคิ้ว เขาลุกขึ้นยืนก่อนจะบิดรอยเบื่อนตามตัว วิหารกรตัวลึบเท้ามดไป
เรียบร้อยแล้ว “หรือว่าเพราะเป็นคนของฉัน เลยคิดว่าคนอื่นจะไม่กล้าทำอะไร”

“ขอโทษจริง ๆ ครับนายน้อย”

“ส่งเด็กนั้นมา”

“นายน้อยจะเอาไรรี่ไปทำอะไรครับ” วิหารกรเลิกก้ม เขาถอยหลังอัตโนมัติ
“ไรรี่ยังเด็ก ยังไม่เหมาะที่จะ เอ่อ”

“ไม่ใช่เรื่องของนาย ส่งเขามาให้ฉัน” ชายหนุ่มขมวดคิ้ว มองลูกน้องที่
หน้าซีดเผือด “เร็ว” ราชันย์ไม่รั้งรออีกต่อไป เขาสาวเท้าเข้าไปรวบเด็กหนุ่มมา
ไว้ในอ้อมกอด กลิ่นหอมแปลกประหลาดเริ่มส่งกลิ่นกระจายออกมามีกรอบ เขา
ชะงักไปชั่วครู่มองดูคนรอบข้างที่ไม่มีปฏิกิริยาจึงเริ่มเอะใจ เขาอยากจะทำ
ความจริงสักหน่อย ว่าเด็กนี่คือคู่แข่งโชคชะตาของเขาจริง ๆ...

“นายน้อยครับ ผมขอเถอะครับ”

“ฉันไม่มีทางเลือกครับไรรี่... ถ้าเขาไม่เต็มใจ” ชายหนุ่มพูดทิ้งท้ายเอาไว้
ก่อนหมุนตัวออกไปด้านนอก บอดี้การ์ดประจำตัวคอยอำนวยความสะดวกให้
เด็กหนุ่มนอนหลับอยู่บนตักของราชันย์ ชายหนุ่มใช้นิ้วมือเกลี่ยแก้มใสซึ่งซ้ำ
กลิ่นเริ่มกระจายจนเขาต้องกำหมัดแน่น เหยหน้ามองคนขับรถด้วยสายตาดกถัน
“ขับเร็วหน่อย”

ใช้เวลาเพียงสิบนาทีเขาก็มาถึงคอนโดฯ หู เมื่อเห็นเด็กหนุ่มไม่มีแววจะ
ตื่นเขาก็ตัดสินใจคุ้มโดยไม่ให้ใครช่วย กว่าจะขึ้นมายังชั้นบนได้ก็เล่นเหนื่อยเอา
เรื่อง เพราะไรรี่ทั้งซุกเข้าหาเขาแถมยังกอดเขาแน่นอีก ชายหนุ่มวางไรรี่ลงบน
เตียงนุ่ม เสียงครางเครือไม่ได้ศัพท์ของคนตรงหน้าเริ่มทำให้สติที่มีอยู่ของเขาขาด
กระเจิง ราชันย์บังคับตัวเองไม่ได้ มือทั้งสองข้างเขาสั่นระริกอยากจะทำทุกสิ่ง

ของเด็กหนุ่มรวากับสัตว์ป่าที่กำลังกระหายเลือด เขามองไรรียที่กำลังพลิกไปมา ด้วยสายตาเต็มไปด้วยเส้นเลือดฝอย เขากำลังเอาชนะสัญชาตญาณ แม้จะรู้ว่าอยู่เต็มอกว่าอัลฟาไม่สามารถควบคุมสัญชาตญาณได้เมื่อเจอคู่แข่งโคจรตาหรือเจอโอเมก้าขณะฮีท เขาเองก็ไม่แตกต่างจากสัตว์ป่ามากเท่าไหร่นัก

“ไรรีย”

“อ้อ สหายร้ายทะเลทอดกรอบต้องตราเด็กถือโองมังกรเท่านั้น...แจ๊บ ๆ”

“นายได้ยินฉันไหม”

“อ้อ ได้ยินน่า นวนกหูจ้งเลย จะนอน” ไรรียยกมือปิดป้ายอะไรก็ตามที่เข้ามาบกรวนเวลานอน ยิ่งมือขวามองตะไปตามเนื้อตัวของเขา ราชนย์ก็ยิ่งรู้สึกวุ่นวาย...เพราะเขาเริ่มจะทนไม่ไหวแล้ว!

“มาคุยกันก่อนได้ไหม”

“ไม่!”

“มะลิ”

“ก็บอกว่าไม่ได้ชื่อมะลิไง!” เด็กหนุ่มโมโหถึงได้เหยอเปลือกตาขึ้นมามองก่อนที่จะได้ตื่นเต็มตาเขาก็ถูกชายหนุ่มจุ่มด้วยจูบอุ่นร้อน ลิ่นฉ่ำกวดเกี่ยวในโพรงปากอีกฝ่ายอย่างร้อนแรง ไรรียหายใจแทบไม่ออก มีตัวอะไรไม่รู้กำลังจะกินเขา! เด็กหนุ่มปล่อยให้อีกฝ่ายฉิมจูบหวานเพราะไรรี่เร็วแรงต่อต้าน พอเริ่มรู้สึกตัวแรงกระตุ้นบางอย่างก็ทำให้เขาตื่นเต็มที่ ร่างกายขาวผ่องสั่นระริก หัวใจเต้นรัวไม่หยุด อากาศรمانแบบนี้ทำให้ไรรี่ถึงกับงงว่าช่วงฮีทของเขากลับมาอีกแล้วหรือ

“จำฉันได้ไหม” เด็กหนุ่มเงยหน้ามองก็ต้องตกใจสุดขีด ชายหนุ่มตรงหน้าคือคนที่เขาไม่ยอมเจอมากที่สุด!

“นะ นายน้อย”

“นายรู้จักชื่อฉันใช่ไหม”

“คุณชื่อราชนย์ ใคร ๆ ก็ต้องรู้จักคุณอยู่แล้ว” ยิ่งอยู่ใกล้ชายหนุ่มอาการฮีท

ก็เริ่มออกฤทธิ์รุนแรง มันทรมาณจนเด็กหนุ่มแทบจะก้าวขาไม่ออก แก่นกายเล็ก
สิ้นระริก มันพร้อมที่จะมีอะไรกับใครก็ตามที่เจอ ช่วงเวลาอีทคือสิ่งที่เขาเกลียด
ที่สุด เกลียดความอ่อนแอของตัวเองที่ไม่สามารถบังคับร่างกายได้

“ฉันหมายถึง เราเคยเจอกันมาก่อนใช่ไหม”

“มะ ไม่ เราเพิ่งเจอกันครั้งแรก”

“แล้วนี่อะไร” ราชนย์หยิบเกล็ดปลาสีเงินออกจากกระเป๋าเสื้อ เด็กหนุ่มตก
ตะลึงไปชั่วขณะที่เขาสัมไปแล้วหรือไม่ว่าอีกฝ่ายมีของที่เขาให้เอาไว้อยู่ ไรรีย์หลุบ
ตามองพื้นก่อนจะตอบเสียงเบา

“มะ ไม่รู้”

“คนบนโลกนี้ ไม่มีคนบนบกในโลกนี้ไม่มีใครไม่รู้จักรวมมันคืออะไร นอก
เสียจากว่านายไม่ใช่คนที่อยู่บนบก” เขาถามไล่จี้จนเด็กหนุ่มหน้าซีดเผือด สาย
หัวไม่หยุด

“คะคุณจำคนผิดแล้ว ผมจะไม่ใช่คนที่อยู่บนบกได้ยังไง นี่ไง...ผม ผมมี
ขานะ” เขาใช้มือตบไปที่ขาตัวเอง ชายหนุ่มไม่สนใจก็มลงคลอเคลียอยู่บริเวณ
ใบนู ไรรีย์ยื่นคอหนีร่างกายอ่อนปวกเปียกไปหมด

“ฉันไม่ได้บอกสักคำว่านายเป็นเงือก...มะลิ อย่าปิดบังฉันอีกเลย”

“ผมไม่ใช่คนที่คุณรู้จักจริง ๆ”

“แล้วทำไมนายถึงมีอาการอีท?” ราชนย์ถาม เขาใช้สายตาคมหริ่มอง
“ไม่ใช่เพราะฉันหอรอกหรือ” เขาต้องใช้ความอดทนอย่างมากจริง ๆ ในการมอง
เด็กหนุ่มตอนนี้ เสื้อเชิ้ตขาวหลุดลุ่ยจนเห็นยอดอกกับแวม กางเกงยีนที่เจ้าตัว
ใส่หลุดกระเด็นไปนานแล้ว

“ผม ผมไม่รู้จริง ๆ” เด็กหนุ่มกระเถิบถอยจนเกือบจะตกเตียงแต่ชายหนุ่ม
โผล่เข้ารับไว้ได้ทัน ยิ่งเนื้อแนบเนื้อใกล้ชิด ราชนย์ก็ยอมรับว่าควบคุมตัวเองไม่ได้
อีกต่อไป “คะ...คุณ”

“ฉันจะไม่บังคับนายเป็นอันขาด...”

“แต่คุณกำลังทรมานนะ” เด็กหนุ่มเห็นสภาพอีกฝ่ายแล้วก็อดจะเอ่ยปากถามไม่ได้ ราชนันท์หมดมาดสูงส่งอย่างสิ้นเชิง เขาเหมือนสัตว์ป่าบาดเจ็บและกำลังอดทนอย่างถึงที่สุด ไรรีย์เอื้อมมือจับแก้มสากของคนตรงหน้า

“อย่ามาจับ!”

“อ้อ!” ฝ่ามือขาวถูกคว่ำออก เลื้อยเข็ดสีขาวของเด็กหนุ่มถูกฉีกทิ้งกระจาย ไรรีย์ตกใจกับอาการคลุ้มคลั่งของคนตรงหน้า เขาส่ายหน้าระรัว ความหวาดกลัวพุ่งขึ้นในใจ “ยะ อ๋ยานะ”

“อีก...” ราชนันท์ทนไม่ไหวอีกต่อไป เขาจับข้อเท้าขาวเนียนกระชากให้เข้ามาใกล้ ริมฝีปากพรมจวบไปตามแอ่งซีพจอร์ เด็กหนุ่มเดินพาดผ่านรับสัมผัสรุนแรงอย่างไม่ประสีประสา เด็กหนุ่มไม่รู้อะไรจะทำอย่างไรกับสถานการณ์ตรงหน้า เขาได้แต่ตันอีกฝ่ายออกด้วยแรงเล็กน้อยเท่านั้น ราชนันท์เลื่อนลงไปยังกลางกลายที่ขาวสะอาด ก่อนจะใช้ริมฝีปากครอบครองอย่างไม่มีกักรังเกียจ และไม่เคยทำให้คู่นอนคนไหนมาก่อน

“อ้อ อ้อ” เด็กหนุ่มกระตุกเอื้อมติดกันสามสี่ครั้งจนแทบหมดแรง แค่นี้ก็เหนื่อยแล้ว เขาก็แทบจะเสร็จให้ได้ ช่วงฮีทเป็นช่วงอันตรายที่สุดจริง ๆ ไรรีย์เริ่มถูกแรงอารมณ์ครอบงำเผลอไผลไปตามชายหนุ่ม ก่อนที่เขาจะรู้สึกตัวร่างกายก็ถูกพลิกคว่ำ

“มะ...ไม่นะ” เด็กหนุ่มกรี๊ดร้อง เขากลับเหลือเกิน เขาไม่อยากจะจับคู่กับราชนันท์ แม้จะเป็นคู่แห่งโชคชะตากันก็ตาม เพราะเขาไม่อยากจะทำให้ใครเสียใจ ไม่อยากทำผิดต่อคนรักของอีกฝ่าย

“...” เสียงเงียบลงก่อนที่เด็กหนุ่มจะลืมตามอง ราชนันท์ยกแขนตัวเองขึ้นแล้วกัดเข้าที่ท้องแขนเต็มแรง ชายหนุ่มเริ่มได้สติจึงรีบลุกขึ้นใส่เสื้อผ้า เขาปิดประตูเต็มแรงจนไรรีย์ยังสะดุ้ง เด็กหนุ่มมองรอยเลือดที่หยดแฉะตามทางด้วยหัวใจเต้นระรัว ยกมือสองข้างแตะเข้าที่หลังคอตัวเอง

ไม่มีรอยกัด...

ไม่มีมีการฟื้นใจร่วมรักอย่างที่เขาหนุ่มบอก

ราชันย์เพียงช่วยปลดเปลื้องให้เขาในขณะที่เป็นฮีทเท่านั้น

หลังจากจัดการตัวเองจนเสร็จเรียบร้อย ชายหนุ่มจึงเดินกลับมาใส่กุญแจล็อกห้องที่โรรีอยู่เอาไว้อย่างแน่นอน และเอาลูกกุญแจให้วิรากรเก็บไว้ เบต้าหนุ่มรู้สึกงุนงงไม่น้อยที่ถูกเรียกมา เมื่อครู่ที่นายน้อยพาโรรีไปยังบอกให้เขาไม่ต้องยุ่งเลยด้วยซ้ำ เขาเห็นพอนแขนข้างซ้ายของราชันย์เป็นแผลเหวอะหวะ ก็ร้องโวยวายรีบพานายน้อยไปหาหมอ แม้เขาจะนึกสงสัยอยู่เต็มอกว่าเกิดอะไรขึ้นก็ตาม

“พຽ່ນั๋นนายค่อยพาโรรีกลับไปที่คุณยิวิจัยฯ นะ ไม่ต้องให้เขามาทำงานแล้ว”

“นายน้อยจะไล่โรรีออกหรือครับ” วิรากรตกใจหน้าซีดเผือด หรือว่าน้องชายตัวแสบจะไปก่อเรื่องอะไรเอาไว้อีก ถึงขนาดทำให้นายน้อยไม่พอใจเขาได้

“ไม่ใช่อย่างนั้น ถ้าโรรีอยากทำงาน ฉันก็ได้ทำอะไร เพียงแต่...” เขายกแขนมองรอยแผลที่เพิ่งเย็บไปเมื่อครู่ แล้วก็ต้องหัวเราะให้ตัวเองแผ่วเบา “นายหาปลอกคอให้เขาใส่หน่อยแล้วกัน”

“ปลอกคอ?”

“เขาเป็นคู่แข่งโคตรชะตาของฉัน” ชายหนุ่มบอก ก่อนจะเดินเผ่นหนีทิ้งเบต้าหนุ่มที่กำลังงงสุดขีดเอาไว้เบื้องหลัง วิรากรทวนคำพูดไปมาก่อนจะเบิกตาโพลง รีบตบหน้าตัวเองซ้ำขวาก่อนร้องลั่น “นี่กูกำลังฝันไปหรือเปลว่ะ!”

หากจะบอกว่าราชันย์คืออัลฟาผู้ทรงอิทธิพลก็ไม่ใช่คำพูดที่เกินเลย เขาเป็นชายหนุ่มนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จตั้งแต่อายุน้อย ในทำเนียบของชายหนุ่มที่เป็นที่หมายของสาวทั่วโลกย่อมมีชื่อของอัลฟาหนุ่มคนนี้อย่างไม่ต้องสงสัย เพราะบุคลิกเย็นชาบวกกับใบหน้าที่คมคร่ำและข่าวลือหนาหูว่าชายหนุ่มมีคนที่รักอยู่แล้ว ทำให้หนุ่มสาวที่หวังจะตกลงข่าวสารถึงกับคอตก แต่ก็มีไม่น้อยที่เข้าไปเสนอตัวถึงที่ และยังไม่รวมฮาเริ่มของชายหนุ่มที่พอบังเกิดเกล้าจัดหาให้เต็มไปด้วยโอเมก้าชั้นดีที่คัดมาอย่างดีแล้ว

แต่เขาไม่สนใจ...

ราชันย์เลือกที่จะมีความสัมพันธ์บนเตียงกับคนที่เขาสมยอมเท่านั้น และปฏิบัติต่อคุณอนด้วยความสุภาพบุรุษ เขาป้องกันและใช้ถุงยางทุกครั้งเพื่อไม่ให้เกิดปัญหา ถึงแม้คุณอนที่เขาเลือกมานั้นจะเป็นเบต้าที่ไม่มีวันท้องได้ก็ตาม แต่สำหรับโรรีรี่ไม่ใช่ ตั้งแต่ที่เขาเจอก็สัมผัสได้ถึงความรู้สึกบางอย่างที่พวยพุ่งออกมาจากเบื้องลึก เป็นครั้งแรกที่เขาควบคุมสัญชาตญาณตัวเองไม่ได้ ทั้งที่อีกฝ่ายไม่ได้แสดงท่าทียั่ววนเขา แต่เขากลับทานทนไม่ไหว ยิ่งโบหน้าละม้ายคล้ายกับเงือกหนุ่มที่กำลังตามหาเขาก็ยิ่งหวนไหว้มากขึ้นเป็นทวีคูณ แต่เขาจะไม่ยอมเชื่อจนกว่าจะเห็นด้วยตาตัวเอง หากโรรีรี่ไม่ใช่อย่างที่บอกเขาจริง เขาก็จะปล่อยอีกฝ่ายไป...ราชันย์ให้วิศวกรเตรียมปลดกคอกให้เด็กหนุ่มใส่เอาไว้ เขาสัญญากับตัวเองเอาไว้แล้วจะไม่มีการจับคู่เพราะความจำเป็น หรือความผิดพลาดทั้งนั้น จะต้องไม่มีการซ้ำรอยเดิมอีก

เขาไม่อยากเจ็บปวดเหมือนพ่อและแม่ของตัวเอง...

ชายหนุ่มคิดว่าเกลียดปลาสีเงินขึ้นมาดู มันอุ่นร้อนนุ่มวาบแนบกับอกเขาตลอดเวลา ทุกครั้งเวลาที่เขาเจอปัญหา แค่เพียงได้มองของฝากจากท้องทะเลสิ่งนี้ ราชันย์รู้สึกเหมือนมีเทพยดาโอบอุ้มเขาอยู่เสมอ นอกจากมารดาที่จากโลกนี้ไปแล้ว มีเพียงเงือกหนุ่มเท่านั้น ที่เขาจะไม่ยอมเสียไป...

“ลองดู...ว่านายจะปากแข็งกับฉันได้อีกนานแค่ไหน...มะลิ”

จิมมี : เฮ้ โรรีรี่! ใจเอือกความจำสั้น นายลืมให้อาหารช้านนนนนน*****

